

കാണാ കീൻപ് കർത്തവേണാ?

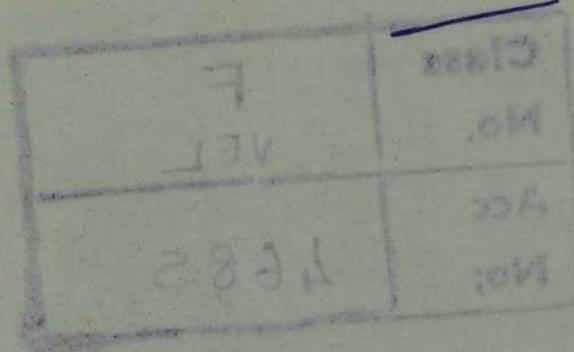
എ.എ.എ. വേലധകൻ

Class No.	F VEL
Acc No;	4685

Rob

காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ?

536

ஆ.ம.ச. வேழகன்

ப்பாஸ்டிக் ராசாராகு
? ராஜலிக்ருத்தீகாக
காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ?

ஆ.மு.சி. வெலழகன்

© ஆசிரியர்

JCB

Class	F
No.	VEL
Acc	
No;	4685

Ref

பதிப்பு : 2010

பக்கம் : 144

படிகள் : 1200

ISBN: 978-955-8715-62-8

விலை : 250.00

அட்டை வடிவமைப்பு :

ச. தனசேகர்

அச்சிட்டோர்: _____

ஸ்ரீ இராகவேந்திரா பிரின்டர்ஸ்

15, தானப்ப தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5

தொலைபேசி: 4266 4695, 90031 81586

காணிக்கை மலர்

உடன்பிறப்பு இல்லாத, உடம்பு பாழ் உடம்பு என்றனர் முன்னோர். ஆனால், என்னுடன் எழுவர் முன்பின் எனப்பிறந்தும்; எல்லோரும் நோய் வாய்ப்பட்டும், தற்கொலை புரிந்தும் அகால மரணமடைந்தும், எனை மட்டும் விட்டு விட்டுப் போயினர்.

நிழலின் பெருமையினை வெயில்தான் உணர்த்தும் என்ற உண்மைக்கு ஒப்ப, எனக்கென ஒரு சகோதரமேனும் இல்லாத நிலையில், நான் பல்லாண்டு காலமாகப் பட்ட இன்னலுக்கு அளவே இல்லை.

தனி ஒருவன் என்ற காரணத்தினால், தட்டிக் கேட்க ஆளில்லை என்ற எண்ணத்தினால், உற்றாரும், பிறரும் திட்டினர். திட்ட மிட்டே பல இன்னல் இடரில் மாட்டினர்.

என்னை விட்டுப் பிரிந்தவர்களிலே ஒருவரான எனது அன்புத் தம்பி முத்து என்பவர் தனது பதினாறு வயதிலே தவறுதலாகத் தண்ணீரில் அடியன்டு இறந்து விட்டார். கடைசியாக எமைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற ஆருயிர் தம்பி செல்வன் (ஆ.மு.சி. முத்து) அவர்களின் திருவடிக்கே இந்நாலினை காணிக்கை மலராகப் படைக்கிறேன்.

சிறப்புரை

ஆ.மு.சி என எழுத்துவகில் நன்கறியப்பட்ட திரு. ஆ.மு.சி வேலழகன் அவர்கள், கிழக்கிலங்கை தமிழ் உலகிற்கு அளித்த இலக்கியச்சொத்து ஆவார். இன்னல்கள், இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும் ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்களாகத் தொடர்ச்சியாக எழுதிவரும் இவர், தனித்துவமானதுமானவையும் வேறுபட்டமை வனவுமாகிய கருப்பொருள்களைத் தம் ஆக்கங்களிற் பயன்படுத் தியதன் மூலம் சிறப்பிடத்தினையும் பெற்றுள்ளவர். இத்தனித்துவ வெளிப்பாட்டிற்கு அவரது ஆக்க இலக்கியங்கள் குறிப்பாக நாவல்கள் சான்றுகளாகின்றன.

1972 தொடக்கம் இற்றை வரை வெளிவந்த இவரது நூல்களுள் கவிதைத்தொகுதிகள் ஐந்தும், சிறுகதைத் தொகுதிகள் நான்கும், உரைச்சித்திரம் ஒன்றும், குறுநாவல் ஒன்றும், நாவல்கள் இரண்டும், வரலாற்று நூல் ஒன்றுமாகப் பதினான்கு நூல்கள் அடங்குகின்றன. இவற்றுள் 'முங்கில் காடு' (2000) என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியும், 'சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை' (2004) என்னும் நாவலும் தமிழ்நாட்டில் முதுதத்துவமானிப்பட்ட ஆய்விற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவை. 'செங்காந்தள்' (2006) என்னும் கவிதைத் தொகுதி தேசிய சாகித்திய விருதினையும் (2007), 'கோடாமை சான்றோர்க்கணி' (2006) என்னும் நாவல், கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதினையும் (2007), 'திருப்பழகாமம் ஒரு சுருக்க வரலாறு' (2008) தமிழியல் விருதினையும் (2010) பெற்றவை.

தற்போது வெளிவரும் 'காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ' என்னும் இந்நாவல் இவரது பதினெந்தாவது ஆக்கமாகும். இவ்வாண்டு மேலும் 'செங்கமலம்' என்னும் கவிதைத் தொகுதியும், 'காடும் கழனியும்' என்னும் நாவலுமாக இரு ஆக்கங்கள் வெளிவர விருப்பதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

ஆ.மு.சி.யின் ஆக்கங்களில் மிகப் பெரும்பாலானவை நெல் மற்றும் சேணச் செய்கையையும் மந்தை வளர்ப்பையும் ஜீவனோ

பாயத் தொழிலாகக் கொண்டமக்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிப் பவை. 'காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ' என்னும் இந்நாவலும் அத்தகையதே. இந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைமையிலுள்ள நெளிவு சுழிவுகளையும், விழுமியங்களையும், பாரம்பரியங்களையும் கதை நிகழ்ச்சிகளினாடாகவும், கதாபாத்திரங்களினாடாகவும் ஆசிரியர் சிறப்பாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். அதற்கு விவரண உத்தியினை அவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்விவரண முறை மிக நீண்டதாக அமைந்திருப்பினும் சுமார் ஆறு தசாப்தங்களுக்கு முற்பட்ட காலத்து வாழ்க்கை முறைகளைச் சித்திரிப்பதாக இந்நாவல் இருப்பதானல் வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வதற்காக இது அவசியப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

வேளாண்மைச் செய்கையின் பொருட்டு ஊர்விட்டு வந்து வாடிகளில் தங்கியிருக்கும் மாணிக்கர் மற்றும் அவரோடொத்த உயர் சாதியினர் ஒரு புறமும் சேனைச் செய்கைக்காக அங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கியிருக்கும் வல்லி மற்றும் அவரது மகள் மாரி முதலான சாதியால் தாழ்த்தப்பட்டோராகக் கருதப்படுவோர் மறு புறமுமாக இரு பகுதியினரின் நடைமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள் ஆகியன இந்நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளன. காதல் திருமணம் மூலம் இவ்விரு பகுதியினரதும் ஒன்றிணைவு சாத்திய மாக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வாடிச்சீவியம், வல்லியும் மாரியும், வாடி உறவுகள், கந்தவனம் பூசாரியார், வேட்டையினால் வந்த வினை, ஆஸ்பத்திரி அனுபவம், வாடியில் மலர்ந்த காதல், கல்லடி வைரவர் பூசை, தங்கம்மாவின் இல்லறம், பூசாரியாருக்கும் ஒரு திருமணம், சங்கமம், மனிதம் மலர்ந்தது ஆகிய தலைப்புகளிலான விவரணங்களினாடாக இந்நாவலின் கதை வளர்த்துச் சொல்லப்படுகின்றது.

அதிக எண்ணிக்கையிலான குடும்ப அங்கத்தவர்கள், அவர்களுக்கிடையிலான நெருக்கமான ஒன்றிணைவு, சடங்குகள் மற்றும் சம்பிரதாயங்களில் அவர்களின் பங்களிப்பு, தொழில் முயற்சிகளிலும்கூட அவர்களின் விட்டுப்போகாத பந்தம் என ஒரு நாலிழையாய் அனைவரையும் சேர்த்திருக்கும் திறன் குறித்து ஆசிரியரைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. மனிதர்களிடையேயுள்ள பேதங்களை அகற்ற வேண்டும் என்பதிலும் பிற உயிர்கள் மீதும் கருணையுடன் வாழ வேண்டும் என்பதிலும் முன்னைய வாழ்க்கை முறைமைகள் தனித்தவழும் செம்மையும் உடையவை என்பதிலும் ஆசிரியருக்கு உள்ள அக்கறை மிக வலிமையுடன்

அவரது ஏனைய ஆக்கங்களை போலவே இந்நாவலிலும் வெளிப் பட்டுள்ளது.

மட்டக்களப்பின் தனித்துவமான பேச்சுவழக்கு அதன் மெருகு குன்றாத வகையில் மிக இலாவகமாகக் கையாளப்பட்டிருப்பது இந்நாவலின் மற்றுமோர் சிறப்பம்சமாகும். மட்டக்களப்பின் பேச்சுவழக்கு குறித்து ஆய்வு செய்வோருக்கு இவரது ஆக்கங்கள் அரிய பொக்கிஷுமாய் உதவக் கூடியன என எப்போதும் நான் நினைப்பதுண்டு. மேலும் சமூகவியல் ஆய்வாளர்களுக்கும் பயன் படத்தக்க அம்சங்கள் நிறையவுண்டு.

எழுத்துலகில் இன்னும் பல சாதனைகள் புரிந்து வாழ வாழ்த் துகின்றேன்.

றபி வலன்னா பிரான்சிஸ்

தலைவர்

மொழித்துறை

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

வந்தாறுமுலை

இலங்கை

மதிப்புரை

காலந்தோறும் தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டுசெய்யும் பூமியாக இலங்கை திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆறுமுக நாவலர், கதிரைவேற்பிள்ளை என அங்கிருந்து தமிழகம் வந்து தமிழ் வளர்த்தோர் ஒருபுறம். பிறந்த மன்னிலேயே இருந்தபடி தமிழ் வளர்த்தோர் இன்னொரு புறம்.

ஊர்ஊராக ஒடோடி தொண்டு செய்யும் நதியைப் போலவும் இருந்த இடத்திலேயே அமர்ந்தபடி தொண்டு செய்யும் ஏரியைப் போலவும் இதனை ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

பதிப்பு, படைப்பு, மொழிபெயர்ப்பு எனக் கிளைத்துச் செல்லும் வழிகளில் தனிமுத்திரைப் பதித்தவர்களில் ஆ.மு.சி. வேலழகன் திகழ்கிறார்.

கவிதை, சிறுகதையெனத் தம்முடைய படைப்புத்திறனை வெளிப்படுத்தும் எழுத்தாளர் புதினப் படைப்பாகவும் மலர்ந்துள்ளார். (ஏற்கெனவே புதினம் படைத்தவர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இவரது ‘கமகநிலா’ சிறுகவிதைத் தொகுப்பை என கல்லூரி நாட்களில் படித்திருக்கிறேன்.)

மட்டக்களப்புப் பகுதி வாழ்க்கையை இரத்தமும் சதையுமாகப் பதிவுசெய்த படைப்பிலக்கியமாகக் ‘காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ?’ விளங்குகிறது.

மிகமிக எளிய விவரணைகளோடு புதினம் தொடங்குகிறது. இதில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்களும் மிகமிக எளிமையான வர்கள். உழைப்பைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியாதவர்கள். கரடு முரடான நிலத்தை நேரங்காலம் பார்க்காமல் உழைத்துழைத்துப் பண்படுத்தியவர்கள்.

கள்ளங் கபடமற்ற உழைப்பைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியாத பாத்திர வார்ப்பாக ‘வல்லி’ பாத்திரப் படைப்பு நமது கண்முன் விரிந்து செல்கிறது.

மனைவி இறந்த பின்னும் தன் வாரிசை வளர்த்து ஆளாக்குவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார் வல்லி.

வல்லியின் மனைவி இறந்த சமயத்தில் சின்னி என்பவள் பிலாலி வெம்பிலிருந்து தன் மகனோடு வல்லியை அணுகினாள். ஒருவிதத்தில் வல்லிக்கு உறவுக்காரியும் ஆவாள். கூடமாட ஒத்தாசைக்கு எனச்சொல்லியும் தனக்கு வாழ்க்கைப்படுவதாய்ச் சொல்லியும் தன் வாரிசின் எதிர்கால நலன்கருதி சகல இன்பங்களையும் தியாகம் செய்து கொள்கிறார் வல்லி. அவரது கவனம் முழுக்கு உழைப்பதிலேயே இருக்கிறது.

திக்கோடைக் கிராமத்திற்குத் தெற்கே அமைந்துள்ள செல்லண்ட பங்கு ஓரமாக அமைந்த நிலப்பகுதியே வல்லியின் விவசாய பூமி. ஓவ்வொரு மணல் துகளிலும் வல்லியின் உழைப்பும் முயற்சியுமே படிந்துள்ளன. அவரது மகள் மாரியும் மறக்க முடியாத பாத்திரப் படைப்பு. இப்படி உழைக்கவே பிறந்தவர்கள் கபடமற்ற வர்கள் பிறப்பால் தாழ்ந்தவர்கள்.

சாதியக் கொடுமை மிக ஆழமாக வேரூன்றி இருப்பதும் அதன் வெளிப்பாடு மிகப் பயங்கரம் என்பதும் அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் தெரியும்.

அவ்வகையில், வல்லியும் மகள் மாரியும் படுகின்ற மன அவஸ்தைகள் மிகத் துல்லியமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாணிக்கர் சாதிபேதம் பார்க்காத மனித உறவுகளை மதிக்கத் தெரிந்தவராக விளங்குகிறார். அக்கம் பக்கத்தார் விமர்சனங்களைப் பற்றியோ சாதியக் கட்டுமானங்கள் எடுத்துரைக்கும் நியமநேமங்களைப் பற்றியோ கவலைப்படாத இயல்பாக மனிதர்களை மதிக்கத் தெரிந்த பாத்திரமாக வார்க்கப்பட்டுள்ளார். இதன் அதிகப்பட்ச செயல்பாடுகளாக மாரியைத் தன் வாடிக்குள் அனுமதிப்பதும் சமையல் செய்து பங்கிட்டு உண்பது வரையிலும் நீள்கிறது. அதனைப் போல வல்லிக்குக் கோவில் பூசையில் முதல் மரியாதை பெற்றுத் தருவது என நிறைகிறது.

மாரியும் மாணிக்கரும் மனத்தடைகள் ஏதுமின்றிப் பழகுவது. வெகு எதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கந்தவனம் பூசாரியார் ஸ்த்ரீ லோலராக இல்லாமல் சமயத்தில் தங்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டவராக வருகிறார். காரணம்

குடும்ப அமைப்புக்குள் வரவே அவரும் விரும்புகிறார். அந்த அடிப்படையில் தங்கத்தின் தங்கையை மணந்தும் கொள்கிறார்.

ஆனால் இங்கு ஒரு செய்தியை புதின ஆசிரியர் குடாகச் சொல்லிச் செல்கிறார். காலந்தோறும் பெண்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் வஞ்சிக்கப்படுவதும் சுரண்டப்படுவதும் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை கந்தவனம் பூசாரியார் மூலம் வெளிப்படுத்தி யுள்ள புதின ஆசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர்.

சாதியக் கொடுமைக்கு ஒரே தீர்வு கலப்பு மணம் என்பதனை மாரிக்கும் சிவகுருவுக்கும் நடைபெறும் திருமண நிகழ்ச்சியோடு ஆசிரியர் சொல்லி முடிக்கிறார்.

இந்தப் புதினத்தின் சிறப்புக் கூறுகளுள் ஒன்று இதன் மொழிநடை.

வெகு இயல்பாகவும் ஆழமாகவும் வாசகர் மனத்தில் சென்று சேர்கிறது.

பாத்திர வார்ப்பு, கதைக்கரு, விவரணை, மொழிநடை எனப் பல்வேறு நிலையில் முத்திரைப் பதிக்கும் எழுத்தாளர் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்களை தமிழ்கூறு நல்லுலகம் வாழ்த்தி வரவேற்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

பேராசிரியர் முரளி அருபன்

தமிழ் முதுகலை & ஆய்வுத்துறை
புதுக்கல்லூரி

சென்னை - 600 014

தமிழ்நாடு

வெளியீட்டுரை

இந்நாவ்வின் ஆசிரியரான எமது தந்தையவர்கள், தமிழ் நாட்டின் காலஞ்சென்ற பகுத்தறிவாளரும், பழம்பெரும் எழுத் தாளருமான, சிந்தனைச் சிற்பி “திரு. சி.பி. சிற்றரசு” அவர்களின் எழுத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு இருந்த காலகட்டமான 1963 ற்குப்பின்.

நான் 1971ல் பிறந்ததும் அந்தப் பெருமகனாரின் திருப்பெயரினை எமக்கு சி.வே. சிற்றரசு என்று வைத்தும், அதே ஆண்டு 1971ல் இருந்தே எழுத்திலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டு இதுநாள் வரை எழுதியே வருகிறார்.

எமது தந்தையவர்கள் எமக்கும், எமது சகோதரர்களுக்கும்; பெயர்கள் வைக்கும்போது எழுந்தடிமானமாக பெயர்கள் வைக்காமல், ஒவ்வொருவரின் பெயரின் பின்னாலும் ஏதோ ஒரு இலக்கியம், அதன் நாயகன், நாயகி அல்லது வரலாறு படைத்த ஒரு தலைவன் அப்பெயர்களிலே தொக்கி நிற்கக் காணலாம். இதனால் நாங்கள் பெருமையடைகிறோம். சரி இது போக.

இவர் எழுதிய எழுத்துக்கள் எதுவும், கிடப்பில், கிடவாமல் அனைத்து எழுத்துக்களும், உடனுக்குடன் 1971ல் இருந்து இலங்கையில் பாக்கியம் பதிப்பகம், மட்டக்களப்பு, மட்டக்களப்பு மாவட்ட தமிழ் எழுத்தாளர் பேரவை, பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம் திருப்பழுகாமம், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் அமிர்தகழி.

தமிழ்நாட்டில் இளவழகன் பதிப்பகம், ஆண்டவர் நகர், தி பார்க்கர் பிரிண்டர்ஸ், இராயப்பேட்டை, சுமன் பதிப்பகம், இராயப்பேட்டை, மணிமேகலைப் பிரசரம், தியாகராயநகர் எனும் பதிப்பகங்கள் மூலமாகவும் பதிப்பிக்கப்பட்டும், வெளி யிடப்பட்டதுமன்றி, இலங்கை அரசினரால் இந்நாலாசிரியரின் 45 வருட சமூக சீர்த்திருத்தப்பணியினைக் கௌரவித்து, “கலாபூசணம்” எனும் பட்டமும், பணமும் விருதும், இவர் எழுதிய நூல்களுக்கு தேசிய சாகித்திய விருதும், பணமும், பிரதேச சாகித்திய விருதும்,

பணமும் முதலமைச்சர் விருதும், பணமும், தனியார் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தினரின் தமிழியல் விருதும் பணமும் என வழங்கியும், தமிழ்நாடு சட்டசபை அமைச்சர், பேராசிரியர், மாண்புமிகு க. அன்பழகன் அவர்களினாலும், இலங்கை அரசின் கௌரவ பிரதமர் இரத்தின சிறிவிக்ரம நாயக்கா, இன்னும் கலாசார அமைச்சர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பேராசிரியர்கள், கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோராலும் பொன்னாடை போர்த் தியும், பரிசுகள் வழங்கியும் கௌரவிக்கப்பட்டதோடு, மேலும் இலண்டன் மாநகரில் இருந்து ஒலிபரப்பாகும் ஐ.வி.சி. வானோலி யிலும், அவஸ்திரேலிய நாட்டின் சிட்னியில் இருந்து ஒலிபரப்பாகும் தனியார் வானோலியிலும் எமது தந்தையின் நூல்கள் சிறப்பானமுறையில் விமர்சிக்கப்பட்டும், “இலண்டன் மாநகரில் உள்ள நூல் தேட்டம்” நிறுவனத்தின் மேலாளரும், நிறுவனருமான மதிப்பிற்குரிய திரு. என். செல்வராசா அவர்களினால் இவரது நூல்கள் பல தொகுக்கப்பட்டு ஆவணமாகக்கப்பட்டுமூல்ளன.

எனவே எழுதப்போனால் இன்னும் பலதைப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டே போகலாம். அந்த வகையில் நானும் தந்தை அவர்களால் எழுதிய இந்த நாவலை வெளியிடுவதில் ஆத்ம திறுத்தியும், பெருமகிழ்ச்சியும் அடைவதோடு; எமது தந்தையவர்கள் நல்ல உடல் நலத்தோடும், மன பலத்தோடும் வாழ்ந்து மேலும் சில நூல்களை எழுதி வெளியிடவேண்டுமென வேண்டி முடிக்கிறேன்.

நன்றி

தமிழ்நாடு

30.08.2010

சி.வே. சிற்றரக

என்னுரை

நான் சிறியவனாக இருந்த காலத்தில் எனது மனதில் பசுமரத்து ஆணிபோல் பதிந்த நிகழ்வுகள் பல. அதிலே இற்றைக்குச் சராசரி 60 வருடங்களுக்கும் எனது தந்தையவர்கள் வேளாண்மைச் செய்துள்ள “புதுவட்டைக் கண்டத்தில்” செல்லண்ட பங்குவாடி யெனும் வயல் வாடிக்கு முன் மாரி வேளாண்மைச் செய்கைக்கென வந்த முதியவர் ஒருவர்.

அந்த வாடியின் முன்னால் கோடை, மாரியென நிரந்தர மாகவும், நீண்ட காலங்களாகவும், குடியிருந்த தாயில்லா குமர்ப் பிள்ளை ஒரு வருடன் தகாத தொடர்வு கொண்ட நிகழ்வை மையப் பொருளாக வைத்து எழுதியது தான் இந்நாவல்.

இதனை எழுதக்காரனம் மேலே குறிப்பிட்ட உயர் சாதியைச் சேர்ந்த அறுபதுக்கும் மேல் வயதுடைய அந்நபர் எதிர் வாடித்தாழ் குலப்பெண்ணும், வயதில் ஆகக்கூடியது பதினான்கு என்பதனாலும் அப்பெண்ணை தனது காமப்பசிக்கு உட்படுத்தி விட்டு சாதியின் பெயரால் தண்டனை பெறாமல் தப்பியதனாலும்,

நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பும், அதன் சட்ட திட்டங்களும் அக்கொடியவருக்குத் துணையாக நின்று மூடிமறைத்த தனாலும் அச்செயலுக்குப் பிராயசித்தமாக இந்நிகழ்வை எதிர் மாறாக மாற்றி எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலே இதனை எழுதினேன்.

இதனை இதன்படி மாற்றவும் இந்நாவலை எழுதவும் தூண்டிய பாசமிகு திரு. இரா. அன்புமணி ஜயா அவர்கட்கும், இந்நாவலின் எழுத்துப்பிழைகளைப் பெருந் தன்மையோடு திருத்தித் தந்துதவிய மனிதநேயர் முன்னாள் ஓய்வு பெற்ற இந்துக் கல்லூரி, வாழைச்சேனை, அதிபர் திரு. மு. தவராசா, B.A., ஜயா அவர்கட்கும், இந்நாவலுக்கு மதிப்புரை ஒன்றினை எழுதித் தருமாறு கேட்டதும், மறுக்காது மனமுவந்து ஓர் இரு நாட்களிலே

எழுதி வழங்கிய தமிழ் முதுகலை ஆய்வாளர், பேரன்பிற்கும், பெருமதிப்பிற்குமுறிய பேராசிரியர் முரளிஅரூபன் ஐயா அவர் களுக்கும், மேலும் நான் ஓர் சிறப்புரை எழுதித் தாருங்கள் எனத் தொலைபேசி மூலமாகக் கேட்டபோது, உடனே நாவலின் பிரதியை அனுப்பி விடுங்கள் நான் எழுதித் தருகின்றேன் என்று சொல்லியது போல் உடனடியாக, தாமதியாது நல்லதோர் சிறப்புரையினை எழுதி நல்கிய கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர், நான் என்றும் எனது மகளினும் மேலாக மதித்துப் போற்றி வரும் பேராசிரியர் திருமதி. றாபிவலன்றீனாபிரான்சிஸ் (இலங்கை) அவர்கட்கும், நானாக வேண்டாது தாமாக வந்து வேண்டி இந்நாவலை தனது செலவிலே வெளியிடும் எனது செல் வங்களில் ஒன்றான அன்புச் செல்வம் மகன் திரு. சி.வே. சிற்றரசு இசைமாமணி, படப்பிடிப்பாளர், (சினிமாத்துறை) அவர்கட்கும்,

மேலும் இந்நாவலை குறுகிய காலத்துக்குள் மிகச்சிறப்பான முறையில் வடிவமைத்துப் பதிப்பித்துத் தந்துதவிய தம்பி. திரு. சு. தனசேகர், ஸ்ரீஇராகவேந்திரா பிரின்டர்ஸ் அவர்கட்கும் என்றும் நன்றிக் கடனுடையேன்.

பணிவுள்ள

ஆ.மு.சி. வேலழகன்

12.03.2010

கலைமகள் வீதி

தாமரைக்குளம்

தாழங்குடா - 02

மட்டக்களப்பு

கிழக்கிலங்கை

0778203955

இந்தியாவின் வெளிவந்த நுல்கள்

1. தீயும் தென்றலும் கவிதை - 1971 இலங்கையில்
  2. சாதியா சதியா? உரைச்சித்திரம் - 1972 இலங்கையில்
  3. உருவங்கள் மாணிடராய் கவிதை - 1994 தமிழ்நாட்டில்
  4. கமகநிலா சிறுகதை - 1996 தமிழ்நாட்டில்
  5. வேலழகன் அரங்கக் கவிதைகள் - 1996 தமிழ்நாட்டில்
  6. விழியும் வழியும் கவிதை - 2001 தமிழ்நாட்டில்
  7. மூங்கில் காடு சிறுகதை - 2001 தமிழ்நாட்டில் இந்நால் தமிழ்நாடு பச்சையப்பன் கல்லூரியில் Mphil பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்யப்பட்டது. (பேராசிரியர் சோ. இளங்கோவன் அவர்களினால்)
  8. சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை நாவல் - 2004 இலங்கையில் இந்நால் தமிழ்நாடு தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தில் Mphil பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்யப்பட்டது (பேராசிரியர். இரா. கோவிந்தன் அவர்களால்) மேலும் இலங்கை யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினரால் 2004 அகில இலங்கை ரீதியில் சிறந்த நாவலுக்கான முதற்பரசினைப் பெற்றதும்.
  9. செங்காந்தள் கவிதை 2006 இலங்கையில் இந்நால் இலங்கை அரசினரின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.
  10. கோடாமை சான்றோர்க்கணி நாவல் - 2006 இலங்கையில் இந்நால் பிரதேச சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.
  11. இவர்கள் மத்தியிலே நாவல் - 2006 இலங்கையில்
  12. கேட்டுப் பெற்றவரம் சிறுகதை - 2007 தமிழ்நாட்டில்
  13. திருப்பழகாமம் ஒரு சூருக்க வரலாறு - 2008 இலங்கையில், இந்நால் தமிழியல் விருதினைப் பெற்றது.
  14. தோன் தெளிவு சிறுகதை - 2009 இலங்கையில்

2010ல் வெளிவர விருக்கும் நால்கள்:

15. காடும் கழனியும் நாவல்
16. செங்கமலம் கவிதை
17. நதிக்கரை நாகரிகம் வரலாறு

பொருளாட்க்கம்

1.	வாடிச்சீவியம்	17
2.	வல்லியும் மாரியும்	27
3.	வாடி உறவுகள்	38
4.	கந்தவனம் பூசாரியார்	49
5.	வேட்டையினால் வந்த வினை	63
6.	ஆஸ்பத்திரி அனுபவம்	73
7.	வாடியில் மலர்ந்த காதல்	85
8.	கல்லடி வைரவர் பூசை	96
9.	தங்கம்மாவின் இல்லறம்	107
10.	பூசாரியாருக்கும் ஒரு திருமணம்	117
11.	சங்கமம்	127

1. வாடிச்சீவியம்

“என்ன மாணிக்கண்ண! இந்த முற நீங்கதானா செய்யப் போறயள்?”

“அட சீனித்தம்பியடா! என்ன இஞ்சால பக்கம்? நாம செய்ய நமக்கிட்ட ஏது அவ்வளவு முதல்! இந்த வயலுக்குச் சராசரி ஏழவண நெல்லுவேனும் விதை நெல்லுமட்டும். அதைவிட மாடு கலப்பை யென்ன, வயல் விளையும் மட்டும் சாப்பாட்டுப் பாடென்ன? குறைந்தது இருபத்தி ரெண்டவண நெல் இருந்தால்தான் நம்மட சர்ரப் பிரயாசத்தைவிடச் செய்து கரை காணலாம்.”

“அப்ப, போடி யாரிட்ட வெள்ளாமைக்குநிக்கிறயள், ஆராரு உங்களோடு மற்றாக்கள்?”

“என்ற முத்த பொட்டையிர புருஷன் நாகமணியரும், தம்பிக் காறன் சின்னானும், நம்மட பொடியனுந்தான்.”

“அதுதான் நல்லம். புறத்தியானுகளோட சேர்ந்து மனஸ்தா பப்படுறத்தவிட, ஒரே குடும்பத்துக்குள்ள அண்ணன், தம்பி, மாமன், மருமகன் என்று செய்யிறதுதான் நல்லது. என்ன நடந்தாலும் நமக்குள்ள தானே! இந்தக்காலம் ஊரவனுகளோட சேர்ந்து ஒரு தொழிலும் செய்யக்கூடாது! செய்தா கதகாலுகள் கனக்கவரும். நம்மோட சேர்ந்து தொழிற்செய்யிறவனுகளவிட அவனவன் பொண் டாட்டி புள்ளையளுக்கு நின்டு தப்புறதே பெரும் கஷ்டம்.

“அதனால் தான் சீனித்தம்பி, நான் எந்தக்காலத்திலையும் புறத்தியானுகளோட சேருரல்ல. எல்லாரும் நம்மட சாதிவானா, நல்ல நடை உடை பாவனையானவனாக இருப்பானா? ஒரு வருஷத்துத் தொழில்லவா இது? கண்டவன், நின்டவனோ டெல்லாம் நாம சேர; அவனோண்டச் செய்ய அது நமக்குப் புடிக்காது. நாமொண்டச் செய்ய அது அவனுக்குப் புடிக்காது”.

“அது மட்டுமல்ல மாணிக்கண்ண, நீங்க என்ன நினைக்கிறேயளோ தெரியாது, நான் உங்கள் ஒரே சாதிக்காறன், அண்ணன்

தம்பி என்ற முறையில் தான் சொல்லுறந். உங்களுக்கும் நாலு பொம்புளப்புள்ளையள், ஆம்புளப்புள்ளையளும் முனுபேர். அந்தத்தாய் செத்த புறகு ஏழு புள்ளையளையும் வச்சி எவ்வளவோ மரியாதையாக நீங்க தாய்க்குத்தாயாக, தகப்பனுக்குத் தகப்பனாக வளர்த்து ரெண்டு புள்ளையளைக்கட்டிக் குடுத்து பொடியனு களும், உங்கட விருப்பத்தோட போய்க்கல்யாணம் கட்டினாலும்; இன்னும் ரெண்டு குமர்ப்பிள்ளைகள் இருக்கக்க, நாம எப்படி மாணிக்கண்ண ஊரவன், புறத்தியானோட சேர்ந்து தொழில்ச் செய்யிற?”

“அதுதாண்டா தம்பி உன்மை. நாம எந்தநேரமும் கண்ணேண்டாக இருக்க முடியுமா? நம்மோட தொழில் செய்யிறவன் நேரங் காலமில்லாமல் வருவான் போவான். ஒண்டாத் தொழில் செய்யிறவன் வளவுக்குள்ள வராதபோகாத என்று சொல்ல முடியுமா? அல்லது நாமநிக்கக்குள்ள மட்டுந்தான் வா போ என்றால் அவன் நம்மளப்பத்தி என்ன நினைப்பான்? ஊரவன் இதனை அறிந்தால், கேள்விப்பட்டால் என்ன சொல்லுவான்? சரி நமக்கென்ன நம்மோட தொழில் செய்யிறவன் தானே என்று பேசாமலிட்டால் நம்மட புள்ளையளுக்கு நல்லதப் போல கெட்டது ஒன்று நடந் திற்ரெண்டா நாம தலை காட்ட முடியுமா?”

“மாணிக்கண்ண, நம்மட புள்ளையளில்ல ஆருரபுள்ளையாக இருந்தாலும் நெருப்பும் பஞ்சம் நெருங்கினால், என்னண்ண நடக்கும்? ஒரு குமர் கெட்டுப்போக நாட்கணக்காவேணும்? சரி, அப்படித்தான் நடந்தாலும் நம்மட சாதிக்காறனெண்டா நடந்தது நடந்து போச்சி என்று சேத்து வச்சிரலாம். தொடாதவன் தொட்டு கெட்டா, ஆருக்கண்ண கட்டி வைக்கிற! கெட்டபுள்ள செத்துப் போனாலும் அவளைக்கட்டி வைக்க முடியுமா?”

“ஓ! என்னடா தம்பி நீகேக்கிறகேள்வி? இத்தனை வருஷ காலத் திற்கு ஒரு மயிர் சிலும்பாம என்றமானம் மரியாதையையும், என்ற சாதிர மரியாதையையும்; புள்ளையளுர மானம் மரியாதையையும் கட்டிக்காத்து வந்தது எதுக்குடா தம்பி? கண்டவன் நிண்டவன் கைவைக்கவும்! கட்டி வைக்கைவுமா?”

“எனக்குத் தெரியாதா அண்ண உங்களப்பத்தி! வேற ஒரு ஆம்பிளையானால், புள்ளையள் போனாப் போகட்டு மென்டு இன்னொரு பொம்புளைய எடுத்திருப்பான்!”

“சீ! ஆருக்கிடாதேவ..... அந்த கீழ்த்தரமான வேலையெல் ஸாம்? அது சரி, நீ இஞ்சால் எங்க இருந்து வாறா? எங்க போப்பிறா?”

“நான் தானே அண்ணன் உங்கட போடியாருட அண்ணன்ர மாட்டையும் கட்டிற்று, நிலவாடியா கோடமாரியாக குடும்பத் தோட இருக்கிறன்.”

“ஓ, ஓ! இந்தத் தென்னமரத்து வாடில இருக்கிற நீதான், என்ன! நான் ஆரோ எண்டு எண்ணி ற்றன். நல்லந்தான், ஆளுக்காள் உதவியாக்கிடக்கலாம். எத்தனகண்டு கறக்குது? கூலியெல்லாம் என்ன மாதிரி?”

முப்பத்தெட்டுக்கண்டு கறக்குது; வருஷத்துக்கு நாலவண நெல்லும், உழவுக்குச் சூடுபோட, எல்லாம் பதினஞ்சி பதினாறு கிடாப்புணயல் குடுத்தா, அதிலயும் மூண்டுல ஒரு பங்கத்தருவாரு. வேறான்ன, பால் தயிரால ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல! எல்லாருக்கும் மாடு கண்டு என்றா, பாலோ, தயிரோ, நெய்யோ ஆருக்கண்ண குடுக்கிற?”

“அதெண்டா உண்மைதான். புள்ளையள் எத்தனை?” “ஏன்ன உங்களாப் போலதான் எனக்கும் எட்டுப் பேர். மூண்டு பொட்டையஞும் ரெண்டு பொடியனுகளும் கலியாணம் கட்டிற்றுகள். ஒரு பொடிச்சியும் ரெண்டு பொடியனுகளும் இருக்கிறாங்க. ஒருவன் என்னோடதான் பசுமாடு கட்டுறான். மற்றவன் வாடியோடதான் தாய்க்கும், தமக்க பொடிச்சுக்கும் துணையாக கிடக்கிறான்.”

“பொட்டையும் பெரியபுள்ளையாகி ஒன்பது பத்து மாசமாப் போச்சி. இந்த நம்மட முன் வாடி வல்லிர மகளுக்கு சரியா ஒண்ணரமாததுக்கு என்ற பொடிச்சி மூத்தவள். அவன்ற பொடிச்சி பக்குவப்பட்டு சரியா ஒன்பது பத்துநாளைக்குப்புறகு சொல்லி வச்ச மாதிரி நம்மட பொட்டையும் பக்குவப்பட்டுற்றா. ஆளப்பாத்தா ஆரும் இருபது இருபத்தஞ்சி வயதாவது இருக்கும் என்று சொல்லு வாங்க. ஆனா, இந்தா எதிர வாற காளிகோவில் குளித்தி வந்தால் பொடிச்சிக்கு பதினாறு வயது தொடங்குது.”

“அது சீனித்தம்பி, ஒவ்வொரு புள்ளையளின் உடற்போங்கப் பொறுத்தது.”

“ஓமண்ண அதெண்டாச்சரிதான். நான் கனநேரம் வந்த நான். கதச்சிக்கதச்சி உங்கட வேலைமெனக் கெடுத்துறன். நான் புறகுவாறன்.

சும்மா நிண்டாவாடிப்பக்கம் வாருங்கவன். தயிரப்பால எடுத்திற்று வரலாம்.”

“ஓ, ஓ! வரத்தான் வேணும். இஞ்ச பெரிசா என்ன வேலை செய்ய இருக்கு. எதுக்கும் மழை பெய்தால் தானே என்ன வேலை செய்வதானாலும் செய்யலாம்.”

“இப்பதானே வாடிக்க வந்திருக்கிறயள். இன்னும் வயல் உழுத, விதைக்க காலம் இருக்குத்தானே! மற்ற மற்ற வாடிக்காறனுகள் இன்னும் வரல்லையே! உங்கட போடியார்ர மற்றவாடி, அதுதான் சேனைக்காட்டுவாடி. வெள்ளாமக்காறாக்கள் ஆராக்கள்?”

“அது, சேந்ரூ பொன்னனும், வளத்தான் பாலனும், அவன்ர மச்சான் சிவகுருவும். சேந்ரூபொன்னன் தான் மூல்லக்காறன். எங்களோட தான் போன கிழம வந்து படி எடுத்தவனுகள், இன்னுந் தான் வயல் வாடிப்பக்கம் வரவே காணம் ஒருவேள நாள் சாத்திரம் சரியில்ல என்டு இருக்கிறானுகளாக்கும். பொதுவான நல்ல நாள் இருந்தாலும், சிலர் இப்படித்தானே அவன்ர அவன்ர ராசி, நட்சேத திரம் பொருந்தினால்மட்டுந்தான் நல்ல காரியங்களச் செய்வானு கள்?”

“ஓ அப்புடியாத்தான் இருக்கும், நாமெண்டா இதெல்லாம் பாக்கிறதுமில்லக்கேக்கிறதுமல்ல. எல்லாரும் எதைச் செய்யிறா னுகளோ நாமனும் அதச் செய்துற்று காலத்த ஓட்டுறதுதான். அப்ப நான் போயிற்று வாறன் அண்ணன்.”

“போயிற்று வா. நான் சாயங்காலம் அங்க வாறன். வரச்சொல்லிப் போறான் எதுக்கும் போய்ப் பார்ப்பமே. அனேகமானவனுகள் பட்டியடிக்குப் போனால், பால் குடுக்கவேணுமே என்ற எண்ணத்தில் முகங்கொடுத்துக் கதைக்கப் பேசமாட்டானுகள். பார்த்த இட மெல்லாம் எல்லாருக்கும் மாடுங்கண்டும், பால் தயிருமென்று தீண்டுவாரற்றுக் கிடக்கும் போதே, அந்தப் பாலை மனிதனுக்குக் குடுக்கிறானுகளில்லை! இதேநேரத்தில் இவனுகளைப் போல ஒருவன் ரெண்டுபேருக்கு மட்டும் மாடும், பால் தயிரும் இருக்கிற தென்றால் கணக்கென்ன அவனுகளைப் பிடிக்க ஆளே இருக்காது.

சீனித்தம்பி நம்மடயவன்தான். ஒரே சாதி ஒரே குடிதான் இதுநாள் வரை அவன் சொந்தக்காரன், அண்ணன், தம்பி என்று சொல்லி நம்மட வீடுவளவுக்குள்ள எந்தவித நம்மைக்கோ; துக்க துயரங்களுக்கோ, அவனோ அவர் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோ

வந்தது மில்ல. அவன் தான் வரவில்லையே என்று நானோ என்ற பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோ போனது மில்லை. இப்படித்தான் போகக்க, வரக்க என்னண்ணா என்றால் வாறன்டா தம்பி என்டு நான் போயிருப்பேன். அவனைக் கண்ட இடத்தில் என்னடா தம்பி எங்க போறா என்றால் அவனும் வாறன் அண்ணா என்றே போயிருப்பான்.”

என்று தனக்குத்தானே மனதுக்குள் கதைத்துக் கொண்டு தன் வேலைகளிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார் மாணிக்கர்.

மாணிக்கரின் மருமகன் நாகமணியரும், அவரது தம்பிக் காறன் சின்னானும், மகன் சிவகுருவும் வயல்வேலிக்கெனக் காட்டில் முன் கூட்டியே வெட்டி அடுக்கி வைத்திருந்த கதியால்க் கம்புகளை ஊற்று வாடிக்காரர்களின் வண்டியைக் கொண்டு ஏற்றி வரப்போனவர்கள் வந்தார்கள்.

அவர்கள் வரக்கண்ட மாணிக்கர், மகன் சிவகுருவை அழைத்து “மகன் இந்தா இருக்கிற கண்டு போட்ட தென்னமரவாடில, இவன் நம்மட வெள்ளாப்பரூர சீனிதானாமே இருக்கிறான்! கோடமாரியா எருமைமாட்டுப்பட்டியையும் அவன் தானாம் கட்டி மேய்க்கிற பட்டிக்காறன். குடும்பத்தோட இஞ்சதான் இருக்கிறானாம். நீங்க போன புறகால வந்தவன் கதைச்சிக்கதச்சி இருந்துற்று இப்பதான் போறான்.”

“அதுதானப்பா அவரையும், அவருர பொடியனுகளையும் கனகாலமாக ஊர்லகாணல்ல.”

“மகன்! அவன் வாடிக்கு வந்து தயிர் எடுக்கலாம் என்று சொல்லிப் போறான். நீ மகன் நாலு சுண்டு அரிசிய எடுத்து அரிசிசிப் போட்டுத்து, இந்தா இருக்கிற வல்லிர வாடி வளவுக்குள்ள மய்யோரி புடுங்கி வல்லி விக்கிறானாம். நாம விதைக்க வரக்க நெல்லுக் குடுக்கலாம். நீபோய் எங்களுக்கு ரெண்டு தூக்குக்கிழங்குதாருங்க, விதைக்க வரக்க நெல்லுத்தாறம் என்று வாங்கி வந்து, ரெண்டொரு துண்ட வெட்டிப் போட்டு, மாங்காயும் வெட்டிப்போட்டு ஒரு ஆணம்வை. உமலுக்குள்ள ஊர்ல இருந்து கொண்டு வந்த உழுவக்கருவாடு ஒன்ற எடுத்து தேங்காயும் கொஞ்சம் திரிவிப் போட்டு ஒரு சுண்டல் வைராவைக்கு அவன்ர வாடிக்குப் போனால் தயிர் கொண்டு வரலாம். கெதிபண்ணு மகன் பொழுதும் மதியத் துக்கு வந்திற்று.”

“அப்பா கருவாட்டச்சும்மா போட்டுச் சுண்டுறதவிட நான் அந்த மடுவுக்குள் திராயெலாம் கிடக்குப் புடுங்கி வந்து, சுண்டுறனே அப்பா!”

“இல்ல மகன் இப்ப வேணாம். மதியமாப் போயித்து. அத வேணுமெண்டா நாளைக்குப் புடுங்கிச் சுண்டலாம். இப்ப இருக் கிறதப் போட்டு ஆக்குமகன்.”

“அப்பா நாம இப்பதான் வந்திருக்கிறம். இந்த வாடிக்காற வல்லியருக்கு நம்மனத் தெரியாம, கிழங்கை கடனாகத்தாறாங் களோ தெரியாதே, அப்பா!?”

“நாம இப்பதான் வந்தாலும், இண்டைக்கே கிழங்கைவாங் கிற்று ஓடப்போறமா? தொடர்ந்து ஒருவருஷத்துக்குக்கிட்ட இதிலதானே கிடக்கப்போறம்! அவன் வல்லி தருவான். வல்லி அங்க இல்லாட்டா, ஒரு குமரப்பொட்ட அது வழிய நிற்யிறமாதிரித் தெரியுது, அது வல்லிர மகளாக இருக்கவேணும், அவளிட்டக் கேளு. அவள் பொட்ட, புடுங்கித் தருவாள். அவளோ வல்லியோ ஏதும் தின்னக்குடிக்கத் தந்தால் வேணாம் என்று சொல்லிடு! அவர்கள் ஆரு என்று தெரியுந்தானே?”

“ஓமப்பா அவர்கள் பறயர்கள்தானே? ரெண்டு தூக்குக்குக் கிழங்கிற்கு நெல்லு எவ்வளவு குடுக்கிற அப்பா?”

“அதையும் கிழங்கை வாங்கி வரக்குள்ள, ரெண்டு தூக்குக் கிழங்குக்கும் நாங்க நெல்லு எவ்வளவு தரவேணுமென்றும் கேட்டுத்துவா.”

சிவகுரு வாடியடிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த வரவைக்க முன்பே வெட்டியிலிருந்த பூவலில் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு தண்ணியை அள்ளி வந்தான். அரிசி நாலு சுண்டை அரிக்கன்சட்டியில் அளந் தெடுத்து அரிசியைப் பக்குவமாக கல்மண் தூசி நீக்கி அரிச்சி உலையில் இடுமுன் அடுப்புக் கல் மூன்றினையும், ஏற்ற இறக்க மில்லாது சரிப்படுத்தினான். காட்டுக்காய்ந்த விறகை வைத்தும் தீயை மூட்டி உலைப்பானையை அடுப்பில் ஏற்றினான்.

பின் கோணி ஒன்றினைத்தரையில் விரித்து, அதன்மேல் தேங்காய், துருவிலை, மிளகாய், வெண்காயம், மாங்காய் போன்ற வற்றைக் கொண்டு வைத்துவிட்டு உலைப்பானை பொங்கிச் சோறு அமிழ்வதற்குள் பச்சமிளகாய், வெண்காயம், மாங்காய் போன்ற

வற்றை அரிந்தும் தேங்காயை உடைத்து ஓர் சண்டலுக்கும் ஆணத்திற்குமாக அளவோடு துருவி வைத்துவிட்டு ஓர் கறிசமைக்கும் சட்டியையும் கறி மூடியையும் கழுவிக் கொண்டு வந்து சண்டலுக் கான ஏற்பாட்டினைச் செய்து, சோற்றுப்பிற்குப் பக்கத்தில் மேலும் மூன்று கற்களை வைத்து அடுப்பாக்கி அதனுள்ளும் விறகிட்டுத் தீழுட்டி கருவாட்டுச் சுண்டலையும் சுண்டி வைத்த போதுதான், உலைபொங்கிச் சோற்றுப் பானை கொதி கொண்டது. சோறு கொதி கொண்டால் அதன் அருகில் இருந்தால் மட்டுமே, அரிசி குழைவு இல்லாமல்ப் பதம் பார்த்து மூடலாம், என்ற எண்ணத்தில் அடுப்படியிலே இருந்து அரிசியை அகப்பையில் அள்ளிப் பார்த்தான். சரியான பதமாக இருந்ததோடு சோற்றுப் பானைத்தண்ணீரும் வற்றியிருந்தது. சிவகுரு அரிசியை உலையில் இடும்போது தனது கைவிரலின் இறையை அளவுகோலாக வைத்தே உலைப்பானைக்குள் தண்ணீரை அளவிற்கு விட்டானேயானால் அரிசி அளவோடு அவிந்தும் ஓர் சொட்டுத் தண்ணீர் குறைத்தோ கூட்டவேண்டியோ நிறுத்து எடுக்கவேண்டியோ இராது.

இருந்தும் உலை கொதிக்கும்போது அடிக்கடி அகப்பையினால் அரிசியை அள்ளி பதம்பார்த்த பின்னேதான் சோற்றுப் பானையை மூடிவிடுவான். அதுமட்டுமல்ல சிவகுரு சமையலை மிக விரைவில் மூடிப்பான். பார்க்கச் சுத்தமாகவும் சுவையாகவும் உப்பு, உறைப்பு, புளி, மணம் யாவும் ஒன்றை ஒன்று மிஞ்சாதபடி எல்லாம் அளவோடு இருக்கும்.

சிவகுரு பிறந்ததும் தாய் இறந்துவிட்டா. சிவகுருவுக்கு தாய் முகமே தெரியாது. அந்த நாள் முதல் மாணிக்கர், தனது பிள்ளைகள் அனைவர்க்கும் தானே சமைத்துக் கொடுத்தும் நோய் நொடி கண்டபோது வைத்தியர்களிடம் தூக்கிச் சென்று குணப்படுத்தியும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் வயது வளர்ச்சிற்கேற்ப ஆண்களுக்கு ஆண்கள் செய்யும் வேலைகளோடு பெண்கள், கிராமங்களில் செய்யும் வேலைகளான நெல் அவித்தல் காய வைத்தல் உரல் நட்டி நெல்லுக்குற்றுதல் சுழகு கொண்டு புடைத்தல், மீன்வெட்டுதல் சமைத்தல் போன்ற எண்ணற்ற வேலைகளையும் கற்றுக் கொடுத்தது போல் பெண்களுக்கும் அவர்கள் செய்யும் வேலைகளையும் மேலும் ஆண்களுக்கு உதவியாகச் செய்யக்கூடிய என்ன என்ன வேலைகள் உண்டோ அவை அனைத்தையும் கற்றுக் கொடுத்து மிகமிக ஒழுக்கம், நேர்மை, ஊக்கம், சிக்கனம், திறன், பண்பு என்பன தவறாத பிள்ளைகளாகவே வளர்த்து வந்தார். இதனால் மாணிக்கரின் எந்தப்

பிள்ளைக்கும் எதுவும் தெரியாது என்று சொல்லக்கூடியபடி இல்லை.

எந்தப்பிள்ளையும் தான் தான் செய்யும் வேலைகளை அழகாக வும் விரைவாகவும் அதனதன் ஒழுங்கு தவறாது செய்வார்கள். இந்த வேலைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கும் காலத்திலும் சரி, கற்றபின் தாங்களாகச் செய்யும் காலத்திலும் சரி, மாணிக்கர் பிழைகண்டு அன்பாக, இதமாக ஓர்முறைக்கு மும்முறை சொல்லித் திருத்து வார். நான்காவது முறை அத்தவறு நேர்ந்தால், ஆணானாலும் சரி பெண்ணானாலும் சரி அடிதான் விழும்!

மாணிக்கரைப் போல் அன்பு இரக்கமுள்ளவருமில்லை அதைப் போல் கண்டிப்பு கட்டுப்பாடு தண்டனை போன்றவற்றிலும், பிழை கண்டால் தண்டிப்பதிலும் அவருக்கு நிகராக யாரையும் ஒப்பிட முடியாது.

சிவகுரு சுண்டலையும் சுண்டி வைத்துச் சோற்றையும் மூடி வைத்துவிட்டு, “அப்பா! கறிச்சட்டி சோற்றுப் பானையெல்லாம் வாடிக்குள்ளே இருக்கு, கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்க. நான் கிழங்கைக் கேட்டு வாங்கிற்று ஓடிவாறன்” என்றபடி வல்லியின் வாடி நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடினான். சிவகுரு ஓடி வருவதைக் கண்ட வல்லியின் நாய்கள் இரண்டும் சத்தமிட்டுக் குரைத்துச் சிவகுருவை எதிர் கொண்டதும் மரவள்ளிக் கிழங்கு பிடுங்கி கறிக்கென அறிந்து கொண்டிருந்த வல்லியின் மகளின் காதில் எட்டியதும், திரும்பி படலையைப் பார்த்தாள். படலைக்கு அப்பால் ஓர் இளம் வாலிபனும் படலைக்கு உள்ளால் தனது நாய்கள் இரண்டும் குரைத்தபடி நிற்க, ஓடோடிச் சென்று, “ஆரு தம்பி நீ? நாய்கள் கடிக்காது வாதம்பி வாதம்பி” எனக்கூறி நாய்கள் இரண்டினையும் தடி ஒன்றினை எடுத்துக் கலைத்து விட்டுப் பெடியனை முற்றத்திற்கு கூட்டிச் சென்றாள்.

“நீ எங்கிருந்து வாறாதம்பி, ஆருரா மகன், நீ வெயிலுக்க நில்லாம இஞ்ச இன்னலுக்கு வா தம்பி” என்று விசாரித்து; அழைத்தபோது சிவகுரு “நான் ‘உங்கட பக்கத்து வாடில இருந்துதான் வாறன். மாணிக்கரிரமகன்.” “நம்மட போடியாரிர செல்லண்ட பங்குவாடி வயா? நீங்கதானா கிளி நேற்று வந்து வாடி இனக்கி நிக்கிற!” “ஓ நாங்கதான். அப்பா சொன்னாரு உங்களுட்டக் கிழங்கு புடுங்கினா பிறகு நெல்லு விதைக்கக்க தரலாமாம், ஒரு தூக்குக்கிழங்கு வாங்கி வரட்டா மென்று.”

“நெல்லோ காசோ புறகு பாக்கலாம். இப்ப புடுங்கின கிழங்கு ஒரு தூக்குக்குக் காணாது. ரெண்டொருறாத்தல்ததான் இரிக்கும். அத இப்ப கொண்டு போகினி. சாயிந்தரம் வா. அப்பன் வந்ததும் புடுங்கி வைக்கிறன். ஒரு தூக்கு இப்ப உடனே வேணுமென்டா நில்லுபுன்ன நான் தான் புடுங்கித் தரவேணும். கறியாக்கமட்டு மென்டா கிடக்கிற கிழங்கக் கொண்டுபோ” எனச் சொல்லி கிடந்த கிழங்குகளையும், அதோடு மாங்காயும் கொக்குத் துறட்டியால் ஆய்ந்தும் குடத்தடியில் இலை தெரியாமல் காய்த்து நின்ற வெள்ளைக் காந்தாரி பச்சமிளகாய்களையும் ஒரு அரைச்சன் டளவில் ஆய்ந்து இவை போதாமல் உரித்து கிடந்த தேங்காய் நான்கினையும், எடுத்து சிவகுரு கிழங்கு வாங்கக் கொண்டு வந்த உமலை நிரப்பி கொடுத்த மாரி, “இதுகள் ஒன்றுக்கும் நெல்லோ காசோ வேணாம், கிழங்கு இன்னும் வேணுமென்டா அப்பன் வந்த புறகு புடுங்கி வைக்கிறன் சாயிந்தரம் வா” என்றாள்.

சிவகுரு அனைத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு போகத் தயங்கியவனாக, “அப்பா ஏசுவாரோ என்னமோ தெரியாது” எனக்கூறியதும் “கொப்பன் ஏசினா புறகு நெல்லத்தரச் சொல்லு. இப்ப கொண்டு போய் கறிய ஆக்கு” எனச் சொல்லி அனுப்பினாள்.

சிவகுரு வாடிக்கு வந்து நடந்தவற்றை தன் அப்பாவிடம் சொன்னபோது, “என் அங்க வல்லி இல்லையா? நல்லொரு பொடிச்சிபோல வேற என்ன கேட்டாள்?” “எங்க இருந்து வாறா கினி, ஆரூர மகன் நீ? என்று கேட்டா நான் பக்கத்து வாடிதான் என்று சொன்னதும் வேற ஒண்டையும் பெரிசாக்கேக்கல்ல, அந்தவளவு முழுக்க மாவும் பலாவும் மரவள்ளியும் காந்தாரிக் கொச்சும் எலுமிச்ச தோடையுமாகப் பாத்த இடமெல்லாம் என்ன அழகாக்காச்சிக் கிடக்குதப்பா! எந்தப் பெரியவளவு, நாமகுடியிருக்கிற வளவைப் போல் எப்புடியும் நாலு பங்காவது கூடுதலாக இருக்கும். தென்னைகளுந்தான் என்ன காய்காய்த்துக் கிடக்குது!” “ஓ! அவனுகள் பயிர் பச்ச செய்யிறதில் நல்ல கெட்டிக்காரனுகள். அவனுகள் எங்க இருந்தாலும் வாழைக்காலையும் மரவள்ளி, மா, தோடை, பலா, எலுமிச்சை என்று பலதையும் நாட்டிப் பராமரித்தே வருவானுகள். நம்மடயவனுகளைப் போல மாச்சல், சோம்பல் என்று இருக்க மாட்டானுகள்” என்று மாணிக்கர் மகனுடன் பதிலுக்குக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சிவகுரு வாங்கி வந்த மரவள்ளிக்கிழங்கை உடைத்துச் சீவி அரிந்து ஆணம் காச்சி முடித்து விட்டான்.

“என்ன மகன் கறி ஆக்கிப் போட்டாபோல!” “ஓமப்பா சோத்த ஆறப் போடுறன். பூவலில மேலக்கமுவித்து வாருங்க. மச்சானும் சின்னப்பனும் எவ்வளவு நேரம் பூவலடிக்குப் போன வர்கள் கதைத்துக் கதைத்து இன்னுந்தான் மேல் கால் கழுவி முடியல்ல?” “உங்க மச்சான் கிணற்றிடக்குப்போனாரென்றால் ஒரு நாள் புடிக்குமே! சட்டுப்புட்டு என்று வாற வேலைதான் அவருக்கு இல்லையே! ஒருக்கா சத்தம் போட்டுத்து தண்ணி முட்டில இல்லாட்டி முட்டியையும் கொண்டு தண்ணியும் அள்ளித்து நீயும் மேலக்கமுவித்து வந்தையென்றா நான் போறதும் வாறதுமாகக் கழுவித்து வந்திருவன். நாமென்ன குளிச்சி முழுகி எங்க போகப் போறம்? எப்புடிக்குளிச்சாலும் முழுகினாலும் மேலும் மேலும் புழுதி வயலில் நின்டு தானே வேலை செய்யப்போறம்.

மச்சானும் சின்னப்பனும் வாறாங்க, அவங்களுக்கும் சோத்தக் குடுத்து நீயும் போட்டுத் தின்டுத்து மகன் அந்தவண்டில் மாட்டப் போய்ப் பாருமகன்.”

“எந்த வண்டில் மாடப்பா?” “அதுதான், மச்சானாக்கள் கதியால் ஏத்தி வந்த ஊற்று வாடிக்காறின் வண்டில் மாடுகள்.” “நானுந்தானே அப்பாகதியால் ஏத்தப்போன, கதியால் ஏத்திவரும் போதே ஊத்து வாடிக்காறப் பொடியனும் கூட வந்து கதியால் பறிச்சதும், அவன் வண்டில் மாட்டை உடனே கொண்டு போயித் தானப்பா.”

“அப்ப சரி, நீ சோத்தத்தின்டுத்து கொஞ்சம் இடுப்பக் கெளி. கடும்வெயிலாக இருக்கு. என்ன வேலை செய்யிற என்டாலும் கொஞ்சம் பொழுது சாயச் செய்யலாம். எல்லாருந்தான்; மச்சான், சின்னப்பா ரெண்டு பேரையும் கூட்டிக் கொண்டு வல்லிரவேலி யோரத்து பலாமரத்துக்குக் கீழ்போய்க் கொஞ்சரேநம் கெளிஞ்சி எழும்பித்து வாருங்க.

நான் சீனிரவாடிப்பக்கம் போயித்து வாறன்.”

“சோறு தின்னாமலா போப்பிறயன்?” “இல்ல மகன் மேலக் களுவித்து வந்து தின்டுத்துத்தான் போவன்.”

2. வல்லியும் மாரியும்

மாணிக்கர் சொன்னதுபோல் மகன் சிவகுரு, மருமகன் நாக மணியர், தம்பி சின்னான் மூவரும் மதியச்சாப்பாட்டைச் சாப் பிட்டு விட்டு, புதுவாடியில் நிழல் இல்லாத காரணத்தினால் தங்கள் வயல் ஓரமாகவும் இடைவேலி பொது வேலியாகவும் அமைந்த வல்லியின் வேலியோரப்பலா நிழலில், ஆளுக்கொரு கோணிச் சாக்கை எடுத்துக் கொண்டுவந்து நிழலில் இருந்தார்கள்.

இவர்கள் தங்கள் வேலியோரம் வந்து நிழலில் இருக்கக்கண்ட வல்லிக்கும், வல்லியின் மகன் மாரிக்கும் பெரும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. காரணம் பல வருடக்கணக்காக கோடை மாரியெனக் காட்டைந்த பிரதேசமாக கிழக்கு வடக்கு தெற்கு எனவும் மேற்கில் மட்டும் பருவ காலத்திற்குச் செய்யும் முன்மாரிக்காணிகளும் அமைந்துள்ள பிரதேசத்தில் வல்லியும் மகன் மாரியுமாக தனியே வாழ்ந்து வருவதனால், தங்கள் அண்டை அயலில் ஆட்கள் நடமாடுவது மகிழ்வாகத்தானே இருக்கும்.

வல்லியின் தாய் களுதாவளை, தகப்பன் கோளாவில். தாயும் தந்தையும் திருமணமான காலகட்டத்தில் தொழில் இல்லாத காரணத்தினால் தொழில் நிமிர்த்தம் பிலாலி வெம்பில் வந்து இருவரும் வாழ்ந்தார்கள். அங்கு வாழும்போது தான் வல்லியும், சின்னானும் கந்தனும், கணபதியும் பிறந்தார்கள். இந்த நான்கு பேரும் வளர்ந்து வாலிபர்களானதும் நான்கு பேரில் சின்னான் பாம்பு கடித்து இறந்து போக; எஞ்சிய மூவரும் களுதாவளையிலே ஒவ்வொருவரும் திருமணம் செய்து பெண்களைக் கூட்டிக் கொண்டு திக்கோடைக் கிராமத்தையண்டி வல்லி குடும்பமும்; மருங்கையடிக் கிராமத்தையண்டி கணபதியும் பூவரிவட்டையை அண்டிக் கந்தனும் குடும்பங்களுடன் குடியேறினார்கள்.

இவர்களின் குலத்தொழில் சேவிப்பதானாலும் இவர்களுடைய தந்தைக்கோ இவர்களுக்கோ அத்தொழில் தெரியாததனாலும், அத்தொழிலிலே நாட்டமில்லாததினாலும், காடும் கழனியுமாக

அமைந்திருந்த சிறுசிறுகுக் கிராமங்களின் எல்லைகளில் உள்ள காடுகளை வெட்டி வேர் பிடுங்கி, வேளாண்மையாகவும், வாழை, மரவள்ளி, மா, பலா, கரும்பு, தென்னை போன்றவற்றைப் பயிரிட்டும், பசுமாடுகளை வளர்த்தும் வரலாயினர்.

திக்கோடைக் கிராமத்திற்குத் தெற்கே சற்று தொலைவில் செல்லண்ட பங்கு எனும் வயல் ஓரமாக அமைந்திருந்த இரண்டு மூன்று ஏக்கர்ப் பரப்புக் கொண்ட வாடிப் பகுதிதான் வல்லியின் வாடிப்பகுதி. சிவகுரு தனது அப்பா மாணிக்கரிடம் குறிப்பிட்டது போல் வல்லியின் நிலப்பரப்பு அனைத்திலும் தென்னை, மா, பலா, தோடை, எலுமிச்சை, வாழை, கரும்பென நடப்பட்டும், நன்கு எருவிட்டு நீர் இறைத்துப் பராமரிக்கப்பட்டும் வருவதனால்; எல்லா மரங்களும், மரம் கொள்ளா வகையில் பூத்துக் காய்த்து அழகும், பொலிவுமுடையதாக, கோடை மாரியென்ற வித்தியாசமும், வேறுபாடும் தெரியாத அளவிற்கு இருக்கும்.

இதனால் இந்தப்பகுதிக்கு வரும் வழிப்போக்கர்களாயினும் சரி விவசாயிகளாயினும் சரி பெரும் ஆச்சரியப்படுவார்கள். இவர்களின் வாடியின் வழங்கண்டு. இந்த வாடிக்கு மேற்கே பலநாறு முன் மாரிச் செய்கைக்கான நிலங்கள் இருந்தாலும், வல்லியையும், அவர் குடும்பத்தையும் போல் வயலின் சொந்தக் காரர்களெல்லாம் வருடம் பன்னிரெண்டு மாதங்களும் வாடியிலே தங்குபவர்களெல்ல. பதிலுக்கு இவர்களெல்லாம் தல மழை விள வயல் வந்து உழுது பயிரிட்டு சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் அறுவடை செய்து சூடு மிதித்து நெல்லேற்றிக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஊர்களுக்கும் வீடுகளுக்கும் போவார்களேயானால்; மீன்றும் அடுத்த முன் மாரிப்போகம் செய்யும் காலத்திலே வயல் வாடிகளில் வந்து தங்கித்தறித்து வயல் செய்வர். அப்படியான இடைக்கால மெல்லாம், அதாவது வருடம் பன்னிரெண்டு மாதங்களும் வல்லியும், அவர் மனைவியும்தான் கட்டிப் பராமரிக்கும் பசுமாடுகளும்தான் இங்கே நிரந்தரமாக வாழ்பவை.

இந்த நிலையில் வல்லிக்கு ஒரு பெண்பிள்ளை பிறந்தது, தாய் பிள்ளை பிறந்து நான்காறு மாதங்களில் நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்து விடுகின்றார். வல்லி மனந்தளராதவராகத்தன் குழந்தைக்குப் பசுவின் பாலை ஊட்டியே, நடந்து பருமாறும் நிலைக்குத் தன் மகளை கஷ்ரப்பட்டு வளர்த்தும், மேலும் சோறுட்டிப் பருவப் பெண்ணாகும் வரை தாயில்லாத குறை தெரியாத அளவிற்கு எக்குறையுமில்லாமல் ஆளாக்கி, தனக்கு உதவியாக வைத்திருந்தாலும்; வாழ்ந்து வந்தாலும் மகளுக்கு வரன் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

ஆனால் வல்லியினதும் மகள் மாரியினதும் எண்ணத்திற்கும் நிபந்தனைக்குமுள்ளபடி ஒரு வரன் கிடைப்பது பெரும் கஷ்டமாகவே இருந்து வந்தது. வல்லியும், மாரியும் எதிர்பார்க்கும் மாப்பிள்ளை தங்கள் குலத்தொழில் செய்பவனாக இல்லாது வயல், மாடு கன்று, தோட்டம் பயிர் என ஈடுபடக் கூடியவனாக இருக்கவேண்டும் என்பதே. இதனால் வந்த மாப்பிள்ளைமார் அனைவரும் குலத் தொழில் செய்பவர்களாகவும்; ஏனைய தொழில் தெரியாதது மட்டுமல்ல தாழ்வு மனப்பான்மையோடு பிறர்முன்னே கைகட்டி யாசித்து வாழும் தாழ் நிலையிலே உள்ளவர்கள் என்பதனால் வல்லிக்கும், மகள் மாரிக்கும் பிடித்தமான வரன் கிடைக்கவே யில்லை.

இதனால் வல்லி மகனுக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் வேலையை விட்டுவிட்டு; என்றோ ஒருவன் விதியிருந்தால் வரட்டும் இல்லை யென்றால் மகள் இப்படியே இருந்து காலத்தை முடிக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தில் விட்டுவிட்டார்.

வல்லி விட்டாலும் மகள் மாரியினால் அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட முடியுமா? பருவ உணர்வும் உணர்ச்சியும் விடுமா? தனது வாடியிலே தங்களால்க் கட்டிக் கறக்கும் பசுக்கனுக்கு கிடைக்கும் இன்ப நுகர்வுகூட தனக்கு இல்லையே என, அந்தப் பசுக்களின் புணர்ச்சிக் காலங்களில் அதுகள் தங்கள் உணர்ச்சியை வெளிப் படுத்தி கத்தும் கதறும் காலத்திலே எங்கெல்லாமோ இருந்து வகை வகையான காளைகள் வந்து நான்முந்தி, நீமுந்தியெனப் பசுக்களின் பருவ உணர்வைத் தீர்க்கும் அளவில், மனிதப் பிறவியான பெண் ஒருத்தி இந்தக்காட்டடைந்ததும், வயல் சூழ்ந்ததுமான இடத்தில் தனிமையிலே கிடந்து புழுங்குகின்றேனே! என்றிலையை யார் அறிவார் என்று, மனதாலும் சொல்லாலும் சொல்லியும் நினைந்தும் அழுவாள், வருந்துவாள்.

வயல் செய்யும் காலங்களில் தங்கள் வாடியை அண்டிய வயல்வாடிகளில் சில இளைஞர்களும், வயது வந்த குடும்பஸ்த்தர் களும் அந்தந்த வாடிகளில் வந்து தங்கித் தரித்து தொழில் செய்வர். அவர்கள் மத்தியில்ப் போய்ப் பழகவும்; அவர்கள் தங்கள் வாடிக்கு வந்து ஏனைய சமூகத்தினர் போல் வாய்விட்டு மனம் விட்டுப் பழகவும், தனது பருவ, மன உணர்வை, உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி தனக்கு இணைந்த இஸ்டமான இளைஞர்களுடன் காதல் கொள்ளவும், கல்யாணம் செய்யவும்கூட முடியாதநிலைக்கு சமூக அமைப்பில் தான் ஓர் தாழ்குலப் பெண்ணாக இருப்பதனால்; எதிர் இருந்தும்

பயன்படாத எட்டாக்கனியாக, தொட்டாற்ப் பழியாக இருக்கும் போது என்ன செய்வது? எந்த விவசாயியாவது வருவான், தேங்கா, மாங்காய், கிழங்கு, தோடங்காய், கரும்பு எனக்கேட்ப்பான். மறுக்காது ஒடோடிச் சென்று ஆய்ந்து பிடிக்கிக் கொடுக்கும் வேளைகளில் குறிப்பிட்ட விவசாயி மாரியின் அங்க அசைவை கண்ணால் மேய்ந்து ஏங்குவான். வருவது வரட்டும் என்று நெருங்கு வான். இருந்தும் சாதி அமைப்பும், சமூகக் கெடுபிடியும் அவன் முன்னே வந்து அவனைத் தடுத்து நிறுத்திவிடும். அந்த நேரங்களி லெல்லாம் மாரியும்; இவன் வரமாட்டானா! தொடமாட்டானா! அப்படித்தான் அவன் வந்தாலும் தொட்டாலும்; என்னை இந்தச் சாதி அமைப்பை மீறிச் சமூகக் கெடுபிடியை மீறி என்னைத் தன் மனைவியாக்கி தொடர்ந்து வைத்துக் கொள்வானா? அப்படியான திராணியும், திடகாத்திரமுமில்லாதவன்; என்னை நெருங்கினால் எனக்கிருக்கும் தாகத்திற்கும் வேகத்திற்கும் நெருங்குபவனை நெருங்கவிடாது தடுக்க என்னால் முடியுமா? அப்படி அவன் நெருங்கி எனக்கு ஏதும் அவன் மூலம் நடந்தால் அப்பா என்னை விட்டுவைப்பாரா? என்னிலை என்னாகும் சீ! அப்படி ஒரு நிலை வந்து, பெற்று என்னை எவ்வளவோ துன்பப்பட்டு வளர்த்த அப்பாவின் முன் நான் கூனிக்குறுகி ஓர் குற்றவாளியாக, துரோகி யாக நிற்பதைவிட இப்படியே காலமெல்லாம் இருந்து கொள்வதே மேல் என தன்னைத்தானே திடப்படுத்திய வளாக; வந்த விவசா யிக்கு கேட்டதைக் கொடுத்து இன்முகத்தோடு வழியனுப்பி வைப் பாள் மாரி.

மாரி பிறந்தது, வளர்ந்தது வாழ்ந்தது எல்லாம் காடும், வயலும் சூழ்ந்த பிரதேசம். மாரிக்கோ, மாரியின் தந்தை வல்லிக்கோ அவர்கள் பரம்பரைக்கோ குறிப்பாகக் காடு, வயல் அண்டிய பகுதியில் வாழும் அவர்கள் எவருக்குமோ பள்ளிப்படிப்பு என்பதே இல்லை. ஆனால் மந்திரம், வைத்தியம், விவசாயம், பண்ணைப்பட்டி என்பனவற்றோடு கணக்கும் தெரியும்.

ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த சமூகத்தினரையும் விட, பொதுவாகப் பலதையும் சமுதாய அமைப்பு விதிமுறைகளையும்; அச்சமுதாயத்திலே வாழ்பவர்களினதும்; தங்களுக்கு அறிந்த, தெரிந்தவர்களினதும் பெயர்கள் முதல், தொழில், அவர்களின் குண இயல்பு போன்ற அனைத்தையும், இயல்பாக இயற்கையாக அறிந்த வர்களாகவே, வல்லி ஆகியோர் வாழ்ந்து வந்தனர். அதனைத் தடம் பதித்தே மாரியும், அவர்களைவிடச் சுற்று மேலான முறையில் அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்து வந்தாள்.

வல்லிக்கு உள்ள தாழ்வு மனப்பான்மையென்பது மாரிக்கு இல்லை. அவள் யாருக்கும் தலை வணங்கமாட்டாள். எதுவானாலும், அவர்களின் முன்னால் முகத்தில் அறைந்தாற் போன்று சொல்லி விடுவாள்.

தன் வசமுள்ள தேங்காய், மாங்காய், கிழங்கு போன்ற எதையேனும் இல்லையென்று சொல்லாது தாமாக விரும்பிக் கொடுப்பாள். அதைவிட யாரும் சலுகையில் வலோ ற்க்காரமாகப் பெறவந்தால்; “என்ன பாருங்க வல்லியும், வல்லிர வாடிப் பொருட் களும் அவ்வளவு இளக்கமா பாருங்க? நாங்களும் உங்களைப் போல மனிதர்கள் தான் எங்கட உடல் வருத்தி உண்டாக்கினது தான்பாருங்க” என்றே சொல்லி விடுவாள்.

உண்மையுமதுதான். வல்லி வானத்து மழையை நம்பி மட்டும் தெங்கு, மரவள்ளி, மிளகாய், கத்திரியென்று நட்டியவன்ல்ல. மாரியில் மழையனாலும், கோடையில், பாரிய பெரும்மரத்தினால் ஆன பீலிவைத்து கிணற்று நீரில் இறைத்து செய்கை பண்ணப் பட்டவைகள் தான் அனைத்துப் பயிர்களும். கிழமைக்கு இருமுறை வல்லி கிணற்று நீரை அள்ளி இறைக்க, மகள் மாரி தண்ணீரை ஓவ்வொரு பயிர்களுக்கும் மாற்றி விடுவாள். பாத்தி பிடித்துப் பிடித்து பக்குவமாக தண்ணீர் நின்று நிலம் நனைந்து பயிர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் தண்ணீரை மாற்றிக் கட்டி வருவாள். தந்தை வல்லி களைப்பாக இருந்தால் கிணற்றுப் பத்திக்கையை தான் வாங்கி ஆண்பிள்ளை போல் அள்ளி இறைப்பாள். மாரி அள்ளி இறைப்பதானாலும் சரி, தந்தை வல்லி அள்ளி இறைப்பதானாலும் சரி, அந்த நீர் வாய்க்கால் வழியாக ஓடிவருவதைப் பார்த்தால் ஏவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாகவே இருக்கும்.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வாழைப் பாத்திகளும், தெங்கு, மா, பலா, தோடை, எலுமிச்சை, மரவள்ளி போன்ற அனைத்துப் பயிர்களும், மாரி கோடையென்ற பருவம் அறியாது நீர்குறைந்து வாடி வதங்காது எந்நாளும் ஒரே மாதிரி எந்தவிதமாற்றமுமில்லாது மாதங்கள் பன்னிரெண்டும் வளமாக இருப்பதைக் காணும்போது, யார்தான் ஆச்சரியப்பட மாட்டார்கள். இத்தனையும் தந்தை வல்லியினதும், மகள் மாரி இருவரின் ஊக்கம் விடாமுயற்சி உடல் உழைப்பினால் ஆன பசுமையும் பலா பலனுமேயாகும்.

தந்தைக்கும் மகளுக்கும் உற்றார் உறவோர் என்பதெல்லாம் இந்தப் பட்டியிலுள்ள ஐம்பது அறுபது பசு, காளை, கன்றுகளும்,

இந்த வாழை, தெங்கு, பலா, மா போன்றவைகளுமேதான். இதே வனப்பிலும், வழத்திலும் பஞ்சம், பசி அறியாது யாரிடமும் கெஞ்சி இரவாது நெல் அரிசியாலோ பால் தயிர் காய், கனிகளினாலோ தேன், நெய், மரக்கறி வகைகளினாலோ, மீன் இறைச்சி ஆகியவற்றி னாலோ குறைவின்றி நிறைவோடு வாழ இவர்களாகவே வழிவகுத்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

வல்லியிடம் கரப்பு, அத்தாங்கு போன்றவை மீன் பிடிப்பதற் காகவும்; கெற்புத்துவக்கு எனும் மருந்து போட்டு வெடி வைக்கும் துவக்கும் இருப்பதனால், மீன்பிடித்து சமைக்க விரும்பினால் மீன் பிடிப்பது, இறச்சியை விரும்பினால் மாதம் ஒரு முறையோ இருமுறையோ காட்டில் புகுந்து ஓர் மானை வெடி வைத்து உரித்துக் கொண்டுவந்து சமைத்து எஞ்சிய இறச்சியை, தீயில் வாட்டி பதப் படுத்தி வைத்துச் சமைப்பதும்; வாட்டிய இறச்சியை இடைச்சாப் பாடாக தேனில் ஊறவைத்தும், மரவள்ளிக்கிழங்கை அவித்து காய்ந்த இறச்சியில் சம்பல் செய்து உண்பதுமான வழக்கமுண்டு.

வல்லி, மாரி இருவருக்கும் எதுவும் இல்லை என்பதற்கு இல்லை. அங்கு உள்ள குறை வல்லிக்கு மனைவி; மகள் மாரிக்குத் தாய், தம்பி, தமையன், அக்கா, தங்கை, கணவன், பிள்ளைகள் என்பன இல்லாது; போன்ற பந்தபாஷக்குறையே தான். என்னதான் வற்றாத வழங்களாய்ச் செல்வச் செழிப்பதாய் இருந்தாலும்; தந்தையோடும், தன்னோடும் அளவளாவவும்; அன்பாய், மகிழ்ச்சியாய் இருக்கவும் யாருமில்லையே என்ற ஏக்கமும் கவலையும் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

வல்லியின் மனைவி இறந்த காலகட்டத்தில் வல்லிக்கு உறவுக் காறியும், கணவனை இழந்து ஒரு மகனுடனுமான சின்னியென் பாள், பிலாலி வெம்பிலிருந்து தனது மகனையும் கூட்டிக்கொண்டு, ஒருநாள் வல்லியின் வாடிக்கு வந்தாள். அவள் வரும்போது வல்லியின் மகள் மாரிக்கு, ஒரு வயதான காலகட்டம். இவள் வல்லிக்கு நெருங்கிய மச்சாள். நல்ல அழகி. வயதிலும் ஓர் முப்பது வயதுதான் இருக்கும். வந்தவளை வல்லி எந்தவித உள்ளோக்க முமில்லாது நன்கு ஆதரித்து உணவளித்துத் தங்க வைத்தான். வந்து இரண்டு நாட்களின் பின்னேதான் “சின்னி என்னபிள்ளா வந்த நீ” என விசாரித்தான்.

“இல்ல மச்சான், அக்க செத்துப்போச்சி. நீங்க இந்தக்காட்டுப்பகுதில் தட்டத்தனிய இருந்து கொண்டு இந்தக் கைப்புள்ளை

யோட உன்ரசீவியத்தக்களிக்கிற எப்புடி? இந்தத் தாயத்தின்னிப் புள்ளைய வளத்து எடுக்கிற எப்புடி? அதுதான் நம்மட ஆக்கள் எல்லாரும் சென்னாங்க, நீபோய் தொண்ணயா அந்தப்புள்ளைய வளக்கப்பாரு. என்டு சென்னாங்க. அதுதான் மச்சான் நான் வந்த.”

“இஞ்சபாருபுள்ளசின்னி, என்ற வீட்டுக்காரிசெத்து, வருஷமும் ஒண்டு முடியப்போகுது. அதுக்குள்ள எப்புடி யோ அந்த கல்லடிப் புள்ளையாரு கிருபயால எனக்கொரு முள்ளுக் கொப்பும் முறியாம, என்ற இந்தத் தாயத்தின்னிப்புள்ளையயும் வளத்துத்தானே வாறன். என்ற புள்ளைய ஒரு ஆறு ஏழுமாதகாலம் எப்புடி வளக்கலாம் எண்டு கவலப்பட்டன். தாய் செத்துப்போயித்தா. புள்ளக்கி தாய்ப் பால் என்னவழியா குடுக்கலாமென்டு; அந்த நேரத்தில எனக்குத் தெரிஞ்ச அளவில் வட்டு வேரையும்; நாயுருவி வேரையும் இன்னும் கொத்தமல்லியையும் அவிச்சி சக்கரையோடு ஒவ்வொரு சொட்டாக பெருக்கி என்றபுள்ளைய கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்த்து வந்த எனக்கு என்ற பசு மாட்டு தோல்களூர நன்மையால பசுப் பாலக் குடிக்கக் குடுத்து வளத்து வறான். எனக்கு ஒரு துணையும் தேவல்ல. துணைகிணை எண்டுவந்தா சின்னி, என்ற ஒரே ஒரு புள்ளையிர வாழ்வு கெட்டுப்போகும். அதனால உனக்கு ஏதும் நெல்ல அரிச வேணு மெண்டாக்கேளு. என்னால முடிந்தளவுதாறன். வேற எனக்குத்துணை எண்டபடி வேணாம்புள்ள.” என்று சின்னிரமுகத்தில் அறைந்த மாதிரி வல்லி கூறியும்;.....

“மச்சான் என்ன, நீ, பொண்டாட்டியாக் கட்டவிரும்பாட்டி, உனக்குப் பக்கத்தில் ஒருகுடில வச்சித்தந்தயானால் நானும் என்ற பொடியனும் அதில இருந்திற்று எங்களாலான எதையும் செய்திற்று உங்கட புள்ளக்கும் உனக்கும் உதவியா நானும், எண்ட பொடியனும் இருக்கலாம். அதப்போல நீயும்உண்ட புள்ளையும் ஆளுக்கு ஆள் உதவியாத் தொண்ணயா இருக்கலாந்தானே மச்சான்.” என்று சின்னி சொன்னதும்;

“அதெல்லாம் பின்னுக்குக் கெட்டபேரும் கரச்சலும் வரும் சின்னி” என்றுகூறி வல்லி உடனடியாகச் சின்னியை பிலாலி வெம் பிற்கு அனுப்பிவிட்டான். அந்த அளவிற்கு வல்லி உழைப்பில் ஊக்கத்தில் மட்டுமல்ல, ஒழுக்கத்திலும் ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்பதுதான் வாழ்வு, நியதி, நீதி, அழகு, பண்பு, சிறப்பு என்பதில் ஊறிப்போனதொரு மனிதன். வல்லியின் இலக்கு இலட்சியமெல் லாம், மாரியின் வளர்ச்சி வாழ்வு என்பதிலேதான். அதனால்தான் மாரிக்கு ஒழுக்கத்தையும், உலக நாட்டு, சமூக நடமுறைகளையும்

எழுதாச் சட்டங்களை வாய்மொழி மரபு எனச்சொல்லி வழி நடத்தி வந்தான். வல்லி குடிக்கமாட்டான். வெற்றிலை போட மாட்டான். பீடி சுருட்டுக் கஞ்சா என்பன புகைக்க மாட்டான். தேனீர், காப்பி·என்பன அருந்த மாட்டான். குடிப்பதானால், பால், மோர், இளநீர்; உண்பதானால் சோறு மற்றும் கிழங்கு, பயறு, சோளன் போன்ற பதார்த்தங்களுமே. இவற்றையும் அளவுக்கு மீறி, மிதமிஞ்சியோ, அடிக்கடி யோ உண்ணமாட்டான். எல்லாம் காலம், நேரம், அளவு என்பன வற்றோடே இருக்கும். இதனால் வல்லி,

மிகினுங்குறையினு நோய் செய்யும்நூலோர்
வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று

என்ற வள்ளுவர் தெள்ளிய குறள் கற்றவரோ என்று எண்ணத் தோன்றும்.

ஒருவேளை எழுதப்படிக்க தெரியாதவராக வல்லி இருந்தாலும், வல்லிக்கு திருக்குறளை வாய்மொழியாக, தனது தந்தையோ அல்லது வேறு யாருமோ கற்பித்திருக்கலாம். வல்லி, யாரோடும் அவசியமில்லாமல் உரையாடிக் காலங்களிக்க மாட்டார். எங்கும் தனது வீடு, வளவு, வயல், பண்ணை, பட்டி என்பனவற்றைக் கடந்து போக மாட்டார். எந்தநேரமும் வயலில். அல்லது வளவில் அல்லது பட்டியில் நிற்பபார். அதுவும், ஓய்வு இல்லாமல் எதையாவது செய்து கொண்டே இருப்பார். சிரிப்பு என்பதே மிகக் குறைவு சிந்திப்பதும், செயலில் ஈடுபடுவதுமே மிகக் கூடுதலாக இருக்கும். வீட்டில் நிற்கும்போதும் மகளுடனும் அதிகம் கதைக்க மாட்டார். ஏதோ ஓர் விரக்தியுற்றவர் போலே எந்நானும் காட்சியளிப்பார்.

மாறாக பட்டியில் பசுக்களோடும், காளைகள்றுகளோடும் உற்ற நண்பர்களுடன் பழகுவதுபோல் பேசிப்பழகுவார். “என்ன! இன்டைக்கு நல்லாப் புல்லு மேஞ்சயளா? ஆருரையும் வெள்ளாம வயலில் போய் இறங்கிராதங்க! எல்லானும் மனிசனில்ல. ஒருவனில் லாட்டி ஒருவனாவது கால வெட்டிப்போடுவான். என்னையும் கொண்டு மாட்டிப் போடுவானுகள். நல்ல தள வாக்காடு கெடக்குது. அங்கபோய் நல்லா வயித்துக்குமேயுங்க. பாத்தழிடமெல்லாம் மடு, வாய்க்கால், ஆறுகளில் தண்ணீர் கிடக்குப் போய்க் குடியுங்க. இனைக்கண்டாப்படுங்க. ராவையில் காலயடிக்கு வாருங்க.” என்றவாறு தினமும் மாடுகளைத் தட்டிச் சொறிந்து புகைவைத்துக் கொண்டு உரையாடுவார்.

அந்த மாடுகளும், வல்லியையும், மகள் மாரியையும் கண்டாலே துள்ளிக்குதித்து ஓடிவரும். குழந்தைகளைப் போல் ஓடிவந்து கையைக் காலை, உடலை நுகர்வதும் நக்குவதும், தலையைக் கெளித்துச்சில காளைகள் கொம்பால் போரடிப்பது போல் செல்லமாகக் கொம்பால் உரசுவதுமாக இருப்பார்கள். இதனால் மாரி சின்ன இளங்கன்றுகளை தூக்கித்தன் மடியிலே படுக்க வைத்து சொறிந்து தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பாள். தாய்ப்பசுக்கள்கூட அதனை அனுசரித்தது போல் மாரியின் பக்கத்திலே வந்து நின்று இரை மீட்டி அசைப்போட்டுக் கொண்டு நிற்குங்கள். இக்காட்சியைக் காணும் எவர்க்கும் ஆனந்தக் கண்ணீரே வரும்.

இதுபோல் அப்பசுக்கள், காளைகளுக்கு, குரைநோய், அம்மன் நோய், வாதம் ஆகிய நோய்கள் வந்தாற்க்கூட நோயற்ற பசுவையோ, காளை, கன்றையோ ஏனைய மாடுகளுடன் இணைந்து மேய விடாமல், தங்கவிடாமல் தங்கள் வாடியில் ஒருபக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் கொட்டிலினுள் வைத்து அவைகளுக்கு தகுந்த சிகிச்சையளித்துக் குணப்படுத்தி பழையபடி மேச்சலுக்கென திறந்து அவிழ்த்து விட்டால் அந்த இடத்தைவிட்டு இலகுவில் அகலாதுகள். மாரியோ வல்லியோ “நீங்க போங்கம்மா, போங்கப்பா போய் மேய்ந்திற்று காலையடிலே வந்து தங்குங்க” என்று கட்டாயப்படுத்தியே அவர்களை வெளியேற்ற வேண்டிவரும். அந்த அளவிற்கு பசுக்கள் கன்றுகள், காளைகள் வல்லியோடும், மகள் மாரியோடும் இரண்டற்கலந்து பாஷபந்தத்தோடு பழகி வந்தன. வல்லியில்லாத நாட்களில் பசுக்களைக் கட்டுவதோ, தரிப்பதோ பால் கறப்பதோ மாரிதான். வல்லியும் மாரியும் இல்லையென்றால் அந்தப்பட்டியடிக்கு யாருமே போக முடியாது. வெருண்டு வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடிவிடுங்கள். வல்லியோ மாரியோ பட்டியடியில் நின்றால் யாரும் போகலாம், கட்டலாம், தொடலாம், பால் கூடக் கறக்கலாம். ஆனால் இருவரில் ஒருவரும் இல்லையென்றால் எவரும் அங்கு போக முடியாது. வல்லியின் பட்டி மாடுகளும் பார்க்க அழகான பால் போன்ற வெள்ளைப் பசுக்களும், நல்ல உயர்ந்த எடுப்பான கருங்களுத்தும், ஏரிப்புட்டிய முடைய காளைகளும் பட்டியை எழிலும், வனப்புமென பார்ப் போரை ஈர்க்கும் நிலையிலே இருக்கும்.

வழமையாய் வல்லியின் பட்டி எல்லாக் காலத்திலும் கோடை, மாரி, வசந்தமென்ற முக்காலங்களிலும் வல்லியின் வாடியை அடுத்

துள்ளதும் நன்கு மேடானதுமான சராசரி அரை ஏக்கர் நிலப் பரப்பிலே தான் அமைந்திருந்தது. மாரிகாலங்களில் மழைபெய் யும்போது, பசு, கன்று காளைகளின் முத்திரம் முதல் சாணம் வரை மழை நீரோடு கரைந்து, கலந்து வல்லியின் வாழைப் பாத்தி களுக்கும், மா, பலா, தென்னை போன்றவற்றிற்கும் பசளையாகப் போய்ச் சேர்ந்து விடும்.

கோடையில் அவையாவும் காய்ந்த எருவாகவே கிடக்கும். இந்த எருவை மேலும் தாவரங்களுக்கு அள்ளிப் போட்டுவிடுவர். வல்லிக்கு அவன் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து ஓர் கூப்பிடு தொலைவில் செழிப்பாகவும் செறிவாகவும் உயர்ந்ததுமான வளர்ந்த சுரவணை மரங்களுக்கிடையில் நான்கு ஐந்தடி அகலத்திலும்; ஆறு, ஏழடி ஆழத்திலுமான நன்நீர் ஒடை ஒன்று ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். இந்த ஒடையின் அருகில் பதினெண்து மரைக்கால் நெல் முன்மாரி விதைக்கக்கூடிய வயல் நிலமுண்டு. அந்நிலத்திலும் கோடையில் நெல்லிமிலாத்தினால் தட்டி கட்டி, தட்டி அடைப்பில், வரவைகள் முற்றாகப் பசுமாடுகளைக் கொண்டு எருக்கட்டி வருவான். அந்த எருக்கட்டிய ஒரு ஏக்கருக்குச் சமனான நிலத்தில் விளையும் விளச்சல் எப்படியும் பத்தவணம் பதினொரு அவண மென்ற கணக்கை மீறுமேயன்றி, ஒருபோகத்திலும் குறைந்த வாரி கண்டதே இல்லை. இத்தனைக்கும் இந்தப் பசுக்களின் எருவும், வல்லியின் கைவண்ணமான உழவு, பருவநீர், களை பிடுங்கல், காவல் என்பனவற்றின் பலாபலன்களே தான். இந்த ஒரு ஏக்கர் வேளாண்மை விளைந்தால், அதனை அறுவடை செய்வது அனேக மாக மகள் மாரிதான். மாரிக்கு உழவும், அறுவடையும் - அதுதான், வேளாண்மை வெட்டவும், சூடு மிதி மாட்டைச் சாய்க்கவும், சூட்டுக்களத்தில் வேலைக்காரன் கம்பு எடுத்து வைக்கோலை வாட்டவும், உதறி ஒழுங்காக நெல் வெளியேறாது வைக்கோலை வெளியேற்றவும்; இன்னும் வயல் வரம்பு, வக்கடை கட்டவும், மூலை அருகு எனக் கொத்தவும், அளைப்போடவும், நெல்லை ஒழுங்காக கூடாமற்குறையாமல் விதைக்கவும், கதியால், மாவரை, கொடியெனக் கொண்டு வேலிகட்ட, மாடுகள், கட்ட, பிணைக்க, பால் கறக்க, அண்டா அடித்து வெண்ணை எடுத்து, நெய் உருக்க வென, ஆண்கள், பெண்கள் செய்யும் அனைத்து வேலைகளையும் மாரியும் செய்வாள். இதுபோல் தந்தை வல்லியும் செய்வான்.

இவர்களுக்குத் தெரியாத வேலையென்று ஒன்றுமில்லை. குறிப்பாகத் தங்கள் கிராமிய வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதும் அக்

கிராமிய வாழ்க்கையின் தேவை, நடைமுறையில் உள்ளதுமான அகப்பை குத்துவது பாய், பெட்டி பின்னுவது, கயிறு திரிப்பது, உறிமுடிப்பது, அத்தாங்கு முடிப்பது, கரப்பு கட்டுவது, உரல் வெட்டுவது, ஏர் பூட்டுவது போன்ற அனைத்து வேலைகளும் தெரிந் தவர்களாகவே இருந்தனர். இவர்களுக்கு யாரும் ஆசிரியர்களாக இருந்து, வகுப்பு வைத்துக் கற்றுக் கொடுத்துமில்லைக் கற்றுக் கொண்டதுமில்லை. பரம்பரைபரம்பரையாக கண்கண்டால் கை செய்யும் என்ற நிலையில் கற்றுத் தேர்ந்த கலைஞர்கள் தான் இவர்கள்.

வல்லிக்கும், மகள் மாரிக்கும், பாட்டிவைத்தியம் என்று சொல்லுகின்ற அனுபவ வைத்தியம் கூடத் தெரியும். எத்தனையோ இலை, குழை, தளிர், பட்டை, வேர், காய், கனி, பூ, பிஞ்சு, கொடி ஆகியவற்றைக் கொண்டு மனிதர்கள் முதல் மந்தைகள் வரை குணப்படும்படியான வைத்தியத்தையும் கற்றிருந்தார்கள். அது மட்டுமல்ல, புல், பூண்டு, மரம், செடி, கொடிகளின் ஆயிரக்கணக் கானவற்றின் பெயர்களையும் அவற்றின் தரம், குணங்களையும் சொல்லும் நிலைக்குத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள். இங்கே கிராமத் தானைப் பார்த்து நகரத்தானும் எடுத்த எடுப்பிலே “பட்டிக்காட்டான்” என்று சொல்வதுபோல், காட்டில் வாழ்வோரைக் கிராமத்தில் உள்ளோர் “காட்டுவாசி வேடன்” என்று சொன்னாலும் கிராமத் தவணிடமும் காட்டில் வாழ்வோரிடமும் உள்ள இயற்கையான அறிவிற்கு எல்லையேயில்லை!

3. வாடி உறவுகள்

மதிய உணவை உண்டுமுடித்த மாணிக்கர், சீனித்தம்பியர் வாடிக்கு செல்லவேன வெளிக்கிட்டார். இவர் வெளிக்கிடுவதைக் கண்ட மகன் சிவகுரு, “என்னப்பா எங்கபோப்பிறயன், வெயிலா இருக்கே?” என்றான். வெயில் தான் மகன். சுணங்கிப் போகலாம், ஆனா பின்னேரம் வேலை செய்யவேணுமே! நான், அதுக்குள்ள வெள்ளாப்பரூர சீனி வரச்சொன்னவன் தானே, ஒருக்கா போய்ப் பாத்திற்கு வாறன் மகன். நீபோய் அந்த இணவில கொஞ்சம் கெளி மகன்” என்று சொல்லியவராக பள்ளப்பங்கு வாடியை நோக்கிப் போகலானார்.

மாணிக்கர் தங்கள் வாடியை நோக்கி வருவதைக் கண்ட சீனியரின் நாய்களான கறுப்பன், மறையன் மாலையன் மற்றும் பெட்டை நாயானமணி; நான்கும் பெரும் சத்தம் போட்டுக் குரைத்தபடி மாணிக்கரை நோக்கி வரும்புக்கட்டால் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் ஒடிவந்தன. நாய்கள் குரைக்கும் சத்தத்தைக் கேட்ட சீனியர், வாடியில் இருந்து விரைந்து வெளிவந்து மாணிக்கரை நாய்கள் அனுகவிடாது கலைத்தார். பின் மாணிக்கரை இன்முகத் தோடு “வாங்கண்ண! இந்த மறயன் பொல்லாத நாய். திழரென வாய்வச்சிப் போடும். நம்மட புள்ளயளக்கூடப் பாராது. சில நேரம் கௌவ்விரும்!”

“இப்புடியப்பட்ட நாய ஏன்றா தம்பி நீ வச்சிவளக்கிறா? அடிச்சிக் கொல்லலாமே!” என்னண்ண செய்யிற வளத்துப் போட்டமே! என்ன சொன்னாலும் வாடிக்கு நல்ல பாதுகாப்பு. அதுமட்டுமல்ல அன்ன, இந்தக் கோடைக்கு முந்திய கோடைக் குள்ள சரியான வறட்சி; அனேகமான மடுமட்டைகளெல்லாம் வத்தி ஒருசொட்டுத் தண்ணிகூட இல்லாத நேரம், பூவரூ வட்டைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கூவெண்டகல் பாளிக்குள்ள கிடந்து, பெரிய புலி ரெண்டுராராவா வந்து, மூண்டு ஏருமை முதியானுகளைக் கொண்டு போயித்துகள். இது எப்புடியும் ஒருகிழமையாக அடுத்து அடுத்து நடந்தா? நான் என்ன செய்யிற

என்டு தெரியாமக்கவலப்பட்டபடி; ஒருராவு புள்ளையளையும், நம்மட வீட்டுக்காறியையும் பெரியவாடிப் புரைக்குமேல் ஏறிப்படுங்க, என்டு போட்டு (நீங்க இப்பவாடிக்க வந்து பாத்தாத் தெரியும்) வாடி ஒத்தாப்புக்கு முன்னால் உள்ள சிறாம்பிலதான் நான் வழமையாகப்படுக்கிற; அண்டைக்கும் இவ சோத்தத்தந்தாவு இந்தக் கண்டுக்குட்டியள முறுகம் கொண்டுபோன கவலையில், பசியுமில்ல. இருந்தும் ரெண்டு வாய்ச்சோத்த வேண்டா வெறுப் போட திண்டுத்து, சிறாம்பில தான் படுக்கிறன்...

படுத்தாலும் எனக்கு நித்திரலேசில வராது. ஏனெண்டா தட்டத்தனிய காடு அண்டிய ஒரு மனிசனும் அட்டம் அருகில இல்லாத இடத்த; பொம்புளையளையும், அதுவும் குமர்ப்புள்ளை யையும், ஊரவன்ற மாடுகண்டையும் வச்சி இரிக்கிற நாம எப்புடியண்ண, அயத்து அயந்து நித்திர கொள்ளுற?"

"உனக்கு மட்டுமில்ல சீனி, எனக்குந்தான். லேசில நித்திர வராது. எனக்கு அடிக்கொருதரம் வெற்றிலபோட வேணும். நம்மட சீவியம் அயத்து அயந்து நித்திர கொள்ளுற சீவியமா? அதுக்கெல்லாம் நாம குடுத்து வைக்கல்ல! அப்புறஞ் அண்டுராவு என்ன நடந்த?"

"ஓமண்ணா, அண்டு ராவு படுக்கிறன் நீங்க சொல்லுமாப் போல் எனக்கும் அடிக்கொரு தரம் வாயலம்பி வெத்திலபோட வேணும். இந்த வெத்தில போடுற பழக்கத்தால் இப்பவுந்தான், புள்ளையளுந்தான் ஒரே ஏச்சி! என்ன இப்புடித்தானா வெத்தில போடுற, மாடு குழதிண்டுற மாதிரி நாலாறு, வெத்திலயச்சுறுட்டிப் போட்டு சப்புறயளே, உங்களுக்கு அலுப்பு வாறல்லையா? பாக்கும், ஒரு சிறங்க வேணும், சுண்ணாம்பும் போயிலையும் அதே கணக்கு; இது என்ன வாயா, வேற என்னவுமா? எண்டு ஒரே திட்டுங்கள். என்ன செய்யிற இந்தக் கெட்ட பழக்கத்த மட்டும் பழகித்து, விட ஏலாம இரிக்கு."

"வேற என்ன, நாம மற்ற மற்ற ஆக்களப் போல கள்ளச் சாராயத்தை, வீடி, சுறுட்டக்குடிக்கிறமா? திண்டாச்சோறு, போட்டா இந்த வெத்திலமட்டுந்தானே! எனக்கண்ண, நீங்க என்ன எண்ணுறயோ தெரியாது, சோறு இல்லாட்டியும் நாட்கணக்காக்கிடப்பன். இந்த வெத்தில பாக்கு இல்லாம ஒரு தியாலமேனும் கிடக்க ஏலாது. நான் இவ்வளவு நேரமாக வரம்புக்கட்டிலே அண்ண வச்சிக் கதைச்சிக் கொண்டிருக்கிறன்! எதுக்கும் வாங்க

வாடிக்க போய் இருந்து ஆறுதலாகக் கதைப்பம்.” எனச் சொல்லிச் சீனித் தம்பியர், மாணிக்கரை வாடியினுள் அழைத்துச் சென்று தான் இருக்கும் படுத்துறங்கும் வாடியின் ஒத்தாப்பினுள் மிக நேர்த்தியாய் நிரையாய் கட்டில் போன்று அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறாம்பியில் இருக்க வைத்தார்.

மாணிக்கர் வாடிச்சிறாம்பியில் ஏறி அமர்ந்ததும், சீனித்தம்பியர் மனைவி, மிகப் பெளவியமாக எட்டத்தில் நின்றபடி, “என்ன மச்சான் சொகமா இரிக்கிறயளா? புள்ளையஞர பாடென்ன?” என விசாரித்தா. மாணிக்கரும் புன்முறுவலோடு “சுகமா இருந்தபடி யாத்தானேடியம்மா, உன்ற வாடிக்கு வந்தனான்! சுகமில்லாட்டி வருவேனா! புள்ளையள் எல்லாரும் நல்ல சுகமா இருக்கிறாங்க. உங்கட பாடு எப்புடியென்று பாக்கத்தான் வந்து இருக்கிறன்.”

“நான் செல்லுறன் எண்டு கோபிக்காதங்கமச்சான். சாதி சனம் அண்ணன், தம்பி, அக்கதங்கச்சி எண்டு இருந்தா அடிக்கடி இல்லாட்டாலும் ஒரு நாளில்ல ஒரு நாளாவது வந்து போக ஏலாதா? நாங்களும் உங்களப் போலதான் பெரிய பணக்காற ரில்லை. நீங்களும் எங்களப் போலத்தான் பத்து விரலாலும் படாதபாடுபட்டுப் பதறடிச்சாத்தான் அஞ்சி விரலாலும் ஒருநாள் விட்டு ஒரு நாளாவது அள்ளித் தின்னக்கூடிய நெலயில இரிக்கிற குடும்பங்கள். அதனாலதான் செல்லுறன் இண்டக்கி இரிக்கிற மனிசன் நாளைக்கி இரிக்கப்போறல்ல. ஆனா நாலு பகலைக்காவது மனிசனுக்கு மனிசன் அள்ளிக் குடுக்குறது மில்ல, அள்ளி எடுக்குறது மில்ல, இரிக்கிற காலத்தில வந்து போய் நல்லாக் கதைச்சிப் பேசி இருந்து சாகவேணும்!”

“நீ சொல்லுறது சரிதான் பொடிச்சி. எனக்கும் விருப்பந்தான். நம்மட சாதி சனமென்ன, ஆராய் இருந்தாலும் நாலு பேரூர வாசலுக்குப் போகவேணும், வரவேணும் அதே நாலு சனம் நம்மட வாசலுக்கு வரவேணும், அப்பதான் ஒரு மனிசன்ட துன்பதுரயம் நமக்குத் தெரியும், நம்மட துன்பதுரயரம் மற்றவர்களுக்குத் தெரியும். இருந்தும் நாமநாம நினைக்கிற அளவுக்கு நமக்கு நேரமேது நிம்மதியேது. அப்புடியான சீவியம் நம்மப்போல ஆக்களுக்கு அமையல்லையே? அப்புடி அமஞ்சி இருந்தா நீயும் உண்ட வாழும் வளரும் புள்ளையயும் இந்தா ஆள் பேரில்லாத காட்டைந்த வயல் வட்டைக்க ஏன் வந்து கிடக்கவேணும்? ஊரில் உள்ள மற்ற மற்றச்சனங்களப் போல நீயும், உண்டபுள்ளையஞம் சந்தோஷமாகக் கிடக்கலாந்தானே?”

“அதெண்டா உண்மதான் மச்சான் என்ன செய்வம் நம்மட தெலையில இந்தக் கடவுள் இப்புடி ஏழுதிவச்சி இரிக்கிறானே!”

இவ்வளவு உரையாடலையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சீனித் தம்பியரின் மகளுக்கும் மகனுக்கும் தங்கள் ஊரையும், ஊரில் உள்ள சினகித் சினகிதிகளையும், உற்றார் உறவினர்களையும் எண்ணிப் பார்த்து அசை மீட்டத் தொடங்கினர். அதுமட்டுமல்ல லாமல் மகள் தாயைப் பார்த்து “அம்மா, காளிகோவில் குளித்தி வூக்கு நாம எப்பம்மா ஊருக்குப் போற? இந்த முறபோனா பத்து நாளைக் கெண்டான ஊரில நின்டுதான் வாற.”

“ஓ நாம பத்து நாளைக்கு ஊரில நின்டா இஞ்ச வாடில கொப்பன் மாடுகளைப் போல புல்லுலமேஞ்சிப் பூவல் திண்ணியக் குடிச்சிற்றா கிடக்கிற?”

“ஏன் அவரு சோறு ஆக்கித்தின்னு வாருதானே.” “அவரு இந்த மாட்டுக்கோட மெனக்கெடக்க அவருக்குச் சோறாக்கக் கறியாக்க ஏலுமோடி?” “ஏன் அண்ணன் நிற்கிறான் தானே?” “ஓ உனக்கு மட்டுந்தான் குளித்தில் பாக்ககண் அவனுக்கு என்ன கண்குருடாடி? அவன் உனக்கு முந்தி நிப்பான் ஊருக்குப் போக.”

“என்னது! சத்தம். தாய்க்கும் மகளுக்கும் தீப்பள்ளயமும், குளித்திலுந்தான் எந்த நேரமும், வேற இஞ்ச இரிக்கிற பொறுப் புத்தறுப்ப ஒருநாளும் எண்ணிப் பாக்கமாட்டயன்!”

“இதென்ன நீங்க எனக்கு ஏசிற! ஒண்ட கொமருதான், குளித்திலுக்குப் போக வேணுமாம். போனா பத்து நாளைக்கு ஊரில நின்டுதான் வாறதாம். எண்டு செல்லத்தான், நான் ஏசி றன். நாம எல்லாரும் போனா உங்க கொப்பனுக்குச் சோறு கறி ஆரு ஆக்கிக் குடுக்குற எண்டு ஏசி றன். வேற நான் போக வேணு மெண்டு செல்லல்ல. வேணுமெண்டா உங்கட செல்ல மகளைக் கூப்பிட்டு நீங்க கேளுங்களன், ஆரு குளித்திலுக்குப் போகக் கூப்பிட்ட எண்டு?”

“அதெல்லாம் போறநேரம் பாத்துக்கலாம். இன்னும் ஏழு எட்டு நாள் இருக்கக்க இப்ப நீங்க என்ன சண்டபுடிக்கிற? அது கிடக்கட்டும் அண்ணனுக்கு தயிர்த்தண்ணியெண்டான கரச்சித்து வா அதுதான் இந்த ஏறிப்புக்குக் குடிக்க நல்லம்.”

“வேணாம் தம்பி! நான் வரக்க சோறு திண்டு கை கழுவின கையோட வந்த நான் தானே, அப்புடி யெண்டாலும் கொஞ்சம் சணங்கட்டும் குடிப்பம்.”

“மெய்தான் அண்ணன் இதுகளூர் கதையால் நான் நம்மட நாயிர கதையைச் சொன்ன நான் இடயில் விட்டுட்டன். அப்ப அண்டு ராவு சிறாம்பில் படுத்து முதல் சாமத்து ஆலாக்குவி ரெண் டாவது சாமத்து ஆலாவும் கூவி கொஞ்சநேரத்தால் நாலு நாய் களும் ஏருமக்கண்டுக்காலப் பக்கம் கடுமையாகக் குலைக்குதுகள். இதுக்கு இடையில் வளத்தாள் வளத்தாள் என்ற இளங்கண்டு போட்ட ஏருமை ஒண்டு. எல்லா ஏருமைகளும் போனாலும் அது மட்டும் கண்டுக்காலையை விட்டுக்கடைசி வரையும் போகாது. வெள்ளாப்பில் போய் பால் கறந்து, கண்ட விட்டா மட்டுந்தான். தன் கண்டக் கூட்டிக் கொண்டு போகுமே அல்லாது, கண்டு, கண்டுக் காலையில் அடச்சிக் கிடக்கும் வரை கண்டுக்காலையைச் சுத்தித்த சுத்தி அந்த இடத்திலே நிக்கும்.

அப்ப நாய் நாலும் குலைக்கும்போது அந்த வளத்தாள் ஏருமையும் அடிக்கடி நாலாறு சத்தம் பெரிய சத்தம்போட்டு வழக்கத்துக்கு மாறாகக் கணைத்துக் கத்திக் கொண்டிருந்தது. நான் அதுவரைக் கண்ணோடு கண் மூடாம் இருந்தன். இந்த நாய்களின் குலைப்பும் ஏருமையின் கதறல்கணைப்பும் வாடிப்புரையில் படுத் துக்கிடந்த பிள்ளைக்கும், அவதாய்க்கும் தலையில் அடிச்சது போலகேட்க அவர்களும் எழும்பி புரையால் இறங்கி வந்து “அப்பா! இண்டைக்கும் புலி கண்டுக்குட்டிகளைப் புடிக்க வந்துற்றுப் போல கிடக்கு என்ன நடந்தாலும் நீங்க சத்தம் போடாதீர்கள் வாடியை விட்டு வெளியே போகாமல் கெதியா வந்து புரையில் ஏறுங்கப்பா ஓருவேள புலிவாடிக்குள்ள வந்தாலும் வரும் புரையில் ஏறுங்கப்பா. அதிலும் பொம்புளையளைண்டா அவர்களுடைய உடல் மனங்குடிச்சி வருமாம் எண்டு ஆக்கள் சொல்லியிருக்கி றாங்க. எங்களுக்குப் பயமா இருக்கப்பா” என்று என்னச் சிறாம்பில் படுக்க விடாமத் தாயும் புள்ளையும் நான் நிக்கிறதையும் மறந்து என்றசிறாம்பி ஓரத்திலே ஒன்டுக்குக்குந்திற்று எழும்பி வந்ததுகள், கையோட என்னையும் புரையில் ஏறச்சொல்லி ஏத்திற்றுகள்.

இதுக்குள்ள நாய்களும் கடுமையா குலைக்குதுகள். ஏருமையும் சாக்குரலாகக் குனைக்கிது. வாடிக்கு முன் எழுவான் காட்டில மந்திகளும் மிரண்டு கத்தியபடி மரத்துக்குமரம், கொடிக்குக் கொடிதாவற சிலாவனையும் கேட்குது. அதோட சேர்ந்து காட்டுக்கோழிகள், புறாக்கள், குருவிகளின் அபயரக்குரல் எல்லாம் ஒன்றாகக் கேக்கக் கேக்க எனக்கே கடும் பயம் வந்திற்றென்றால் இனி பொம்புள புள்ளையஞரநிலவரத்தச் சொல்ல வேணுமா?”

சீனியர்மனைவி குறுக்கீடு செய்வது போல் அதென்னத்தச் செல்லுற மச்சான், அண்டு ராவு எங்களுக்கு உயிரேது உணர்ச்சி யேது! என்ற இன்னா இரிக்கிற பொட்ட உங்கட மகள் தான். அண்டு ராவு சீலையோடே முத்திரம் பொயித்தாள். அவ்வளவு பயம் பயந்திற்றாள் எண்டபுள்ளா!”

இதைச் சொல்லும்போது மகள் தாயைச் செல்லமாகக் கிள்ளி ரகசியமாக “என்ன கா மனிசி, இதையெல்லாம் அவருட்டச் சொல்லி என்னச் சங்க குறைக்கிறா” என்று பேசினாள்.

மேலும் சீனியர் “அண்டு ராவண்ணா எப்புடியும் நாய்களும், எரும வளத்தாளும் ஒருசாமத்துக்கு மேலாகக் கத்திப் போராட முண்டாம் சாமத்து ஆலாவும் கூவி எவ்வளவோ நேரத்துக்குப் புறகுதான் அந்த அஞ்சி சீவன்களும் கத்தி ஒஞ்சதுகள். சத்தங்கள் ஒஞ்சதும் நாங்கள் உண்மையாகவே நாய்கள் நாலும் எருமையும் எருமைக் கண்டுகள் ரெண்டு மூண்டும் செத்துத்தான் இரிக்க வேணும் என்று நாங்க கவலைப்பட்டுக் கொண்டு கண்ணோடு கண்மூடாது முழித்தபடி இரிக்கிறம். எப்புடியும் சத்தங்கள் அடங்கி கொஞ்சநேரத்துக்குப் புறகு நாலு நாய்களும் வந்து புரையின் ஒத்தாப்புக்குள் வந்து நான்படுத்த சிறாம்பியைச் சுத்திச் சுத்திச் செல்லமாக முறுகி முறுகி என்னத் தேடிப் பார்த்துகள். நான் சிறாம்பில இல்ல. இதுக்குள் இவள் நம்மட புள்ள “என்னய்யா நீங்க தப்பி வந்திற்றயளா ஜயா” என்று மெதுவாகச் சொல்லமேலும் நாலு நாய்களும் புரையைப் பார்த்து முறுகி முறுகிப் பாயத் தொடங்கின.

நாங்க கொஞ்ச நேரம் இருந்துபோட்டுக் கீழ் இறங்கிவந்து நெருப்ப மூட்டி அந்த நெருப்பு வெளிச்சத்தில் நாய்களைப் பார்த்தபோது மூண்டு நாய்களுக்கும் சின்னச்சின்ன புலியின் நகக் கிறல்கள். ஆனால் மறையனுக்கு வாளால் வாளால் வெட்டியது போல் முகத்திலும், முன்னங்கால்கள் இருபக்கங்களிலும் பெரும், பெரும் காயங்கள், இரத்த வாறாக இருந்தது! அந்த ரெத்தத்தையும் காயத்தையும் கண்டதும் இவவும், புள்ளயனும் குழறத் தொடங்கி யதுகள். அதுக்குப்புறகு நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்று நாயப் புடிச்சி ரெத்தத்தோடு ரெத்தமாக நமக்குத் தெரிந்த நாயுருவி இலையையும் சன்னாம்பையும் வெத்தில் சப்புறாப்ப சப்பிச்சப்பி, ஓமண்ணா, ஒருபுடி நாயுருவி இலயச்சப்பிச் சப்பி காயங்களுல் வச்சுக்கட்டிப் போட்டு, எப்ப விடியிதில்ல விடியிதில்ல எண்டு நானும் புள்ளயனும் கண்ணோட கண் மூடாம இருந்து, பில்பில்

என்டு விடிஞ்சி வரக்க, போய் கண்டுக்காலயடியப்பாத்தா! அத என்னத்தப் பாக்கிற, கண்டுக்கால ஒருபக்கத்தால் பிரிக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. அடச்சி இருந்த ஒரு கண்டுக்குட்டி கூட காலயில் இல்ல!”

சீனித்தம்பியர் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போது, சீனியரின் மனவில் ஒரு கையில் சிறு குடுக்கப்பானையில் தண்ணீரும் மறுகையில் சீவிய பெரும் தேங்காச்சிறட்டையில் தயிர்த் தண்ணியு மாகக் கொண்டு வந்து மாசிலாரிடம் கொடுத்துவிட்டு “தண்ணியக் குடிச்சித்து கதச்சி இருங்க” எனச் சொல்லிச் சென்றா. இதனால் சீனித்தம்பியரின் கதை சொல்லல் சற்றுத் தாமதமானது.

மாணிக்கர் சீனித்தம்பியர் சொல்லும் கதையை ஒரு வருடங்களுக்கு முன் ஊரில்ப் பலர் சொல்லக் கேட்டது தான். இதன் முழு விபரங்களும் சரியாக இல்லாமல் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாச் சொல்லக் கேட்டதுதான். ஆனால் இச்சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டும் அறியாதவர்போல் சீனித்தம்பியின் மூலமே உண்மையை அறியவேண்டுமென்ற ஆவலில் முன்பு அறியாதவர் போல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இவருக்கு சீனித்தம்பியர் சொல்லச் சொல்ல தன்னையே மறந்தவராக, தன் பொறுப்புமிகு வேலைகளை மறந்தவராகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். மேலும் கதையைக் கேட்கும் ஆவலில் கொடுத்த தண்ணீரையும், தயிர்த் தண்ணீரையும் வைத்துக் கொண்டிருக்காமல் “கொஞ்சம் பொறுடா தம்பி, இந்த வாயக் கொப்பளிச்சி தயிர் தண்ணியக் குடிச்சிற்று வாறன். கொஞ்சம் ஒரு வாய்க்கு வெத்திலையும்தாடா தம்பி.” எனச் சொன்னதோடு தயிர்த்தண்ணீரை மடமட எனக் குடித்து முடித்தும்; சீனித்தம்பியர் வெட்டிக் கொடுத்த பாக்கை வாயில் போட்டு வெற்றிலையைச் சுண்ணாம்பு பூசி மடித்து வாயில் மேலும் திணித்து ஒரு துண்டுப்புகையிலையைக் கிள்ளி இரு விரலாலும் பிடித்தபடி “சொல்லு தம்பி புறகு என்ன நடந்தது?”

“புறகு நடந்தத்தானே அண்ணா சொல்லப்போறன். என்ற அண்ணா, நீ நம்புறயோ என்னமோ தெரியாது, நான்கண்டுகளைக் காணல்லையே எல்லாக்கண்டுகளையும் புலிகள் கொண்டு போயித் தே என்டு தலையில் கைவச்சபடி நாலெட்டுக் கடந்து கண்டுக்கால இருந்த வரவைக்கு அடுத்த வரவைக்க போய்ப் பாப்பமென்டு, ஓமண்ணா, அந்த வரவு பள்ள வரவு, அதுர வரம்பும் உயரமான வரம்பு தான். அந்த வரம்ப ஏறிட்டிக்கால் வச்ச எனக்கு அடுத்த கால் வைக்க முடியாம திக்கெண்டுது நெஞ்சிக்க. எண்டதாயா புறப்புக்கும் அப்புடி ஒரு சம்பவத்த நான் அதுக்கு முன்னம் என்ற கண்ணால கண்டதுமில்ல கேள்விப்பட்டதுமில்ல!

அந்த அளவுக்கு பெரிய மலையைச் சாச்சிக் கிடப்பது போல முண்டு நாலுபாக நீளமிருக்கும் நிலத்தில இருந்து என்ற எண் ணத்துக்கு என்ற பொருந்தோட, இடுப்பு உயரமிருக்கும்; பெரிய ராட்சதப்புலி ஒண்டு, அதன் குடல் முழுதும் வெளிக்கிறம்பியபடி நாம கத்தியால விராஸ் மீனப்புளந்த மாதிரி, அதுர வயிறு புளந்து மெக்க மெல்லாரக் கிடந்தது அண்ணா! அந்தப்புலி!

அதுக்குப்புறகுதான் என்ற நாய் மறயன்றதும் வளத்தாள் எருமையினதும் பெருமை தெரிய வந்தது. ஓமண்ணா. புலியர் கண்டுக்காலப்பக்கம் பதுங்கி வந்து கண்டுகள் அடச்சி இருந்த கண்டு காலையில கை வச்சி பிரிக்க எத்தனிச்சிருக்காரு, அந்த நேரம் வளத்தாள், கண்டுக் காலையடில கட்டிப்போட்ட நாய்போல நின்டதுதானே! அதுக்கு தன் கண்டுக்குட்டியையல்லோ புலி புடிச்சிக் கொண்டு போப்பது, எனவே நம்மட உசிரபேனாலும் பறவால்ல எண்ட எண்ணத்தில புலியோட மோதியிருக்கு. அதுக்கு ஏத்தாப்போல நம்மட மூன்றாய்களும் எத்தங்காட்டியிருக்குதுகள். நாலாவது நாய் மறையன், அது சரியான தந்திரி. ஓமண்ணா! மிருகசாதிர. உயிர்நாடியான களுத்து முடறைப்பாய்ந்து கடிக்கும் அல்லது விதையைப் பாய்ந்து கடிக்கும். அண்டைக்கு ராவும் இப்புடித்தான் செய்திருக்குதுகள் மூன்றாய்களும் எத்தங்காட்ட, மறையன் புலியிர விதையைப் பாய்ந்து கடிச்சியிருக்கு. இதுதான் தறணமெண்டு தன் உயிர்போனாலும் தன்ற கண்டுக்குட்டிர உசிரக்காப்பாத்தவேணு மெண்ட துணிச்சலில வளத்தாள் எரும, தன் கொம்பால விலாவப்பாத்துக் கொம்பக்குடுத்துக்கிளிச்ச கிளிதான் புலியர் குடல் வெளிவரக்கிடந்த கிடை!”

“ஓண்டா தம்பி, நீ சொன்ன மாதிரித்தான் நடந்திருக்கு. மிருக சாதிக்கு எண்டாப்ப அறிவில்லையா? நம் மடமனிதர்கள்தான் புள்ள போனா என்ன! புருஷன் போனா என்ன! தன் உயிர்மட்டும் தப்பினாப் போதுமென்று இக்கட்டான நேரத்தில ஒடுவார்கள். ஆனால் மிருகங்களும், பறவைகளும் அப்படியா? நாமளும் பாக்கிறந்தானே கன்று போட்ட எருமை, பசுக்களும், குட்டி போட்ட நாய், பூனையும் ஏன் கோழிகூட தன் குஞ்சிகளை; பருந்தோ, காகமோ வரும்போது என்ன பாடுபடுகிதுகள்!

நான் ஒருசம்பவத்தக்கேட்ட ஞாபகம் வருது ஒரு பெருங் காட்டுக்குக்கு ஆரோ ஒரு வழிப்போக்கன் நெருப்பு வச்சிப் போட்டுப் போக நெருப்புப் பத்தி எரிஞ்சதாம். காட்டில உள்ள மிருகங்களும் பறவைகளும் அல்லோலப்பட்டு அங்குமின்கும் ஓடித்

தப்பித்துக்களாம். ஆனால் பல குஞ்சிகளோடு இரைப் புறக்கிக் கொண்டிருந்த காட்டுக்கோழி ஒன்று தன் குஞ்சிகளைக் கொண்டு ஓடித்தப்ப முடியாத நிலையில் ஓர்வெட்டை வெளியில் தன் குஞ்சிகள் தனது சிறகுக்குள் முடியபடி படுத்துக்கிடந்தபடி நெருப்புப்பிடித்து சாகாமல் முழுநெருப்பின் வெக்கையால் தான் சாக குஞ்சிகள் அனைத்தையும் தப்பச் செய்திருந்ததாம்! இந்த மனிதர்களில்ப் பலர் செய்து இருந்தாலும்; ஒரு காட்டுக்கோழியோடு ஆற்றிவு படைத்த மனிதனை நினைத்துப் பார்த்தால் அந்தக் காட்டுக்கோழி தானே பெரியது. ஏன் நம்மட ஊர்களில் சில படித்த வாத்திமார், பெரிய வர்கள் படித்துக்காட்டிய கதைகளில் கலைமான் பெட்டை மானுக்கு இழல் குடுத்ததாம் கோடையில் மடுவில் தண்ணீர் குடிக்கக் கலைமானும் பெட்டை மானும் போனதுகளாம். ஆனா மடுவில்க் கிடந்த தண்ணீர் இரண்டுபேருக்கும் குடிக்கக் காணாது என அறிந்த கலைமான் பெட்டை மானை குடிக்கவிட்டு போட்டுக் கலை மான் ஒதுங்கி நின்டுதாம். இதெல்லாம் நடவாமலா முன்னுள்ள வர்கள் எழுதினார்கள்? நாமகூட நம்ட வயதுக்குள்ள இந்தக் காடு களிலையும் வயல் வட்டைகளிலையும் எவ்வளவு புதினத்தக்கானுறும். குரங்குகளும் ஆனை, மான், மரை, புறா, கிளி, குருவிகளும் என்னென்ன மாதிரியெல்லாம் ஒண்டோட ஒண்டு சேர்ந்து வாழு துகள், இரை தேடுதுகள். கூடுகட்டுதுகள் இதையெல்லாம் நினைச் சிப்பாத்தா நம்மட மனிசன் அதுகளுக்குக்கிட்ட நிக்கேலுமா?"

இதையெலாம் எடுத்துக்காட்டி மாணிக்கர் தனக்கே உரிய இயல்பான பாணியில்க் கதைக்கக் கதைக்கச் சீனியரின் மனைவி யும், மக்களும் தங்களையே மறந்த நிலையில் கேட்டுக் கொண்டிருந் தவர்களுக்கு மாணிக்கர்தான் தன் நிலையை உணர்ந்தவராக கதைத்தகதையை நிறுத்தி நேரம் போனதே. ஆனா உன்ற வளத்தாள் எருமையையும்; நாய்கள் நாலையும் பத்தி ஊருல எல்லாரும் பெரிசாக் கதைத்தார்கள். அதை உன்னிட்ட கேட்டாலே தெரியும் என்று இருக்கும்போது மறந்து போயிற்றன. அடுத்தது சீனித்தம் பியக் கண்டதே எப்புடியும் ஆறு மாதத்துக்கு மேல இருக்கும். நம்மட சித்திர வருஷத்துக்குள்ளதான் ஒருதரம் கண்ட ஞாபகம். அதுகுப்புறகு இன்னா இண்டக்கிக் கண்டிருக்கன்." தம்பியும் சும்மா நின்டா வாங்கண்ணா எண்டதனாலே வந்தன் நான் போயித்துப்புறகு வாறனே.

"ஓம் மச்சான் நாங்க இஞ்சதானே வாடில கோடமாரியாக் கெடக்கிறம். ஏதும் சாமான் சக்கட்டு வாங்கையும் போடியாரிட-

ப்படியெடுக்கையுந்தான் ஊருக்குப் போவம் மற்றும்படி இஞ்சதான் எங்கட சீவியம் போகுது நமக்கென்ன ஊரில் கிடந்தாலும் நாமபாடு பட்டுத்தான் சீவிக்கவேணும். வாடில் காட்டில் கிடந்தாலும் நாம பாடுபட்டுத்தானே மச்சான் வாழ வேணும்? எங்கஞக்கு ஒண்டுமில்ல இந்தப் பொட்டக்குடிய மட்டும் ஒருவன்றகையில் குடுத்துற்றமெண்டா எங்க கெடந்தாத்தான் நம்மள் ஆருகேக்கப்போறா?

“என்ன, புள்ளைக்கு ஆரையும் கேட்டுக்கிடக்குதா? ஆரமச்சான் நாமகேக்கிற? கேட்டுப் பேசி முடிக்கிற அளவுக்கு நம்மிட்ட என்ன இருக்கு மச்சான்? இந்த வாடில் வந்து கிடக்கிறதால் வயிற்றுப்பாடு மட்டும் பசி, பட்டினி இல்லாமப்போகுது. குந்தி இருந்தவளவுப்புட்டியும் கந்தப்பரிட்ட ஈட்டில் கிடக்கு. அதமுள்ளதுக்கும் எட்டுப்பத்தவண நெல்வேணும். அதுக்கு ஆருதருவா? கூலிக்கு வந்துற்றுக் கிடக்கிற நமக்கு பத்தவணம் பதினஞ்சி அவணம் எண்டு எங்க இருந்து வரப்போகுது? எல்லாத்தையும் அந்த விஷ்ணுக் கிழவனிட்டே போட்டாச்சி. நல்ல நெலம் புரன் கிடக்குமா! மாச்சான். ஆரண்டான வந்து கொத்திப்புளைப்பது போல நம்மட புள்ளயளுக்கும் பொன், பொருள் இல்லாவிட்டாலும் எவனும் கூசாம வந்து கட்டக்கூடிய அழகும், ஒழுக்கமும் இருக்கு. எங்க கெடந்தாவது ஒருவன் வருவான்தானே?”

“ஓஹ, கரும்பு கட்டோட இருந்தா ஏறும்பு எங்க இருந்தாலும் வரத்தான் செய்யுமென்று முன்னுள்ளவன் சும்மாயா சொன்னான்? ஏன் சீனித்தம்பிர அக்கயிர தங்கச்சிர பொடியனுகளெல்லாம் நாலாறு பேர் இருக்கிறானுகள்தானே!”

“அதையெல்லாம் நான் எப்பயோ தல முழுகிப் போட்டன் அண்ணா. அக்க, தங்கச்சி மாரெல்லாம் நான் இளந்தாரியாக இருந்து உழச்சிப்போடக்குள்ள மட்டுந்தான். அவங்களுக்கு அவங்களுக்கெண்டு நான் அம்ம அப்பன் இருக்கக்குள்ளே நல்ல வழியத் தேடிக் கட்டி வச்சன். ஊடு, கிணறு இல்லாமக்கிடக்குதுகளே எண்டு நான் தட்டத்தனிய நாலாறு வண்டிக்காறனுகளூர காலில் விழுந்த நிலையாக விழுந்து மண்டாடி அவனுகளையும் கூட்டிக் கொண்டு மலையடிராச்சியம் சென்று மரந்தடி வெட்டிக்கொண்டு வந்து ஊடு கட்டிக் குடுத்தன். கிணறு போட்டுக் குடுத்தன்.

நானும் கலியாணங்கட்டி வந்தன். அவங்களும் புள்ளகுட்டிக் காரர்களானார்கள். அதுமட்டுமில்லாம புள்ளயள் எல்லாம் நாலு

நெல்லுக்கொட்ட சம்பாதிக்க வந்த புறகு அவியருக்கெல்லாம் கண்மண் தெரியுதில்ல. அண்ணா! நம்மட மச்சினமாரப்பிழ சொல்ல ஏலாது. நம்ம சகோதரங்களும் மருமக்கள் மாருந்தான் பெரிய உச்தி காட்டுறாங்க. அவியர உச்தியும் பெருமையும் அவியரோடு; நம்மள என்னண்ணா செய்யும்?"

"அதப்பாருடா தம்பி இப்ப காலம் அப்படித்தாண்டா தம்பி! சரி, நான் வாறன். பொடியனும் கூவெண்டுறாப் போல கிடக்கு. வாடிலையும் வேல கிடக்கு. புறகு நேரங்கிடைச்சா வாறன். "ஓம்மச் சான் நாங்களும் தட்டத்தனியத்தானே கிடக்கிறம். வந்தா முஸ்பாத் தியாக்கதச்சியாவது பொழுதப் போக்கலாம். வேற என்னத்த மச்சான் கண்டம்." "அதெண்டா உண்மைதான். நான் வாறன்."

4. கந்தவனம் பூசாரியார்

மாணிக்கர், சீனித்தம்பியர் சொன்னதுபோல் நல்ல பலசாலி. உடற்கட்டும் பல்வரிசையும், மீசையும், தலை முடியும் சேர்ந்து மாணிக்கரை ஓர் எடுப்பான தோற்றத்தில் இளைஞனாகவே காட்டும் மாணிக்கர் மது அருந்துபவர்தான். எந்நாளுமில்லை.

என்றாவது தன் ஆண்பிள்ளை மக்களின் வீட்டிற்குப் போனால், அவர் விரும்பிக் குடிக்கும் கள் வாங்கிக் கொடுத்தால் குடிப்பார். அதைவிட மூத்த மருமகன் எப்படியும் நல்ல நாள்ப் பெருநாள் என வருங்காலங்களில் அரைபோத்தல் சாராயம் வாங்கிக் கொடுப்பார். அதனை மருமகன் நாகமணியருக்கும் கொடுத்தே குடிப்பார். மாணிக்கரின் மூத்தமகள் செல்லம்மாவின் கணவன்தான் நாகமணி. நாகமணி மாணிக்கரின் உடன் பிறந்த அக்காவின் மகன் என்பத னால்; மாணிக்கரோடு நாகமணிக்கும், நாகமணியரோடு மாணிக்கருக்கும் எந்நாளும் கடும் பாஷம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். இதனால் மருமகன் நாகமணி என்ன பிழைகள் செய்தாலும்; அதனை மாணிக்கர் பெரிதாக எடுக்கமாட்டார். மகன் செல்லம் மாவிற்கும் நாகமணியருக்கும் இடையில் இருந்திருந்து போட்டு ஏதும் பிணக்குகள் பிரச்சனைகள் எழுந்தால் அப்பிரச்சனைக்கு நாகமணியர்தான் காரணராக இருந்தாலும் மணிக்கர்தன் மகளையே கண்டிப்பார். திட்டுவார்.

ஓரு ஆம்பிள வயல்காட்டில கிடந்து கஷ்டப்பட்டு, சோறு தண்ணி வேளாவேளைக்கு இல்லாது நொந்து வருவான். அல்லது ஏதும் காச்சல் கறுப்பென்று வருவான். யாரோடும் பிரச்சனைப் பட்டு அந்த ஆத்திரத்தில் வருவான். அப்புடி வாறவன, தண்ணியச் சோத்தக்குடுத்து ஆர அமர இருந்த புறகல்லவா எதைக் கேட்பதானாலும் கேக்கவேணும்.

அது இல்லாமக் கடப்புக்குள் நுழைந்து வளவுக்க கால் வச்சதும்; கட்டிப் போட்ட நாயை அவிட்டு விட்ட மாதிரிப் பாஞ்சா எந்த மனிசனுக்குத்தான் கோபம் வராது எனப்பலதைச்

சொல்லி மகள் செல்லம்மாவையே திட்டுவார். திட்டினாலும்; கோபமுள்ள இடத்தில்தான் குணமிருக்கும் என்பதுபோல் மாணிக்கர் ஏழூபிள்ளைகளிலும் ஒன்றில்க்கூட மற்றவர்களில்க் குறைய என்றில்லாமல்; ஏழூபிள்ளைகள் மீதும் கடும்பாசமாகவே இருப்பார். அந்தப் பிள்ளைகளுந்தான் மாணிக்கர் என்னதான் திட்டினாலும்; அடித்தாலும் எந்தப்பிள்ளையாவது அவர் திட்டியதை, அடித்ததைப் பொருட்ப்படுத்தி மனதில் வைத்து வருந்துவது மில்லை பிறரிடம் அப்பாதிட்டினார், அடித்தார் என்று குறை கூறுவதுமில்லை.

அப்படியாரும், என்ன நேற்று உங்க அப்பா திட்டினாரே! இன்று அடித்தாரே என்று கேட்டால்; அப்பா பிள்ளைகளுக்குச் சும்மா திட்டுவாரா? அடிப்பாரா அவருக்கென்ன பயித்தியமா? பிள்ளைகள் பிழை செய்தால் அதனைக் கண்டிக்கவும், அடிக்கவும் அப்பாவிற்கு உரிமையில்லையா? அப்பா அடிக்காமல் திட்டாமல் ஊரில் உள்ளவர்களா திட்டுவார்கள் அடிப்பார்கள்? என்று முகத்தில் அறைந்த மாதிரியே பதில் சொல்லிக் கேட்டுக் கிளரிச் சின்னு முடிய எண்ணியவர்களின் வாயை அடக்கி விடுவார்கள்.

இதனால் மாணிக்கருக்கும், மக்களுக்கும் இடையில் என்ன தான் வெட்டுக்குத்து ஏற்பட்டாற்க்கூட மாணிக்கரையும், அவர் மக்கள் எழுவரையும் தெரிந்த எவரும் அந்த விடயம் பற்றிக் கேட்கவே மாட்டார்கள்.

மாணிக்காரின் இரண்டாவது மகள் தங்கம்மா எல்லாப் பிள்ளைகளையும் விடச்சற்று வித்தியாசமானவள். தன் கணவன் தந்தை, சகோதரங்களைவிடப் பிறரோடு கதைக்கவே மாட்டாள்! நாலு பத்து, கையில் இருந்தாலே போதும், எந்த மனிதனையும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவே மாட்டாள். அது மட்டுமல்லதன் கணவனை ஒரு நாளேனும் நிம்மதியாக வீட்டில் தங்கத்தரிக்க விடமாட்டாள். தன் கணவன் எங்காவது போய் எதையாவது செய்து நெல்லாகவோ; காசாகவோ கொண்டு வரவேண்டும். அதுதான் அவள் ஆசை, எண்ணமெல்லாம். தன் தந்தையையும், கணவனையும் தவிர யாருக்கும் எதையும் கொடுக்கவே மாட்டாள்.

தங்கத்தின் கணவனும் மாணிக்கருக்குச் சொந்தக்கார ஒண்ட விட்ட தங்கையின் மகன்தான். இருந்தும் தங்கத்தை போல் அவனும் வேறோர் கோணமும், குணமும் உள்ளவன் இவனை மாணிக்கரும், மக்களும் எவ்வளவுதான் நேசித்தாலும் நெருங்கினாலும், அவன்

அவர்களை நேசிக்கவும், நெருங்கவும் மாட்டான், ஆனால் மாணிக்கர், மக்களிடமோ எதையும் எதிர்பார்க்கவும் மாட்டான். அவனிடமிருந்தும், ஒரு சதமேனும், அவர்களுக்கு எந்நிலையிலும் கொடுக்கவும் மாட்டான்.

இந்நிலையிலும் மாணிக்கர் மகள் தங்கத்தையோ, மருமகன் கோபாலனையோ வெறுக்கமாட்டார். அவன் கல்யாணம் கட்டிய புதிதில் அவனைத் தன்னோடும், தன் முத்த மருமகன் நாகமனி, தன் மக்களோடும் சேர்ந்து வேளாண்மைத் தொழில் காட்டு வேலை களான மரந்தடி விறகு போன்றவற்றை வெட்டி விற்றுப் பிளைக்கக் கூப்பிட்டாலும் வரவேமாட்டான்?

கோபாலனின் மனதில் ஓர் இரு ஆண்டுகளாக ஆழமான கவலை குடிகொண்டிருந்தது. கவலைக்கான காரணம் தான் தங்கம்மாவைத் திருமணம் செய்து சராசரி மூன்று நான்கு வருடமாகியும்; தங்கத்திற்கும், தனக்கும் எதிர்கால வாரிசாக ஓர் பெண்ணோ, ஆணோ பிள்ளை இல்லையே என்ற கவலைதான். இது தங்கத்திற்கும் இல்லாமலில்லை. ஆனால், தங்கம் இக் குறையை தான் வழிபட்டு வரும் மாரியம்மனின் கிருபையாலும், மந்திரம், திருநீரு, செய்து கழித்தல், நேர்த்தி, பெனிகொடுத்தல் போன்றவற்றினாலும் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையுடையவள்.

இந்த நம்பிக்கை எழக்காரனம் தனது தாய் உயிரோடு இருக்கும்போது ஆண்டுக்கொருமுறை வீட்டில் மாரியம்மனுக்கு பகலில்ச் சர்க்கரை அமுது பொங்கிப் படைத்தும்; இரவில் வளவினுள் பெரும் பந்தல், மடையென ஏற்பாடு செய்து ஊரில் பேர் போன பூசாரியும் நாப்பது வயதுக்குள் மதிக்கத்தக்க நல்ல அழகனுமாகிய மணியம் பூசாரியைக் கொண்டு தன் தாயை மாரியம்மனுக்கு ஆட்டுவித்தும்; வந்ததன் பேரில் தங்கத்திற்கு சிறுவயதில் இருந்தே மாரியம்மன் பேரில் நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. ஆனால், தாய் இறந்து போனதும் ஆட்டுச் சடங்கு இல்லாமல் ஆண்டுக்கொரு முறை சர்க்கரை அமுது பொங்கிப் படைத்தாலும்; இரவில் தெய்வம் ஆடுவதற்குப் பதில் ஆதிவெரவு னுக்கும் அரிசிமா நொட்டியோடு நல்ல கதலிப்பழங்களும் மடைவைத்து வணங்கி வந்தனர்.

ஆண்டுகளும் சில கடந்து தங்கமும் பருவமடைந்து திருமணமானபின் வழைமையாக ஆண்டுக்கொருமுறை வரும் சர்க்கரைப் பொங்கலன்று திடீரென யாரும் எதிர்பாராவண்ணம் பூசை நடந்து

கொண்டு இருக்கும் போது தெய்வமாடினாள். ஆனால் தன் தாய் ஆடுவது போல் தலை சுழட்டித்தன் கூந்தலை விசிறி ஆடினாலும் வாய் திறந்து எதுவும் பேசாமல் உளமையாட்டம் சைகை மட்டும் காட்டி ஆடினாள். அன்றையச் சர்க்கரைப் பொங்கல்ப்புசையை பூசாரிமார் இல்லாமல் நாகமணியர்தான் மாரியம்மன் அகவலைப் பாடிய வண்ணம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். நாகமணியர்க்குப் பூசாரிமாருக்குத் தெரிந்த மத்திரமோ தெரியாது அகவலைவிட ஓர் இருதேவாரங்களை மட்டும் தெரிந்தவருக்கு தங்கம் ஆடும் ஆட்டத்துக்குரிய தெய்வம் என்ன ஏது என்று வாக்குத் திறந்து பேசச் செய்யும் முறைகள் தெரியாத காரணத்தினால்; வழமையாக வீட்டாரிடம் கேட்கும் பாணியில்

“தாயே! நீ திடீரென ஆடினால் நீ யாரம்மா? என்ன தெய்வம் மம்மா? நாங்கள் ஏதும் பிழைகள் செய்திருந்தால்; மானிடராகிய நாங்கள் செய்த அறியாப்பிழை பொறுத்து தாயார் யார் என்று சொல்லு தாயே.” என்றுமிகப் பய பக்தியோடுவேண்டினார். அப் போதும் தங்கம் தன் கையால் உருவும் பருவும் செயல் போன்ற வற்றைச் சைகையால் உருவகப்படுத்தியபோது; நாகமணியருக்கோ மற்றையோருக்கோ விளங்கவில்லை. ஆனால், தங்கத்தின் கணவன் கோபாலன் மட்டும் விளங்கியவனாக “கந்தவனம் பூசாரியைக் கூட்டி வரட்டாம், கூட்டிக் கொண்டு ஆட்டட்டாம்.” என்று சொல் லுதன்னொ என்றான். உடனே நாகமணியர், “கந்தவனம் பூசாரியைக் கூட்டி வந்தால் வாக்குத் திறந்து தாயார் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்வீரா தாயே!” என்று கேட்டதும்; கலகலவெனச் சிரித்தபடி ஆம் எனச் சமிக்சை செய்தது தெய்வமாடிய தங்கம்மா.

இதன்பின்னே ஆள் ஆள் முந்திக் கொண்டு கந்தவனம் பூசாரியைக் கூட்டி வந்தனர். கந்தவனம் பூசாரி தங்கம்மாவின் இல்லம் நுழைவதற்குப் பல பாகங்கள் இடைவெளிக்குள்; காற்று வளத்தில் பூசாரி வழமையாகத்தன் தலை, உடலில்ப் புசிய தைலம், சந்தனம், சவ்வாது போன்றவற்றின் நறுமனங்கள் முந்திக்கொண்டு கந்தவனம் வருகின்றார் என்ற உணர்வினை அங்கிருந்தவர்களுக்கு முன்கூட்டியே தெரியப்படுத்தின.

பூசாரி கந்தவனத்தின் வயது, தங்கம்மாவின் கணவன் கோபாலைவிட எப்படியும் ஓர் நாலாறு கூடுதலான வயதிருக்கும். மெல்லிய உடல் முறுக்கி விட்ட மீசை நீண்டு வளர்த்த முடி அதனைக் கொண்டையாகக் கட்டியிருப்பார். கையில் வெள்ளிக்காப்பு, கழுத்தில் கொட்டைப் பாக்குப் பருமனான ஒரே ஒரு உருத்திராட்சு

சுக்காயிலான நூலோடு சூடியமாலை. கையில் எந்தநேரமும் வைத்துக் கொண்டு இருக்கும் ஒரு அடி நீளத்திற்கும், சராசரி சண்டுவிரல் பருமனுக்கும் உள்ளான வெள்ளிப்பூண் போட்டதடி, கரை போட்ட காவிவேட்டி, காவிச்சால்வையிலான உடை, நிமிர்ந்த நடை, அழுத்தமானதும், உறுத்தலானதுமான பேச்சு வழக்கும், பொது நிறமும், சராசரி உயரமுமானவர்தான் கந்தவனம் பூசாரி யார்.

கந்தவனம் பூசாரியார் அந்தப் பிரதேசத்தில் பெருமையாகப் பேசப்பட்ட பழம் பெரும் மந்திரவாதி ஒருவரிடமே முறையாக மந்திரத்தைக்கேட்டுப் படித்தவர்தான். அந்தப் பெரும் மந்திரவாதி முழுநேர ஊழியனாக, இராப்பகலாக அப்பிரதேசக் கிராமங்களிலேல்லாம் பேய் ஆட்டியும்; ஆம்! தெய்வமாட்டியும்; ஆடும் தெய்வத்தை அவரைவிட வேறு மந்திரவாதியாராவது ஆட்டினால் அத்தெய்வத்தை ஆடவிடாமல்க் கட்டியும்; தான் ஆட்டுவிக்கும் தெய்வத்தை யாராவது கட்டினால் அதனை தன் மந்திர மகிமையால் வெட்டி ஆட்டியும், கெட்ட தெய்வங்கள் யாரையாவது பற்றிப் பிடித்து நோய் இன்னல் ஏற்படுத்தினால் சம்பந்தப்பட்ட வரிடம் தங்கித் தரித்து நிற்காது அந்த கெட்ட தெய்வத்தை ஓடச்செய்வதும்; எவராவது ஒரு பெண்ணை விரும்பினால் அவர் விரும்பிய அந்தப் பெண்ணை அவருடன் இணைந்து வாழ சேர்த்தி மருந்து செய்து கொடுப்பது, இணைந்து பிணைந்து ஒருவரை ஒருவர் நேசித்து வாழும் தம்பதியினரைப் பிரிவுக்குச் செய்து பிரிப்பது. பிரிந்த தம்பதியினரை ஒன்று சேர்ப்பது. சூனியம், செய்வினை என்பன மூலம் பலருக்கு நோய் இன்னல் இடரை ஏற்பட வைப்பது ஆகிய நல்லதும், கெட்டதுமான செயல்களிலே ஈடுபடுவதுமே அந்த மந்திரவாதியின் அன்றாடத் தொழிலாக இருந்து வந்தது. எனவே, அந்தப் பெரும் மந்திரவாதியிடம் கந்தவனம் மந்திரம் படித்தது மட்டுமல்லாமல் அவருடனே சில வருடங்கள் சூடிச் சேர்ந்து பல அனுபவங்களையும் பெற்றவர். இவரது குருவான பழம் பெரும் மந்திரவாதியவர்கள் இறந்தபின் அவரது வெற்றிடத்தை கந்தவனம் பூசாரியே நிறைவு செய்து வருகின்றார். கந்தவனம் பூசாரிக்கு மக்கள் மத்தியில் மதிப்பு மரியாதை என்பதை விடப் பயமும், பக்தியுமென்று தான் கூறவேண்டும்.

மாணிக்கரின் பெண் பிள்ளைகள் நல்ல அழகிகள்தான். இருந்தும், தங்கம்மா மிகவும் உடல் வனப்பாலும்; முகப் பொலி வாலும் எல்லாரையும் விடச் சற்று மேலாகவே இருந்தாள். இதனால்

கந்தவனம் பூசாரியார் சோழியன் குடும்பி சும்மாவா ஆடும் என்ற படி கோபாலனோடு வலியவே வந்து ஒட்டி உறவாடி கோபாலனைத் தன்னைப்போல் மந்திரம் படிக்கச் சொல்லித் தூண்டுவார். தான் இதுநாள் வரை தன் குருவோடு செய்த மந்திரவித்தைகளை யும், அவர் இறந்தபின் தான் மட்டும், தனித்து நின்று செய்த, செய்து வரும் மந்திர வித்தைகளினது பெருமைகளையும் கோபாலன் வீட்டில் வந்து தங்கம்மா கேட்கும்படி பேசிக் கொண்டே இருப்பார். காலப்போக்கில் கோபாலனையும், தன்னோடு தான் செய்யும் சடங்கு, கழிப்பு போன்ற இடங்களுக்கும் கூட்டிச்செல்வார்.

தங்கம்மா சிறுவயது முதல் இறைவழிபாட்டில் மிகத் தீவிர மான ஈடுபாடுடையவள். இந்தவழிபாட்டில் வரும் நோன்பு, விரதம் என்பனவைகளைத் தவறாது கடைப்பிடித்து வருபவள். கோயில் எதையும் விடமாட்டாள். ஒவ்வொரு கோயில் திருவிழாக்களிலும் சடங்கு, தீமிப்பு ஆகியவைகளிலும் தன் கணவனோடு சென்று தரிசித்து வருவாள். தன் தாய் வீட்டில் ஆண்டு தோறும் சற்கரைப் பொங்கலிட்டுச் சடங்கில் ஆடிவந்த காலங்களில் தங்கமே அந்த ஆண்டுச் சடங்குகளில் தாயோடு ஒன்றினைந்துமும்மூரமாக ஓய்வு ஒழிச்சலின்றிச் செயற்பட்டு வந்தாள். தாய் இறந்தபின் இச்சடங்கு அவ்வளவு முக்கியமில்லாத ஓர் நிகழ்வாக நடைபெற்று வந்தது. பிடிக்காத காரணத்தினாலே; தங்கமே தாய் இருந்து ஆடி அலங்கரித்தபடி தானாவது இந்த இடத்தை நிரப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் அடிமனதில் இருந்துவந்ததன் வெளிப்பாடுதான் தங்கம் இந்த ஆண்டு தெய்வமாடக் காரணம்.

கந்தவனம் பூசாரியார் தங்கத்தின் இல்லம் வந்ததும், ஓர் வெண்கலச்சட்டியில் தண்ணீரும், வேம்பின் குழையும் விரைவில் கொண்டு வாருங்கள் என உத்தரவிட்டார். அவரிட்ட உத்தரவின் பேரில் சில நிமிட நேரத்திற்குள் தண்ணீர்ச்சட்டியும், வேப்பங் குழையும் கொண்டு கொடுத்தனர். கந்தவனத்தார் நுழையும் வரை ஏதோ காற்றுக்கு அசைந்தாடிய செடிகளைபோல் தலையை மட்டும் ஆட்டிக் கொண்டிருந்த தங்கம்மா பூசாரியார் தண்ணீர்ச் சட்டி யுடனும் வேம்பின் குழையுடனும் அறையினுள் நுழைந்த வேகத் திலே ஓர் மந்திரத்தைச் சொல்லி வேப்பங்குழையை தண்ணீரில் தோய்த்தெடுத்து தங்கத்தின் தலையில் ஓர் இரு நிமிடங்கள் வைத்து உச்சாடனம் செய்துபின் அவன் தலையில் இருந்து குழையை நகர்த்தி தங்கத்தின் இருமார்புகள் வரை உரசிக் கொண்டு கீளிறக்கி மேலும் பெண்ணுறுப்பு வரை தொட்டுரசி தங்கத்தின் கால் பாதங்

கள் வரை கொண்டு வீசிவிட்டு, மற்று மோர் குழையை முன்பு செய்தது போல் தன்னீர்ச்சட்டியில் தோய்த்தெடுத்துத் தங்கத்தின் தலையில் வைத்து அதட்டி அறையும் நிலையாக மந்திர உச்சாடனம் செய்ததும்.

தங்கம் கிணுகிணுவெனச் சிரித்தபடி ஆடினாள். ஆடிய தங்கத் திடம் பூசாரி கந்தவனத்தார் மிக அதட்டலாக “தாயார் ஆடுவது மட்டுமல்ல தாயாரை யார் என்றும் அடியார்களாகிய நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி வாக்குத் திறந்து கூறவேண்டும். இந்த இல்லத்தில் ஆண்டுதோறும் இப்படியான சிறப்பும்; பூசையும் செய்யவேண்டுமானால்; தாயார் யார் என்பதைக் கூறவேண்டும்” என்று சொன்னதும்;

தங்கம்மா மேலும் சிரித்தபடி “ஆசான்! நான் யார் என்பதைக் கூறுவேன். அதற்கு முன் இந்த ஆசான் தான் தாயாரை வரவழைத்து அனைத்தும் செய்வேன் என்றும்; ஆண்டுதோறும் வந்து தாயாரின் பூசைக்காலத்தில் பங்கு கொண்டு தொண்டு செய்வேன் என்றும் வாக்குத்தந்தபின்தாண்டா நான் என் பெயரைக்கூறுவேன்” என்றாள்.

கந்தவனத்தார் “தாய் அழைத்தால் அதைத்தட்டி நடக்க நான் யார் தாயே தாயாருக்குத் தொண்டு செய்வதே நான் பிறிவியெடுத்த பேற்மா! நான் கட்டாயம் ஆண்டுதோறும் வந்து தாயாரின் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்வேனம்மா இது சத்தியம்” என வேம்பிலையை உருவி தெய்வத்தின் கையிற் கொடுத்து சத்தியம் செய்தார். இதனையடுத்து தங்கம்மா. “ஆசான்! எங்கட பூமரத்தில வழையாக வந்து போகும் மாரியம்மன் நானில்லடா! நான் சுடலை காளிரா!! நான் இருக்குமிடத்தில் மாரி வரமாட்டாள்ரா.”

“அப்படித்தாயார் சொல்லக்கூடாது இந்த இடம் எங்கட மாரியம்மனுக்குரிய இடம். ஆனால் சுடலைத் தாயாரை அவவுக்கு வேண்டியதை வேண்டியபடி வேண்டிய இடத்தில் தந்தால் நீங்கள் போவீர்கள் தானே? போறது மட்டுமல்லாமல் இனிமேலும் இங்கே வராமல் எங்கட மாரித்தாயார் வந்து தங்க இடமளிப்பீர்கள் தானே!” “ஓண்டா ஆசான் எங்களுக்குத் தரவேண்டிய தைத் தந்தால்ப் போவோம் இந்தப்பக்கம் வரவும் மாட்டோம் இது சத்தியன்டா ஆசான்.”

தங்கம் வாய் திறந்து சொன்னதோடு அன்றையச் சடங்கு சர்க்கரைப் பொங்கல் நிகழ்வு முடிந்தது. இருந்தும் “சுடலை காளிக்குரிய கடமையை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். அந்தச் சுடலை

காளிதான் இத்தனை வருடகாலத்திற்கும் தங்கத்தின் வயிற்றில்ப் பிடிக்கும் கருவைப் பெலியெடுத்து வருகின்றது! எனவே அதற்குச் சுடலையில் ஆட்டையோ கோழியையோ வெட்டி இரத்தப் பெலி கொடுத்தால் ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காயை விழுத்தும் செயலாக சுடலை காளியையும் கலைத்து மாரியம்மனைக் கொண்டு வரச் செய்வதோடு இனிவரும் காலத்திலயாவது தங்கத்தின் வயிற்றில் ஓர் குழந்தை பிறக்கவும் செய்யலாம்” என்று கந்தவனத்தார் சொன்னதும், தங்கத்திற்கும், கோபாலுக்கும் சரியான வழியெனப் பட்டது.

“என்ன கிடந்தாலும், அதையெலாம் போட்டுற்று இந்தப் பணிவுடையை எப்படியும் ஓர் இருகிழமைக்குள்ள செய்வம் அது எவ்வளவு செலவானாலும் பறவால்லப் பூசாரியார். நீங்க என்னென்ன சாமான்கள் நாங்கவாங்க வேணும். தேடவேணுமென்று இப்பவே சொல்லுங்க நாளைக் கடத்துவதால் இன்னுமின்னும் துன்பந்தான் வீடுவளவிற்கு” என்று தங்கமும் கணவன் கோபாலும் சொன்ன போது; பூசாரி கந்தவனத்தாருக்குக் கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போன்ற மனமகிழ்ச்சியோடு அந்தக் கழிப்பையும் பெலியையும் இன்றைக்கே கொடுத்தாலும், செய்தாலும் நல்லது தான் என்ற அவாவில் இருந்தவர்; இருந்தும், தனது உள்ளக்கிடக் கையை உடன் வெளிப்படுத்துவது அழகல்ல எதுக்கும் கொஞ்சம் பொறுத்துச்செய்தால்தான் நினைத்தபடி தங்கத்தை அடையலாம். சுடச் சுடக்குடிக்க, அனுபவிக்க என்னினால் ஒருவேளை சுடலாம் கைக்கு எட்டாமலும் போகலாம். அதுமட்டுமல்ல நாம் நினைத்த படி தங்கத்தை அடைய தங்கம் லேசுபட்ட வளல்ல அவள் கடும் நெருப்பு! நான் இவ்வளவு காலமாகப் பழகியும் அவளை நெருங்க முடியாமல்லவா இருக்கு. என்றபடி தனக்குள் தாமாகச் சிந்தித்து அடங்கியவராக; “எனக்கும் பல இடங்களில் இருந்து கழிக்கவும், ஆட்டுச் சடங்கெனவும், வளவுகாவற் பண்ணவுமாக ஆள்மாறி ஆள் விசளத்திற்கு விசளம்வந்த படியே இருக்கு. நமக்கென்ன பத்துப் பத்து காலும், கையுமா நினைத்த உடனே நினைத்தபடி ஒவ்வொரு வருக்கும் செய்து முடிக்க” என்று சலித்துக் கொண்டபோது,

“பூசாரியார்! அதெல்லாம் எங்களுக்கும் தெரியும். உங்களுக்குத் தலை தூக்க ஏலாத, சூத்துக்குந்த முடியாத ஒட்டமும் நடையுமென்று! இருந்தாலும் முதலில் எங்கட தொல்லையை முடித்துப் போட்டு நீங்க போற இடத்த போய்ச்செய்யிறதைச் செய்யுங்கள்” என்றாள் தங்கம். அதற்கு கோபாலும் ஆமாப் போட்டான்.

பூசாரியார் சரி ஏசிறவன் ஏசட்டும் என்று நினைத்தவர்போல் நடித்தும், ஒரு துண்டுப் பேப்பரும் ஒரு பென்சிலும் கொண்டுவரும் படி கூறினார். அதில் வாங்க வேண்டிய சுடலை காளிக்கு மடைக் குரிய சாமான்கள். “நல்ல கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியான ஆட்டுக்கடா ஒன்று, ஆடு வாங்குவது கஷ்ரமானால் நல்லபாணிச் சாவல் ஒன்று. இன்னும் சில சாமான்கள் நீங்க வாங்க மாட்டர்கள் நான்தான் வாங்கவேண்டும். அதற்கு ஒரு 300/- தாருங்கள். மேலும் நல்ல சாராயம் இரண்டு போத்தல் வாங்குவதோடு சவக்காலைக்குள் சொந்தக்காறர் ஒருவரும் தெய்வத்தோடு வர ஏலாது வந்தால் வெட்டிக்கழிக்கும்போது சொந்தக்காரர்களில் பார்வை கொண்டு மாறிநிற்கும்! அப்படிப்பட்ட ஒரு தெய்வந்தான் சுடலைகாளி. அதனால் சொந்தக்காரர் வராமல் கொஞ்சம் வயது போன பயமில் லாத குடிக்கக் கூடிய ஒருவரை ஒழுங்கு செய்யுங்கள். அப்படி ஒரு ஆள் உங்களுக்கு எடுப்பது கஷ்ரமானால் நான் யாரையாவது ஒழுங்கு செய்யவேண்டும். இதுதான் முதல் அவசியம் பாணக்கத்திற்குரிய பழங்கள் நெய், பால் போன்றவற்றையும் வாங்குங்கள்” என்றதும்;

கோபாலன், “நாங்க வாங்கவேண்டியதையும் வாங்கி, தேட வேண்டியதையும் தேடி கொடுப்போம் நீங்க வாங்கும் சாமானோடு சவக்காலைக்குள் கூட்டிப் போக ஒரு ஆளை நீங்களே கூட்டி வாருங்க பூசாரியார் நாம குடிக்கச் சாராயம் மட்டுமில்ல அவருக்கு ஒரு நாளையச் சம்பளமாகவும் அவர் கேட்டதக் குடுத்துவிடலாம்” என்றான். இதோடு பூசாரியார் வெளிக்கிட்டார். அவர் போன கையோடு அடுத்தடுத்த நாட்களில் இருந்தே சுடலையில் கழிப்புக் கான சாமான்கள் வாங்கவும்; அதற்கான பணத்தைத் தேடிப் பெறவு மென ஈடுபடலாயினர்.

ஏதோதிட்டமிட்டதுபோல் எல்லாம் தேடியாச்சு. சுடலைக்குச் சென்று கழிக்கும் நாளும் நெருங்கியாச்சு. ஆனால், தங்கம்மா அதற்கு ஓர் இரு நாட்களுக்குள் வீட்டுக்குத்தூரமாகி விட்டா! “இதனை எப்படியோ பூசாரியாரிடம் சொல்லவேண்டும் சொன்னால் என்னநினைப்பாரோ, பேசுவாரோ அதுமட்டுமல்ல அவருடைய ஏனைய கழிப்புப் போன்றவற்றையும், தடை செய்து நமதுவிடயமும் நடைபெற முடியாத இக்கட்டான் நிலைவந்து விட்டதே.” என்று தங்கம்மா கோபாலிடம் சொல்லக் கோபால் சீறி விழுந்தார் மனைவியிடம், “உங்களுக்கு, அதுவாற கணக்கு, அது இது ஒன்றும் சரியாத் தெரியாம, என்ன கணக்கில் உடன் செய்வோமென்று சொல்லுவாய்? இதையார் அவரிடம் எடுத்துச் சொல்வது.” என்று

திட்டித் தீர்த்துவிட்டு உடனே பயந்த நிலையில் பூசாரியார் இல்லம் சென்றார். சென்றவர் பூசாரியாரிடம் நிலமையைச் சொல்ல முன்னம் பூசாரியாரே, “அது சரி நான் ஒரு விஷயத்தை அன்று மறந்து போயிற்றன். அதுதான் அதில் என்ன ஒழிப்பு மறைப்பு எல்லாருக்கும் வாறதுதானே! இந்தப் பிள்ளை வீட்டுக்குத்தூரம் வாற கணக்கக் கேட்டயளா? அது வந்து முழுகிய அன்றோ; அல்லது அடுத்த நாளோ கழிப்பைச் செய்யிறதுதான் சரி. ஆனால் மற்றதை நான் என்னெண்டு சொல்லுற? ஆனால் சொல்லையுந்தான் வேணும் பிள்ளை முழுகி கழிப்புச் செய்து முடிக்கும் முன்னும்; அதன்பின் ஓர் நாலாறு நாட்களுக்கும் மற்றவிடயம் ஒன்றும் நடக்கக்கூடாது. அந்த விடயத்தில் கொஞ்சம் கட்டுப்பாடாக இருக்கவேணும்.” என்று பூசாரியார் சிலேடையாகவும், நேரடியாகவும் ஏதோ அவரது பாணியில் சொன்னார். அது கோபாலுக்கு முற்றும் விளங்கியது. அதனால் கோபாலும், ஒ ஒ, அதெல்லாம் நம்ம நம்ம மனக்கட்டுப் பாடு தானே. அப்படி ஓர்கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் நடக்க நாம் என்னமாடு மிருகமா?” அதெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது அப்பநான் வாறன். அவ முழுகிய அடுத்த நாளே செய்வோம். அண்டைக்கு அவவிட கணக்கின்படி வெள்ளிக்கிழமைதான் வரும்போல; என்ன கிழமை யென்றாலும் பறவாயில்லை. மழை மட்டும் இல்லாமல் இருந்தால் போதும். மழை வந்தால் நம்மட மந்திரம் பலிக்காது என்றில்லை. இரவில் அதுவும் பன்னிரெண்டு ஒருமணி போல மழை வந்தால்; சுடலைக்குள்ள கஷ்டந்தானே.” என்று பூசாரியார் சொல்லிக் கோபாலை அனுப்பி வைத்தார்.

எல்லா வகையிலும் பூசாரியாருக்குப் பழம் நழுவிப்பாலில் வீழ்ந்த கதைதான். அவர் நினைவெல்லாம் எப்படியோ தங்கத்தை அடையவேண்டும்; அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதோடு தன் ஞாபகச் சின்னமாக தங்கத்தின் மடியில் மற்று மோர் தங்கத்தைத் தவழவிட வேண்டும் என்ற என்னத்திலே அவருக்குத் தெரிந்ததும், ஊர் சொல்ல அறிந்ததுமான வீட்டுக்குத் தூரம், முழுக்குக் கணக் கெல்லாம் என்று பார்த்ததும், சொன்னதும் அதனாலேதான்.

தங்கமும் முழுகி, வெள்ளியும் வந்தது. அன்று இரவு ஊரெல் ஸாம் அடங்கியதும்; தங்கம், கோபால், நாகமணியர், பூசாரியார் சுடலைக்குள் கூட்டிப் போகவென அயலூரவரும், அறுபது அறுபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்கவருமான ஒருவரும் வீட்டில் இருந்து சுகல சாமான்களையும் கோழிச்சேவல் ஒன்றினையும் தூக்கிக் கொண்டு வெளிக்கிடும்போது பூசாரியார் நாகமணியரைப்

பார்த்து, “அண்ணன் பிள்ளை தங்கத்தை மட்டும் கூட்டிப் போற நாம, எதுக்கும் உங்கட ஆளையும் கெதியா வெளிக்கிட்டு வரச் சொல்லுங்க. ஆனா யார் வந்தாலும் சுடலையில் இருந்து எப்படியும் கூப்பிடு தொலைவுக்கு இங்காலதான் நிற்கவேண்டும்! சுடலைக்குள் பிள்ளையும் என்னோடுவாற கதிராம அண்ணரும், நானும் தான் போக வேண்டும். எல்லாச் சாமான்களையும், ஒன்றையேனும் மறந்து போகாமல் எடுங்க. எங்களுக்கு சுடலையில் ஒன்றும் நடக்கப் போறதுமில்ல, என்னோட வாறபிள்ளையோ, கதிராம அண்ணரோ ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையுமில்லை. நான் சுடலைக்குள் கால் வைக்கமுன்னே உங்க ரெண்டு பேருக்கும் திருந்று ஓதிப்பூசினேனானால், எனக்கு முன்னே பிள்ளையும், கதிராம அண்ணரும் சுடலைக்குள் ஓடிப் போவார்கள். போறது மட்டுமல்ல அங்கே தங்க நினைத்தாலும், நினைப்பார்கள் அந்த அளவிற்கு, முதல் கடவுள், இரண்டாவதாக எனது குருநாதர், எல்லாத்தையும் தந்தருளியுள்ளார்கள்.” என்று மனோதத்துவ ரீதியிலான முன்னறிவிப்பாகக் கூறியதும்; நாகமணியர் முதல் அவர் மனைவி, கோபால் ஆகியோரும் பூசாரியார் அப்படியான முறையில் திருந்று ஓதிப்பூசி அழைத்தால் நாமும் பயமில்லாமல் போகலாந்தானே! போனால் எப்படிக் கழிக்கின்றார் பெலி கொடுக்கின்றார் என்பதைப் பார்க்கலாந்தானே, என்று தங்கள் தங்கள் மனதிலே எண்ணினர். ஆனால் எண்ணியதை எண்ணியபடி யாரும்! யாரி டமும் கூறவேயில்லை.

சுடலையடிக்குக் கிட்டத்தட்ட சகலரும் அண்மித்ததும் பூசாரியார் முன்கூட்டியே சொன்னதன்படி கோபால், நாகமணியர் அவர் மனைவி செல்லம்மா ஆகிய மூவரையும் இடையில் நிற்கும் படி சொல்லிவிட்டு வேண்டிய சாமான்கள் அனைத்தினோடும், பூசாரியார், தங்கம்மா, கதிராமர் ஆகிய மூவரும் வெளிக்கிடமுன் பூசாரியார் திருந்றறை எடுத்து தங்கம்மாவின் நெற்றியில் மந்திரங்களால் ஓதிப்பூசியும், மேலும் அவள் கை இரண்டிலும் பூசியும், தலையில் தூவியும் விட்டு விட்டுக் கதிராமருக்கும் இவ்வாறே செய்துவிட்டு சரி இனிப் பயமில்லை எனக்கு முன்னே போங்க என உசார்படுத்தி தங்கம்மாவும், கதிராமரும் முன் செல்ல, பூசாரியார் அவர்களை ஓட்டினாற்போல் சுடலை சென்றனர். அங்கு சுடலையில் ஓர் ஒதுக்குப்புறமாகவும் இங்கே இடையில் நிற்பவர்களுக்கு எந்தச் சம்பவமும் தெரியாதபடியாக நடக்கவேண்டும் மென்பதனால் மரஞ்செடி மறைவானதுமான, ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த இடத்திலே சாமான்கள் அனைத்தையும் வைத்துவிட்டு,

நான்கு ஐந்தடி அகல நீளத்தில் நிலத்தைக் கைகளால் கூட்டி ஒதுக்கித்துப் பரவு, செய்துவிட்டு பூசாரியார் சுடலை காளிக்கான மடை வைக்கத் தொடங்கினார். இதற்கு இடையில் முன் கூட்டியே சொல்லிவித்து, வாங்கிய இருபோத்தல்ச் சாராயத்தில் ஒரு போத் தலை, தங்கம்மாவின் வீட்டிலே வைத்து, கோபாலுக்கும், நாக மணியர், கதிராமர் ஆகியோருக்கும், முறையே கால்க்கால் வரை ஊற்றிப் பூசாரியாரே கொடுத்து விட்டு, எஞ்சியதை அவரே குடித்து விட்டார். இங்கும் மடை வைப்பதற்கு முன் ஒரு போத்தலை எடுத்துத் திறந்து கதிராமருக்கு ஓர் காப்போத்தலுக்குக் கூடுதலாக ஊற்றிக் கொடுத்து விட்டு தான் குடியாமல் மடை வைத்தார். மடையின் முன் தங்கம்மாவை இருக்கவைத்தார். மடையில் ஏரிந்து கொண்டிருந்த கற்பூர வெளிச்சம், விளக்கு வெளிச்சங்களில் தங்கம்மாவின் முகத்தை உற்று ஒருமுறை பார்த்தார் தங்கம்மா வீட்டில் இருந்து வந்ததைவிடச் சுடலையில் மிக அழகாகவும், மகிழ்ச்சியோடும் இருக்கக்கண்ட பூசாரியாருக்கு, அங்கு எதையும் தாமதப்படுத்தி, நேரத்தை வீணாக்காமல் உள்ளத்தில் நீண்ட நாட்களாக உறைந்து கொண்டிருந்த அமைதி எல்லை கடந்து எழுந்து வருவது கண்டு, மடை, பூசை ஆகியவற்றை வேகவேக மாகச் செய்து முடித்தவர்; தங்கத்தின் தலை உச்சியில் எதையோ வைத்து மந்திரித்தார். உடுக்கை எடுத்து மெதுவாக இரண்டொரு முறை அடித்தார். தங்கம் உடலை அசைத்தாள். இருந்த இருக்கை யிலே ஆடினாள். சிரித்தாள். உடுக்கை வைத்து விட்டு, மேலும் ஓர் மந்திரத்தை மிக உருக்கமாகவும் உறுத்தலாகவும் சொல்லிவிட்டுக் கோழிச் சேவலை அறுக்காமல் அதன் கழுத்தை நெருக்கிப் பிடித்து தங்கத்தின் வாய்க்குழன் கொண்டுபோனதும், தங்கம் அதனை மேலும் பற்றித் தன் இருகைகளாலும் பிடித்து ஆவென்றபடி கோழிச் சேவலின் கழுத்தைக் கடித்தாள். பின் அவள் கையில் உயிரற்ற வெறும் சடலமாய் இருந்த சேவலை, அவள் தலைக்கு மேலால் வீசிவிட்டு, தங்கம் வாய் கொப்பளிக்கத் தன்னீர் கொடுத் தார். அதனையடுத்து வைத்திருந்த பாணக்கத்தைப் பருகக் கொடுத் தார். பாணக்கம் கொடுத்தையடுத்து, திறந்து குடித்த சாராயப் போத்தலை எடுத்து, தனக்கு அளவாக இருட்டில் நின்றபடி குடித்து விட்டுக் கதிராமரைப் பார்த்தார். கதிராமர் இருந்த இடத்திலே போதையில் வீழ்ந்து படுத்துக் கிடந்தார். சரி அவர் படுக்கட்டும், என்மனதால் நினைத்தபடி அவரை விட்டுவிட்டு தங்கத்தைப் பார்த்தார். தங்கமும் சுயநினைவு இழந்தவளாக மெக்க மெல்லாக்காக இருகால்களும் இடந்தபடி கிடந்தாள்.

தங்கம், படுக்கக் கண்ட பூசாரியார், தனது சுயதேவையில் இறங்கினார். எப்படியும் சராசரி ஓர் அரை மணித்தியாலங்களின் பின் தங்கத்தின் உடைகளையெலாம் சரிசெய்துவிட்டு தயாராக வைத்திருந்த மற்றுமோர் எலுமிச்சம் பழரசத்தை எடுத்து, தங்கத்தை தூக்கி இருக்க வைத்து, மிகச்சிரமப்பட்டு, ரசத்தைப் பருக்கி, சற்று நேரம் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். பத்துப் பதினெந்து நிமிடங்களின்பின் தங்கம் அனுங்கி சோம்பல் முறித்து மேலும் தன் ஒருகையினால் தனது இருமார்பகங்கள் இரண்டையும் வருடி, “அம்மா, அப்பா” என்றபடி முனகினாள். பதிலுக்கு பூசாரியாரும் “தங்கம்மா என்ன செய்யுதம்மா? கண்ணத்திறம்மா” என்றபடி அவரும் அவளது மார்பகங்களை வருடியும் அவளது கண்ணத் தோடு முகம் புதைத்து முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டுமிருக்கையில் தங்கம் மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து சுயநினைவோடு பார்த்த போது தான் பூசாரியாரின் மேல் சாந்து இருப்பது கண்டு பூசாரியார்! நான் என்ன விழுந்து விட்டேனா? நான் இனி விழுமாட்டேன் என்னை மன்னியுங்கள் ஐயா. இனிப்பூசையை முடியுங்கள். நான் இருப்பேன்.” என்றாள். “பூசை எல்லாம் முடிஞ்சிதம்மா. முடியும் தறுவாயில்த்தான் நீ உடுத்த சீலை சட்டையெல்லாம் கிழேந்து எறிந்து ஓடினாய்! தாய் பெற்ற மேனியோடு ஓடிய உன்னைத் துரத்திப் பிடிக்கவும்; கையோட தூக்கி வந்து உனக்குச் சீலை சட்டை உடுத்தவும்; நான் பட்டபாடு; கடவுள் ஒருவன் தான் அறிவான்! இப்படி நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால், அவமேல் சுடலை காளி மாறி நின்றாலும், பாதகமில்லையென்று உங்க அக்காவையும் சுடலைக்குள் கூட்டி வந்திருக்கலாம்.” என்று பூசாரியார் அலுத்த படி கூறியதும் தங்கம்மா, ஓர் இருநிமிடங்கள் அழுதும்; வெக்கத் தால் கண்கள் இரண்டையும் இருகைகளால் மூடியபடி குனிந்திருந்தவளை, “அதற்கு என்னம்மா செய்யிற, அப்படியெல்லாம் எங்கட தொழிலில் நடக்கிறதுதான். ஆபத்துக்குப்பாவமில்லை.” என்று அவள் முதுகில் வருடினார்.

தங்கம் எழும்புவதற்கு, வெட்கத்தினாலும், உடல் வேதனையாலும் இருந்தவளை, பூசாரியாரே கைத்தாங்கலாகத் தூக்கி; “நான் அந்தக் கிழடனைப் பார்க்கிறன் அந்த ஆளும் எனக்குத் தெரியாமல் இருந்த சாராயத்தைக் குடித்துப் போட்டு எழும்பக் கொள்ள மூடியாமல் இன்னா கிடக்கிறான். அவரை நான் எழுப்பி யெடுக்கிறன் நீ சீலையைச் சரியா உடும்மா போவம்.” என்றார் பூசாரியார். தங்கமும் கடும் சோர்வடைந்த நிலையில் எழுந்து சற்று உடையைச் சரிசெய்துவிட்டு, மேலும் சற்று இருக்க எத்தனித்த

போது, பூசாரி வந்து, என்ன களைப்பாக இருக்கின்றதா? என்னோடு சாய்ந்தபடி மெதுவாக நடந்து போவோம் வா.” என்றார். ஆனால், தங்கத்தின் நிலையில் நடக்கவும் முடியாதபடி நிலத்திலே இருந்த வளை, பூசாரியே தூக்கித் தோழில்ச் சுமந்தபடி சுடலையைக் கடந்த பின், “இப்பகொஞ்சம் நடந்து வாம்மா.” என்று மெதுவாகக் கூட்டிக்கொண்டு, கோபால் நின்ற இடத்தில் தங்கத்தைக் கொண்டு விட்டு, எல்லாம் எந்தவித இடஞ்சலும் இல்லாதபடி வெற்றிகரமாக முடிஞ்சு போச்சு. ஆனால் பிள்ளை தான் சாப்பாடு இல்லாத தாலும், கணவிழித்துப் பனியில் இருந்ததாலும் சோர்ந்து போயிற்றா. அதனால், கோபால் மச்சான் பிள்ளையை கொஞ்சத் தூரமென்றாலும் தூக்கிப் போங்க.

“இன்றோடு உங்கட எல்லாப் பிரச்சனையும் தீர்ந்தமா திரித் தான்.” என்று பூசாரியார் சொன்னதும் கோபால் “நீங்கதான் கை வச்சால் தீராதது எது இருக்கு?” அப்படிச் சொல்லப் போடாது பாருங்க. அதெல்லாம் என்னால் ஆனதல்ல. அதெல்லாம், அப்பன் பெருமானின் செயல். ஆக்கம், அழிவு எல்லாம் அவன் கையில்த் தானே. நாம் சும்மா பேருக்கு நடமாடுறோம்.” என்றபடி வீடு சென்றனர்.

5. வெட்டையினால் வந்த வினை

சினித்தம்பியர் வாடியில் இருந்து விடை பெற்று வந்த மாணிக்கர் அடுத்தடுத்துப் பெய்த மழைகாரணமாக மருமகன் ஆகியோருடன் வயல் உழுவதில் தீவிரமாக ஈடுபடலாயினர். இவர்கள் மட்டுமல்ல தெற்கே நெல்லுச்சேனை வட்டையில் இருந்து தும்பாலை வட்டை, மேற்கே மருதையடி முன்மாரி, ஓடாவிரவட்டை, படுகாடு எனப்பல வயல்களிலும் வாடி போட்டுத் தங்கியிருந்த விவசாயிகள் தங்குதடையின்றி உழுவதும் வரம்பு கட்டுவதும் வக்கடை, முறிவுகளைக்கட்டி வரம்பைக் கெட்டிப்படுத்துவதுமாக இருந்து ஓராவது நிலையெடுப்பு உழுவு முடிந்து இரட்டிப்பு உழவையும் முடித்தவர்கள் நெல்லை விதைக்கத் தொடங்கினர்.

வயல் விதைக்கத் தொடங்கியதும் மழையும் விட்டு விட்டும் சில நாட்களில் தொடர்ந்தும் பெய்து வந்ததனால் வயல் விதைப்பைச் சீராக முடிக்க முடியாதபடி ஒருபுறம் சொரி நெல் விதைப்பும்; மழை கூடி வயலில் தண்ணீர் சராசரி தேங்கி நின்றபடி யினால் உழுதநிலம் சேறும், தொம்பலுமானதனால் நெல்லை நீரில் ஊறவைத்து முளக்கட்டியும், விதைக்கலாயினர். தொம்பல் சேற்று விதைப் பென்பது விவசாயிகளையும், உழும் மாடுகளையும் உயிரை வாங்கிப்போடும். வயல் விதைப்பும் முடிய தொழிலாளர்களையும் கலப்பையோடு, ஆம்! ஏரோடு அவர்களையும் தூக்கி வரம்பில் வைக்கவேண்டிய நிலைக்கு சுகல வயல் விவசாயிகளும் சோர்ந்து விட்டார்கள்.

சோர்ந்தநிலையிலும், விதைத்து முளைத்துப் பயிரான வேளாண்மையை மாடு, பன்றி மேய்ந்தும், உழுக்கியும் அழித்து விடுமேன்ற எண்ணத்தினால் முன்கூட்டியே வயலின் எல்லைகளில் வெட்டிக் கொண்டு அடுக்கி வைத்திருந்த காட்டுக்கதியால்களால் வேலிகட்டத் தொடங்கி, முதலில் கதியாலை நட்டி கிட்டி எனும் ஓர் தற்காலிக வரிச்சினைக் கட்டியும், இதன்பின் சுகலரும் பால்

கொடியுள்ள பெரும் காடுகளில் புகுந்து வண்டிக்கணக்கில் கொடி அறுத்து வந்தும், இரு மாவரை வரிச்சியினைக் கொடியால் வரிந்து வேலியை அடைத்து முடித்தனர். இவை இத்தனையும் ஒரு நாள் இருநாள், ஒருவாரம் இருவாரங்களான வேலைகளில்லை. பல நாட்கள், பல வாரங்கள், இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலான வேலை என்பதோடு, இந்த வேலைகள் தொடங்கி முடியச் சராசரி ஒரு நாளில் எப்படியும் பன்னிரெண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலானதும், ஓய்வு இல்லாததுமான வேலையாகும். இதிலும் நிலாக்காலமானால் இரவிலும் வரம்புகட்டுவது, முறிவு, வக்கடை கட்டுவது, மூலை கொத்துவது அளைபோடுவது, கதியால் நடுவது வேலி வரிவது, காவல் பறன் கட்டுவது, என இரவிலும் நான்கு ஆறு மணிநேரம் என வேலை செய்வார்கள். இதே நிலையில் மாணிக்கரின் ஆட்களும் படாப்பாடுபட்டு விதைத்தும், வேலிகட்டியும் முடித்தனர். வேலியினுள் கண் எட்டும் தொலைவு வரை பார்த்த பக்கமெல்லாம் வயலின் வனப்பையும் வேளாண்மையின் செழிப்பையும் பார்க்கும் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் பசியே வராது. என்ன தான் வாழ்க்கையில் துன்பதுயரம், கவலை இருந்தாலும், இந்த வயலிடையே இருந்தால், எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து விடுவது மட்டுமல்ல மனதிற்குப் பயிர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியும் ஏற்படும்.

இதனாலும், வயலில் ஏகத்திற்குப் பயிர் முளைத்துள்ளதா என்றும், சராசரி எல்லாப் பயிர்களும் நல்ல வளர்ச்சியடைந்துள்ளதா என்றும், வரவைகளில் கூடியோ, குறைந்தோ நீர் முற்றாக இன்றியோ இருக்கின்றதா என்றும், பயிர்களை மாடு, பன்றி இறங்கி மேய்ந்துள்ளதா என்றும், வரவைகளின் தண்ணீர் தேங்கி நிற்க வரப்புகளில் எங்காவது உடைப்பு, கசிவு, ஏற்பட்டுள்ளதா என்றும், வாய்க்காலில் வரும் தண்ணீர் ஒழுங்காக வயலில் பாய்கின்றதா? அல்லது எங்காவது தடைப்பட்டுள்ளதா என்றும், மழை வெள்ளம் ஏற்படும் காலங்களில் காப்புக்கட்டு முதல் வயல் வரம்புகளில் எங்காவது நீர் கூடி உடைப்பெடுக்கக்கூடிய நிலை உள்ளதா என்றும் ஏகப்பட்ட காரணங்களுக்காக விவசாயிகள் தங்கள் தங்கள் வயலை காலை, மாலையென ஒரு இடமும் பாக்கியில்லாமல் ஆள்மாறி ஆள் சுற்றிப் பார்த்து வருவார்கள்.

இப்படிச் சுற்றிப் பார்க்கும் போதெல்லாம் முன்சொன்னபடி வயலைப் பார்க்கப் பார்க்க, அந்த வேளாண்மைகளின் பருவத்தை, வளர்ச்சியைப் பார்க்கப் பார்க்க எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியே

ஏற்படும். அதுமட்டுமல்லாது மேலே காட்டியபடி வயலில் ஏதாவது குறைகண்டால்; அக்குறை என்பது தனது தங்களது உடலில் திடீரென ஏற்பட்ட ஓர்தாக்கமாக நோயாக மனதால் தாங்கமுடியாத ஓர் பெரும் வேதனையாகக் கவலையாக ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் ஏற்படும்!

இவையாவும் இன்றைய விவசாயத்தையும், விவசாயியையும் குறித்தல்ல. இற்றைக்குச் சராசரி ஐம்பது, அறுபது வருடங்களுக்கும் மேலான விவசாயத்தையும், விவசாயியையும் கட்டுவதாகும். இந்தத் தொழில் போல் கஷ்ரமானதும், இதைப்போல் மகிழ்வானதும், அறமானதுமான தொழிலே இல்லையென்றுதான் சொல்லலாம். இதனால் தான் ஐயன் வள்ளுவரும்,

சுழன்று மேர்ப்பின்னதுலக மதனா

லுழுந்து முழுவேதலை

என்றார் போலும்.

விவசாயிகள் வாடிபோட்டு இராப்பகலாகப் பல மாதங்களாக, ஏன் அனேகமான வாடிகளில் காலங்காலமாகவே கோடை, மாரி வசந்தமென தலைமுறை தலைமுறையாக இருப்பார்கள். எப்படி நிரந்தரமாகவோ, விதைத்து அறுவடை செய்து கூடுமிதித்து நெல்லை வீட்டிற்குக் கொண்டு போகும் காலம் வரை இருக்கும் வாடிகளாயினும், எல்லா வாடிகளிலும் தங்கள் தங்கள் வாடி அமைந்துள்ள நிலத்தின் விரிவு விஸ்திரணத்திற்கு ஏற்ப வாடியை வளைத்து நாற்ப்புறமும், பல தரப்பட்ட மரக்கறி வகைகளைப் பாத்தியாகவும், நிரைப்படுத்தியும், பந்தலிட்டும் நட்டி வளர்த்திருப்பார்கள். அவைகள் அத்தனையும் வாடல், வதங்கல் நோய் ஏதுமின்றியும், எந்தவித பசளையின்றியும் செழிப்பாக வளர்ந்து நிற்கும். செடிகள் நின்றபடியும் படரும் கொடிகள், படர்ந்தபடியும், எல்லை சொல்ல முடியாமல், இலை தெரியாமல் தனியாகவும், கொல்லை கொல்லையாகவும் காய்த்துக்குலுங்கும்.

இதேபோல் வயல் விதைத்து ஓர் இரு மாதங்களில் வரவை களில் தண்ணீர் தேக்கினால் வயல் வரவைகளில் வயல் அறுவடை செய்யும் காலம் வரை எந்த வயலிலும் வரவைகளிலும், வாய்க்கால் மடு, ஆற்றோடைகளில் எல்லாம் எண்ணற்ற மீனினங்களான, வாளை, கொக்கிச்சான், விரால், குறட்டை, மசறி, சுங்கான், கெழுத்தி, பொட்டியான், கணையான், பனையான் என்று வேண்டிய மட்டும், அத்தாங்கினாலும், கரப்பு, வலை, தூண்டில் போன்ற வகைகளி னாலும் பிடிக்கலாம்.

மேலும் வயல் கடந்து காட்டிலே கெற்பு மருந்து துவக்கா கினும்; தோட்டாத் துவக்காகினும் எடுத்துக் கொண்டு துவக்கைத் தூக்கிச் சுடக்கூடிய எவராயினும் வெளிக்கிட்டால் வயலின் எல்லையிலே மான், மரை, முயல், மணிப்புறா மாடப்புறா எனவும், காட்டுக்கோழியெனவும் சுட்டுக்கொண்டு வரலாம். அதைவிட பன்றி, உடும்பு, மாடு என்பனவற்றை யாரும் மனதாலும் நினைக்க வோ, சுடவோ, ஆக்கி, அவித்து உண்ணவோ விரும்ப மாட்டார்கள். இந்த வேட்டையாடுவதோடு காட்டுக்கணிகளான சூரைப்பழம், களாப்பழம், வீரைப்பழம், நுரைப்பழம், பனிச்சம்பழம், விளாம் பழம் போன்ற எண்ணற்ற பழவகைகளும் பம்பரை, பெருந்தேன் போன்றவற்றையும் மிக இலகுவாக தேடி எங்கும் அலையாமல் நினைத்தபடி நினைத்த இடங்களில் எடுக்கலாம்.

இந்த இயற்கையின் செல்வச் செழிப்பாம் காட்டிலும் மனித சக்தியின் பயன்பாடான கழனியிலும், வாழக் கிடைத்த பாக்கியமே பெரும்பாக்கிய மென்று மாணிக்கர் எந்த நாளும் மனதால் நினைந்து நினைந்து மகிழ்வார். மாணிக்கர் மட்டுமா, நாட்டில் உள்ள விவசாயிகள் அத்தனை பேருமேதான் நினைக்காமல் இருக்க முடியுமா? கோடை காலங்களில் எத்திசையிலும், வயல் தெரியாத படி ஆயிரக்கணக்கான பசுமாடுகளும், ஏருமை மாடுகளுமாகப் பட்டி பட்டியாக எங்கும் நின்று, நிறைந்து மேயும்; இவைகள் அத்தனையும் இந்த நிலங்களுக்குச் சொந்தமான மற்றுமோர் முதிசங்கள்தானே! இந்தப் பசுக்கள், ஏருமைகளினதும், காளைகள் கடாக்களினதும் ஏருவாலும், உழைப்பாலுந்தானே ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களில் விவசாயம் செய்ய முடிகின்றது. காளைகளும், ஏருமை, கடாக்களும் வயல் உழுவதும், வண்டி இழுப்பதும், ஏத்தில் நீர் இறைப்பதும், சூடு மிதிப்பதும், உழு முடியாத நிலத்தைத் தங்கள் பாதங்களால் மிதித்துச் சேறாக்குவதுமான எண்ணற்ற பணிகள் இந்த விவசாயிகளுக்கு எப்பலனுமில்லாமல் காலங்கால மாகத் தங்கள் ஆயுள் முற்றாகச் செய்துவருகின்றன.

அதுமட்டுமா, விவசாய நிலங்களிலெல்லாம் வைகாசி மாதம் முதல், ஐப்பசி மாதம் வரையான காலங்களில் அந்நிலங்களைத் தங்கள் சாணத்தினாலும், முத்திரத்தினாலும், ஏருப்படுத்துகின்றன. போதாக்குறைக்குப் பசுக்களும், ஏருமைகளும் தங்கள் இரத்தத் தைப் பாலாக்கி இந்த விவசாயப் பெருங்குடியினருக்குத் தாயாகச் சுரந்து கொடுத்து வளர்க்கின்றன.

அதையெலாம்கூட ஒவ்வொரு விவசாயியும் உள்ளார நினைந்து அந்த வாய்ப்போத ஜீவன்களுக்காக அனுதாபப்படுவான். இதன் வெளிப்பாடாகவே தைத்திருநாள் பொங்கலுக்கு அடுத்த நாட்களிலே மாட்டுப் பொங்கலெனப் பொங்கி மாடுகட்டும் பட்டியிலும், வீடுகளிலும் பொங்கி அந்த ஜீவன்களுக்கு நன்றி செலுத்துவான்.

இயற்கையின் பெருஞ்சக்தியான சூரியனின் ஓளியாலும், அதன் காரணமாகப் பெய்யும் மழையாலும், காடு, மலை, மந்தைகள் ஆகிய ஐந்து பெருஞ்செல்வங்களோடு ஆறாவதான மனித சக்தியுமான கூட்டு முயற்சிதான் வயல் நிலம் விளையாவும்; நாடுபஞ்சம் பசியின்றி மக்கள் வாழுவுமான நிலையாகின்றது என்று உணர்ந்துருகி உண்மைக்கு உண்மையாகப் பாடுபடுபவர்கள்தான் இந்த, மாணிக்கர் போன்ற பல்லாயிரக்கணக்கான விவசாயிகள்.

இதனை உணர்த்தும் வகையில் தானோ என்னமோ! இடைக் காலச் சினிமாவில் பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாண சுந்தரம் எனும் ஓர் கவிஞர், கீழ்க்காணும்படி இயற்றி சினிமாவில் பாடிய;

ஏர்முனைக்கு நேரிங்கே எதுவுமே இல்லே

என்றும் நம்ம வாழ்விலே பஞ்சமேயில்லே
பூமியிலே மாரியெலாம் சூரியனாலே - பயிர்

பூப்பதுவும் காய்ப்பதுவும் மாரியினாலே
சேமுற நாள்முழுதும் உழைப்பதனாலே - இந்தத்
தேசமெலாம் செழிக்குது பார் நம்மகையாலே

என்று பாடிய பாட்டை இந்தப் பாடலோடு கூடிய படத்தைப் பார்த்த விவசாயிகளும், இப்பாடலைக் கேட்ட விவசாயிகளும் தினம் தினம் வயல் வெளியில் பாடிக் கொண்டே தங்கள் கடமைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இந்தப் பாடலை மாணிக்கரும் இக்காலமிருந்தால் பாடியிருப்பார். மாணிக்கரைப் பொறுத்தவரை ஊர், நகரங்களில் வாழ்வதைவிடக் காடும், கழனியும் ஏவ்வளவோ மேலானது என்ற நினைப்பில், என்னதான் ஊரில் பிள்ளைகள், சொந்த பந்தங்கள் இருந்தாலும் அங்கெலாம் போக விரும்ப மாட்டார். ஊரில் அடிக்கடி கூத்துப் பழக்குவார்கள். ஆடி சதங்கைகட்டு, அடுக்குப்பார்த்தல், அரங்கேற்றல் என நடக்கும்போதும், கோயில்கள் கொடியேறி திருவிழா தீர்த்தமென்று நடக்கும் போதும், கோயில் கதவுகள் திறந்து மாரியம்மன், கண்ணகியம்மன், காளியம்மன் பேச்சியம்மன் என ஆட்டுச்சடங்குகளும், தீமிதிப்புகளிர்த்தி, தவநிலை என நடக்கும்போதும், ஊரே கூடி ஒருமித்து

அந்நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கவும், பங்காளிகளாக அப்பணிகளில் ஈடுபடவும் செய்வர். ஆனால் மாணிக்கர் அவற்றுக்கெலாம் போகவே மாட்டார். அது நடக்கும் போதெல்லாம் அவர் நிலத்தைக் கொத்தியோ, உழுதோ, ஏதாவது ஓர் வேலை செய்து கொண்டும் அதிலே புலனைச் செலுத்தி தன் காலத்தைக் கழித்தவராக இருப்பார்.

இங்கும் தங்கள் வயல் வட்டைகள் விதைத்துப்பயிர் முளைத்து பயிரும் வளர்ந்துவர வேலிகட்டி முடித்து ஓரளவில் விவசாயி களுக்கு இரண்டொரு மாதம் ஓய்ந்து இருக்கலாம் என்ற நிலை வந்தபோது, மாணிக்கர் மட்டும் வயல் வாடியில் பகலில் நிற்க, மற்றவர்களெல்லாம் ஊர் அங்கு இங்கு எனச் சென்று வரலாயினர். எங்கு சென்றாலும் வயலின் இராக்காவலுக்குக் கண்டிப்பாக வந்தே சேரவேண்டுமென்ற கட்டாயமும், நியதியுமாகும். வேளாண்மைச் செய்கை என்பது வயல் விதைத்து வீட்டிற்கு நெல்லுப்போகும் வரை, சற்று விட்டும், பின் தொட்டும், வேலைகள் சிறிதும்; பெரிது மெனத் தொடர்ந்து கொண்டும், இருந்து கொண்டுமிருக்கும்.

இந்தசற்று ஓய்ந்திருந்தகாலப்பகுதியில் வயலில் உள்ள விவசாயி களில் பலர்கூடித் தங்கள் தங்களிடமிருந்த துப்பாக்கிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு காடு கலைத்து வேட்டையாட வெளிக்கிட்டனர். இதில் மாணிக்கர், மாணிக்கரின் தம்பி, மருமகன் மற்றைய வாடிச் சீனித்தம்பியர் ஆகியோரும் புதுவட்டைக்கு மேற்கே உள்ள காட்டைக் கலைத்து வேட்டையாடச் சென்றனர். இப்படியான காலப்பகுதியில் குறிப்பாக வயல்வட்டைகள் விதைத்து முடித்து வேலிகட்டிய காலப்பகுதியில் காலங் காலமாக அடிக்கடி நடப்பது வழக்கம். இந்த வேட்டைக்குச் சில முக்கியமான காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, தங்கள் வயலின் அருகாமையில் உள்ள பன்றி, காட்டெருமைகளைச் சுட்டு அழிப்பதும், அவற்றை அப்பகுதியில் இருந்து அகற்றுவதும்; மற்றையது, பொழுது போக்கு என்பதும்; இதனையடுத்து இறங்கிக்காகவுமே.

பன்றி, மான், மரை இவற்றைத் தவிர ஏனைய காட்டெருமைகள், முயல், யானை போன்றவற்றைச் சுடமாட்டார்கள். முயல், வரி முயல், காட்டுக்கோழி, புறா என்பனவெல்லாம் வேண்டாம் என்பதல்ல. ஆனால் பெரிய வேட்டையாடலில் இவர்களின் குறியும், குறிக்கோளும்; மான், மரை, பன்றி ஆகிய மூன்றுமே. இதிலும் தங்களுக்கு இறங்கிக்கென மானையும், மரையையுமே எடுப்பர். மற்றப் பன்றியைச் சுட்டால் நகரங்களில் உள்ள பறங்கியர், சிங்களவர் ஆகியோருக்கே, கொண்டு விற்றுப் போட்டுத் தங்களுக்குத்

தேவையான தோட்டா, லயிற் வெற்றி போன்றவற்றை வாங்கி வருவார்கள்.

வேட்டைக்கெனச் சென்றவர்கள் எப்படியும் ஓர் பத்துப் பதினெந்து ஏக்கர் காட்டினை வளைந்து அதனதன் ஒவ்வொரு முக்கியமான அதர், வழிகளில் தகுதிவாய்ந்த வேட்டைக்காரர் களையும் வைத்துக் காட்டைக் கலைப்பர். இந்தக் காடு கலைப்பில் தனக்குத் தனக்கு முன்னால் பாய்ந்து வரும் மிருகங்களை அந்த அந்த இடத்தில் வேட்டையாட வைத்துள்ள நான்காறு வெடிக் காரர்களும் மிகக் கைதேர்ந்த வெடிக்காரர்களே. இவர்களைப் பாச்சல் வெடிக்காரர்கள் என்றே சொல்வதுண்டு. ஆம்! முப்பது நாற்ப்பது மைல் வேகத்தில் பாய்ந்து வரும் மானையோ, மரை, புலி போன்றவற்றையோ அதன் ஒட்டவேகத்திற்கு ஏற்ப துப்பாக்கியை நீட்டி வெடி வைத்தால் அந்த இடத்திலே அந்த குறிப்பிட்ட மிருகம் முன்னங்கால் இரண்டினையும் மடித்துத் தலை குத்திய நிலையில் வீழ்ந்து விடும். நீட்டினால் வெடிதான்! வேறு குறிபார்ப்பது நேரங் கடத்துவது என்பதெல்லாம் இல்லாமல் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட வெடிக்காரர்கள். ஒரு மானையோ, மரை, பன்றி, முயலையோ சாதாரணமாகக் குறிபார்த்துச் சுடும் நேரங்களில் ஏதோ ஓர் காரணத்தினால் குறி தவறி மிருகம் தப்பிச் செல்லலாம். ஆனால்; காடு கலைக்கும் போது எவ்வளவுதான் வேகத்தில் ஓர் மிருகம் ஓடி வந்தாலும்; பாச்சல் வெடியில் இருந்து தப்பிச் செல்ல முடியாது. அப்படியான வெடிக்காரர்கள் தான் இவர்கள். இந்தப் பாச்சல் வெடி வைப்பதில் மாணிக்கரும் ஓர் கைதேர்ந்த வெடிக்காரர்தான்.

அன்று மாணிக்கரை மிருகங்கள் கடந்து செல்லும் ஓர் பிரதான அதரில் நிற்கச் சொல்லி, மூன்று பக்கங்களாகக் காட்டைக் கலைத்து வந்தனர். காட்டில் புகுந்து காட்டைக் கலைக்கத் தொடங்கி எப்படியும் பதினெந்து இருபது நிமிடங்களில் முப்புறத் திலிருந்தும், டப், டப், டப் என ஐந்தாறு வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. இதனையடுத்து ஓர் நாற்பது, ஐம்பது நிமிடங்களின் பின் மாணிக்கர் நின்ற கடந்து செல்லும் கால் வாயில் இருந்து ஐந்து ஆறு நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறையும், அதற்கு உள்ளும் டப், டப், டப், டப், டப் எனத் தொடர்ந்து வெடிதான் கேட்டது. ஒவ்வொரு வெடியின் ஒசையும் மிருகங்கள் தப்பி ஒடாது அந்தந்த இடத்திலே வெடிப்பட்டு வீழ்ந்துகிடப்பதாகவே அந்த வெடியின் வேட்டு ஒசை குறிக்கும். ஆம் ஒரு மிருகத்தின் உடலில் குறிப்பிட்ட துப்பாக்கிச் சூடுபடவில்லையானால், அந்தச் சூட்டின் ஒசை இரண்டு மூன்று

செக்கனுக்கு இரைந்து ஓசை எழுப்பி கோயில் மணி ஓசைபோல் இரைந்து செல்லும். ஆனால் மிருகங்களின் உடலில் துப்பாக்கிச் சூடு பட்டதானால், பனை ஓலைப் பெட்டியில் கையால்த் தட்டுவது போல் டப், டப் என்றே கேட்கும்.

இதற்கேற்பவே மாணிக்கர் நின்ற இடத்தில் அடிக்கடி டப் டப் என்ற ஓசை கேட்டதும் ஓவ்வொரு காடு கலைக்கும் விவசாயியும் ஒன்று இரண்டு என எண்ணி இத்தனை வெடிக்கும்; வேட்டிற்கும், சிறிதோ, பெரிதோ இத்தனை மிருகங்கள் வீழ்ந்து விட்டன. இவைகளைக் கொண்டு செல்லும் வழிவகைதான் எப்படியெனச் சிந்தித்தபடி, காட்டைக் கலைத்து முன்னேறி வந்தனர். வரும்போது மேலும் டப்டப் டப்டப் டப் எனத் தொடர் வேட்டுச் சத்தமும், அதனையுத்து அம்மா! அப்பா என்றபடி ஓர் அபாய அறிவிப்புப் போலும் சத்தம் கேட்டதையுத்து எல்லோரும் ஏகோபித்த குரலில் “வெடிவைப்பதை விட்டு விட்டுப் பிரதான அதரடிக்கு ஓடி வாருங்கோ” என்று முப்புறமுமிருந்தும் குரல் கொடுத்துவிட்டு, மாணிக்கர் நின்ற அதரடிக்கு ஓடிவந்தனர். மாணிக்கர் நிற்கும் அதரடிக்கு வருவதற்குள்ளே எப்படியும் ஏழ எட்டுக்கலையும், பெட்டையுமாக வெடிப்பட்டுக் கிடந்தன. இவற்றையெல்லாம் பின்பார்க்கலாம். முதலில் மாணிக்கண்ணரைப் பார்ப்போமென பத்துப் பன்னிரெண்டுபேரென முண்டியடித்துக் காட்டு முட்களை யும்; நாட்டுக்கட்ட, கொடி, மீலாறுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் “மாணிக்கண்ண, மாணிக்கண்ண! எங்க நிக்கிறயள்” என்று கேட்டோடி வந்தவர்கள், ஒரு சிலருக்கு, மாணிக்கரின் அனுகும் சத்தம் மட்டுமே கேட்டன! இங்கு வந்து பார்த்ததும், மாணிக்கரின் பெருந் தொடைகள் இருப்பக்கமும், வாளால் வெட்டுப்பட்டது போன்ற காயங்களோடு இரத்தம் பீறிடக் கிடந்தார் மாணிக்கர்.

இதைக்கண்டவர்கள் இரத்தம் மேலும் சிந்தவிடாது தங்கள் இடுப்பில் கட்டியிருந்த சால்வைகளை நாலைந்து பேர் மடுத் தண்ணீரில் நனைத்து வந்து தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட அவரது பெருந்தொடைகள் இரண்டையும் சுற்றிக் கட்டிவிட்டு, ஓர் நிமிடமேனும் தாமதியாமல் ஐந்து ஆறு பேர் மாணிக்கரின் தம்பி, மருமகன், அடுத்தவாடிச் சீனியர் உட்பட அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு வயல் வாடி வந்ததும், அங்கிருந்து திக்கோடைக்குக் கொண்டு, வண்டி பிடித்து உடனடியாக மட் பெரிய ஆஸ்பத் திரிக் குக் கொண்டு செல்ல; இங்கு காட்டில் வீழ்ந்து கிடந்த பதினைந்து பதினொறுக்கும் மேற்பட்ட மான், மரைகளையும் அதைவிட பத்திற்கும்

மேல் வீழ்ந்து கிடந்த பன்றிகளையும், நான்காறு வண்டில்கள் கொண்டு வந்து முழுதாகவும் பன்றிகள் ஏற்றப்பட்டன. மான், மரைகள் அந்த அந்த இடத்திலே உரித்து இறைச்சி, தோல், கொம்புகளை எடுத்துக் கொண்டு வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்றனர். வீழ்ந்த மிருகங்களை எடுத்தாலும், உரித்தாலும் ஏற்றினாலும் மாணிக்கருக்கு ஏற்பட்ட பரிதாபச் சம்பவம் காரணமாக இவர்கள் அனைவரும் ஓர் நொந்த மனதினராய் எதுவித ஆர்வமும், அக்கறைமின்றி கடமைக்காக எடுத்துச் செல்வது போல் சென்றனர்.

இத்தனைக்கும் மாணிக்கருக்கு நடந்த சம்பவம் எதனால் யாரால் என்பதனைத்தையும், மாணிக்கரோ! ஏனையவர்களோ சொல்லாமலே அறிந்தனர். விவசாயிகள் தங்களது பட்டறிவாலே ஓர் விவசாயிக்கு என்ன திடீர் நிகழ்வுகள் நடந்தாலும், அதனை உடனடியாக ஊகித்து அறிந்து நான் முந்தி, நீமுந்தியென்று ஒடோடி வந்து, நிகழ்விற்கு உட்ப்பட்ட வரை, உரிய இடம் கொண்டு சென்று காப்பாற்றிப் போடுவார்கள்.

பாம்பு தீண்டனாலும், தேள் தீண்டனாலும், குளவி கொட்டனாலும், மரத்தால் வீழ்ந்தாலும், மரம் வெட்டும்போது மரம் அவர்கள் மேல் விழுந்தாலும், வண்டி குடைசாய்ந்து வீழ்ந்தாலும், கத்தி, கோடரி, வாச்சி போன்ற ஆயுதங்களைப் பாவிக்கும் போது அவைகளினால் தவறுதலினால் வெட்டுப்படும் போதும் காடு கலைக்கும் போது தெரியாமல் ஒருவர் மிருகத்திற்குவைக்கும் வேட்டுத் தவறி பிறிதோர் காடு கலைப்பவருக்கோ, வெடிக்காருக்கோ பட்டுக்காய் மேற்பட்டாலும், நாய் கடித்தாலும், மாடு வெட்டினாலும், யானையால் அடிப்பட்டாலும், ஏன் பன்றி வெட்டினாலும் மேற்குறிப்பிட்ட எந்தச் செயலானாலும் அதனை உடனறிந்து அதற்கேற்ப விரைந்து செயற்படுவர். அது மட்டுமன்றி விவசாயிகளானாலும், காட்டில் உள்ள மரங்களினதும், கொடி, தளிர், இலை, காய், கனி, பட்டை, வேர், மலர் என ஒவ்வொன்றையும் அதனதன், பெயர் அவற்றின் நன்மையென்ன தீமையென்ன என்று, ஓர் ஆய்வாளனை விடப்பன்மடங்கு ஆளமாக அறிந்து வைத்திருப்பர். இதனால் அம்மரம் பட்டை, இலை, காய், கனி, மலர், வேர் எனக்கொண்டு டாக்டர் இல்லாத இடத்து டாக்டராக உடனுக்குடன் பரிகாரமும் செய்து குணப்படுத்துவர். இப்பேர்ப் பட்டவர்களை, நாலு எழுத்தைப் படித்து விட்டு பிற்கதவினால் சென்று அரச பதவி ஏற்று, நாற்க்காலிக்குப் பாரமாக இருப்பவர் களும், மற்றும் சுறண்டியே வாழும் சுகபோகச் சோம்பேறிகளும்,

இன்னும் பறங்கிப் பாணியிலே படாடோப வாழ்க்கை நடத்தும் மேட்டுக்குடியினரும் இந்த உண்மைக்கு உண்மையாக உழைக்கும் விவசாயி தொழிலாளியைப் பார்த்துப் “பட்டிக்காட்டான்” எனச் சொல்லிக் கொச்சைப்படுத்துவர். மாணிக்கர் அன்று தான்விரும்பிய படியும், வேட்டை குழுவினர் விரும்பியபடியுந்தான் குறிப்பிட்ட அதரில் நின்றார். இவர் வழக்கமாக வேட்டைத் தொழிலைப் பழகிய காலம் முதல் வேகமாக ஓடிவரும் மிருகங்களுக்கும், விண்ணிலே பறந்து செல்லும் பறவைகளுக்கும் வேட்டுவைப்பதில், வெடிச்சுடுவதில் கெட்டிக்காரராகவே இருந்து வந்தார். வேகமாகப் பாய்ந்து வரும் மிருகங்களையாவது, பார்த்து அதன் அதன் வேகத்திற்கும், ஓடிவரும் தூரத்திற்கும் ஏற்பதுப்பாக்கியை எடுத்து நீட்டினால் மறுபேச்சுக்கு இடமில்லாதபடி மிருகம் அந்த இடத்திலே நான்காறு கறணமடித்தபடி வீழ்ந்து புரஞும்.

ஆனால் பறந்து வரும் பறவைகளை மேலே அண்ணாந்து பார்த்துச் சுடுவதற்குப் பதில் அவைகளின் நிழலைத் தரையில் குனிந்து பார்த்தபடியே சுடுவார். ஏதோ மரத்தில் இருந்த கணிந்தபழம் நிலத்தில் வீழ்வது போல் குறிப்பிட்டுச் சுட்ட பறவை நிலத்தில் வீழும்.

சம்பவ தினத்தன்று அதரில் நின்றவருக்கு அடுத்தடுத்து ஓடி வந்து கொண்டிருந்த காட்டு எருமைகள், கடாக்களையும் இன்னும் வரிமுயல், முயல், காட்டுக்கோழிகள் போன்றவற்றையும் ஒடவிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு பன்றிகளும், மான் பெட்டை, கலையெனவும், மரைகளும் வர ஒன்று இரண்டை விட்டும், சுட்டும் இருந்தவருக்கு, பன்றிகள் இரண்டு, மூன்று தரம் பட்டி பட்டியாக, ஆம் பல பன்றிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கோர்வைக் கொடிபோல் வந்த வண்ணமிருந்தது. இதிலே நான்கைந்தை இருதாத்திற்கு மேல் வெடி வைத்தார். இதனையடுத்து பெரும் காட்டு எருமைக்கடா வடிவில் ஆச்சரியப்படக்கூடிய படி சற்றுத் தூரத்தால் கலைமான் ஒன்று பாய்ந்து வரக்கண்டவருக்கு, இன்று எத்தனை தான் மிருகங்களை விழுத்தினாலும் இவை யாவும் பெரும் வேட்டையில்லை. ஆனால் ஓடிவரும் அந்தக் கலைமானை வீழ்த்தினாற்போதுமென்ற எண்ணத்தில் துப்பாக்கியை நீட்டினார். வேட்டும் எழுந்தது. கலை மானுக்கும் தலையில் பட்ட வேட்டினால், அந்த இடத்திலே சரிந்ததுதான். அடுத்த நிமிடம் அவர் நின்றிருந்த அதரில் இருந்து அவருக்குப் பின்பக்கமாக ஓடிவந்த ஓர் பன்றித்தனியன் அவரின் இருகால் இரண்டிற்கும் இடையால் புகுந்து அவரைத் தூக்கி வீசிவிட்டுப் போனது. அவ்வளவுதான்.

6. ஆஸ்பத்தீரி அறுபவம்

மட்டக்களப்பு மருத்துவமனைக்காயவாட்டில் சேர்த்ததும், மாணிக்கரை வாட் பார்க்க வந்த டாக்டர், “பெரியவர் என்ன பேசமுடியுமா? பேச முடியுமானால் என்ன நடந்தது? குடிவெறியில் சண்டைபோட்டாரா? யார் இப்படி வெட்டியது?”

“ஐயோ! ஐயா!! அப்படி ஒன்றுமில்லைய்யா. நானும் எங்கட வட்டையில் உள்ள வெள்ளாமக்காறர்களும், வெடிக்காறருமாகக் காடு கலைத்துக் கொண்டிருக்கையில், பன்றித்தனியனைன்று எனக்குப் பின்னால் வந்து என்னைத் தூக்கி வீசியது.” “அப்படிப் பன்றி தூக்கி வீசினால் எப்படி இந்தக் காயங்கள் ஏற்பட்டன?” “பண்டித்தனியனுகளுக்குக்கூரிய பல் இரண்டு இருக்குதையா. அது ஆக்களைத் தூக்கி ஏறியும் போதே, அந்தப் பண்டியிர பல்தா னையா வெட்டுற.” “சரி அப்படியா! பெரிய பன்றியா?” “ஓமையா. ஒரு பசு முதியான் அளவில் இருக்குமையா.” “அதை நீங்கள் சுட வில்லையா?” “எப்புடி ஐயா சுடுற என்னைத் தூக்கி அது வீசியதும் துவக்கு ஒருபக்கம் நான் ஒரு பக்கமாகக் கிடந்தேன். அந்த நேரம் எப்புடி ஐயா சுடுற” “ஓ அப்படியா? சரி அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது நீர் என்ன செய்தாய்?” “அதுக்குப்புறகு பாத்தனய்யா என்ற பெருந்துடை ரெண்டும் வெட்டப்பட்டு ரெத்தம் ஓடக்கண்டதும் நான் பயந்து என்னை அறியாமல் சத்தம் போட்டேன். என்ற சத்தத்தைக் கேட்ட வெடிக்காறர்களும், எங்கட புள்ளையரும், ஓடி வந்து என்னை அவசர அவசரமாகத் தூக்கிக் கொண்டு எங்கட வாடிக்கு வந்தும்; அங்க இருந்து வண்டில்ப் புடிச்சி என்ன இஞ்ச கொண்டு வந்து சேர்த்து இருக்கிறாங்க ஐயா!”

“காடு கலைக்கும்போது எத்தனை மானைச் சுட்டர்கள்? வெடி வைத்தீர்கள்? எப்படிக்குறித்வறாமற் வெடி வைப்பீரோ? வெடி வைத்த மான்களையெல்லாம் என்ன செய்வீர்கள்?” “பண்டி? எனக்கு வெட்டமுன்னம் எப்புடியும் எண்ட கணக்குப்படி நான் சராசரி ஒரு பத்துக்கு மேலதான் சுட்டு இருப்பன். அந்த நான் சுட்ட

வெடி அத்தனையும், மானுகருக்குப்பட்ட வெடிதான். நான் ஒரு அளவில் சுடுவன் என்ன விடத்தீந்த வெடிக்காறனுகளைல்லாம் எங்கட பக்கம் இருக்கிறானுகளையா?

மற்றது சுட்டமான், மரைகளையெல்லாம் எங்களோடு காடு கலைக்க வந்த ஆக்கருக்கு ஒவ்வொரு பங்காகவும், வெடிக்காற ஆக்கருக்கு மேலதிகமாகக் குடுப்போம். ஏனென்னடா வெடிக்காற ஆக்கள் தானே துவக்கு தோட்டா எல்லாங் கொண்டு வாற வங்க, அதனாலதான் அவங்கருக்கு ஒவ்வொரு ஆளுக்கும் ரெண்டு ரெண்டு பங்கு குடுக்கிற.”

“அது சரி அந்தப்பங்கு இறைச்சிகளையெல்லாம் நீங்கள் உடனே சமைத்துச் சாப்பிடுவீர்களா?” “இல்லய்யா கொண்டு வந்து அக்கம், பக்கமுள்ள ஆக்கருக்கும் குடுப்பம். ரெண்டொரு நேரம் கறியாக்கியும், அவிச்சிவச்சிக் கறியாக்குவம். ஆகையும் கூடுதலா இருந்தா பறன் கட்டிப் பறனில இறைச்சிய ஒரு அளவு துண்டு துண்டாக அரிஞ்சி பறனுக்குக் கீழ் கொள்ளியெல்லாம் போட்டு நெருப்பப் போட்டு உணர்த்திக் காயவச்சி எடுப்போம்.”

“அந்தக் காய்ந்த இறைச்சி பழுதுபடாதா?” “இல்லய்யா அது நாலாறு மாதத்திற்கு இருக்கும். அத எங்கட வீடுகளிலையும், வட்டவாடிகளிலையும் கறிபுளி தட்டுப்பாடான போது அத உரவில் போட்டு இடிச்சும், சின்னச் சின்னப் புளகாக அரிஞ்சும் கறி ஆக்கு வோம். இடைவேளைகளில் சும்மாயும், தேனிலதுவட்டியும் தின்னு வோம்.”

“அப்படியும் சாப்பிடலாமா?” என்றபடி டாக்டர் இத்தனை நேரமாக மாணிக்கருக்குக் கதைகொடுத்தபடி மாணிக்கரின் உடலில் விறைப்பு ஊசி பாச்சியும் பன்றியினால் வெட்டுண்டு இருந்த பெருங்காயங்களையும் தைத்து முடித்தபின் “பெரியவர் எதுக்கும் பயப்படாதீர்கள். அதெல்லாம் சிறுசிறு காயங்கள்தான் அதற்கு மருந்து கட்டியுள்ளேன். இந்த அம்மாமார், ஐயாமார் தாற மருந்துகளை ஒழுங்காகப் பாவியும். குளிக்கக் கூடாது காயங்களில் தண்ணீர்ப் படக்கூடாது. அப்படி இருந்தால் கெதியா வீட்டிற்குப் போகலாம் சரியா!”

“சரி ஐயா” என்றவாறு மனதினால் டாக்டருக்கு நன்றிக்கடன் பட்டவரென்ற நினைப்பில் வருந்தி மனம் உருகினார்.

இதனைத் தொடர்ந்து மாணிக்கரின் மகன் சிவகுரு அவருடனே உதவிக்காக இராப்பகலாக நின்றான். மாணிக்கரின் மகள் மார்,

நால்வரும் அவரை மருத்துவமனையில் சேர்த்த மறுநாளில் இருந்து உடன் வந்து பார்த்தனர். அழுதமுதபடி மாணிக்கரின் அருகில் நின்றே நடந்த விபரத்தைக் கேட்டறிந்தவர்கள், “நம்மட மாரியம் மாளின் புண்ணியத்திலதான் தப்பினார் அப்பா இல்லை யென்றால் நமக்கு அப்பா ஏது நம்மட கெதி என்னவாக இருந்திருக்கும்? எங்களைக் குஞ்சும், குராலுமா எங்கட அம்ம போட்டுற்றுச்சாக எங்கட அப்பன் இருந்த படியாத்தானே பரித்திபடாப்பாடுபட்டு எங்கள் ஆருட்டையும் போய் ஒருபுடிச்சோறு வாங்கித்தின்னாமலும் ஒருதுண்டுத் துணியாவது ஆருட்டையும் இரவலாக கேட்டு உடுக்காமலும், எங்கட அப்பன் இத்தன வருஷகாலமாக அம்மைக்கு அம்மையாய், அப்பனுக்கு அப்பனாக இருந்து வளத்து வந்தவர். நாங்க அப்பன்ற புண்ணியத்திலேதான் ஒரு மசிரும் சிலும்பாம மரியாதையாச்சிறையா இருந்தோம்! அப்புடி இருந்த படியாத்தானே சொந்தக்காறனுகளோ, புறத்தியானுகளோ எங்களாமனங்கோணாம வந்து எடுத்தானுகள். அம்ம இல்ல எண்டு நாங்க கெட்டலஞ்சிபோகாம எங்களுக்கு அப்பன் இருந்து தானே வளவெண்டும், வீடென்றும் தேடிக்கட்டித் தந்தார். எங்களுக்கு என்னகுற? எங்கட அப்பன் தேடித் தந்ததவிட எங்கட புருஷமாரு வேற என்னத்தத் தேடித் தந்திற்றாங்க” என்ற படி என்ன என்னமோ வெல்லாம் சொல்லி அழுதனர்.

தொடர்ந்து, மருமகன் மாரும், மாணிக்கரின் தம்பி சின்னத் தம்பியரும், அடுத்த வாடிச் சீனித்தம்பியரும், இன்னும் கேட்ட வாய் கேட்டு மாணிக்கரின் உற்றார், உறவோர் ஊரவர்களெனப் பலரும் வந்து பார்த்து மாணிக்கருக்கு முட்டை, தேன் தோடங்காய் போன்றவற்றைக் கொடுத்தும்; ஆறுதல் கூறி உள்ளனபோடு அனுதாபப்பட்டுச் சென்றனர்.

ஆனால் செல்லண்ட பங்குவாடிக்கு முன்னாலுள்ள வல்லி மட்டும் வந்து பார்க்கவில்லை! மாணிக்கரும், மருமகன், தம்பி மகன் என, இந்த வாடிக்கு வந்து மூன்று மாதகாலமாக வல்லி யோடும் வல்லிர மகள் மாரியோடும் எல்லோரும் நல்ல அன்பாகப் பழகியுள்ளனர். இவர்கள் வாடிக்குக் குடியேறிய இந்த மூன்று மாதகாலத்திற்கு ஊரில் இருந்து தேங்காயோ, பச்ச கொச்சிக்காய், மாங்காய் மற்றும் மரவள்ளிக்கிழங்கு, எலுமிச்சங்காய், வழுதிலங்காய் போன்ற மரக்கறிகளான: இலை, காய், கிழங்கு வகை அனைத்தும் குறிப்பாக அவி பண்டங்களைவிடச் சில நேரம் அரிசிகூட வல்லியின் மகள் கொடுக்க, வாங்கி ஆக்கியும் இருக்கின்றனர்.

இப்படியாக இருந்தும் வல்லியின் மகள் மாரியோ, மாணிக்கர் மருத்துவமனை சென்று நான்கு, ஐந்து நாட்களாகியும், போய் மாணிக்கரைப் பார்க்கவில்லை. மாணிக்கரின் வாடிக்காரர்கள் வல்லியின் வாடிக்காறர்களிடம் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள தேங்காய் முதல் மரக்கறி, கிழங்கென வாங்கினாலும் அவை அனைத்தையும் விதைப்பு நடக்கும்போது நெல்லை உடனுக்குடன் கொடுத்தும், நெல் முடிந்ததும், விளைந்தபின் நெல் தருகின்றோம் என்ற கடனடிப்படையிலும், சிலநேரம் மாரி இனாமாகவும் கொடுக்கப் பெற்று வந்தனர்.

இவர்களும் பதிலுக்கு ஊரில் இருந்து இங்கு வாடித்தலங்களில் இல்லாத கடல்மீன், ஆற்று மீன்கள் கொண்டு வந்தாலும், இன்னும் நெருப்புப் பெட்டி, உப்பு, லாம்பெண்ணை, பூண்டு, மிளகு, இஞ்சி போன்றவற்றை மேலதிகமாக வாங்கி வந்து, மாணிக்கர் வல்லியையோ, மகள் மாரியையோ அழைத்து இனாமாகக் கொடுத்து விடுவார்.

இப்படி நடந்தும், மாணிக்கரை, வல்லியும், மாரியும் போய்ப் பார்க்கக்கூடாது என்ற வெராக்கியமோ, கோபம் பழிகள் எதுவுமோ, இல்லை. இருந்தும் அப்பா வல்லிக்கும், மகள் மாரிக்கும் ஓர்தாழ்வுச்சிக்கல்! “நாம் தாழ்நிலையில் உள்ள புலையர்கள், அவர்களோ உயர்குடி வேளாளர்கள் நாம் போனால், அந்த மனிசன் நம்மை மதித்துக் கதைத்துப் பேசி அன்பாய் நடத்தினாலும், அவரின் ஆக்கள் சரியான சாதிவெறி புடிச்சவர்கள் நாம்போக ஒருவேள ஆஸ்பத்திரியெண்டும் மதியாம, எங்கடா போக வந்த வல்லி? மாணிக்கர் உன்ற சாதியடா, சனமடா, அண்ணனடா, தம்பியடா எண்டு கேட்டு நம்மள அந்த இடத்தில தலை குனிய வச்சிற்ராருகளென்னடா, என்ன செய்யிற? அப்புடியான மனுசர்கள் தான் அந்த ஆக்கள் ஆணும் சரி, பொண்ணும் சரி, படிச்சவன், படியாதவன், பணக்காறன் பிச்சக்காறன் என்றார வித்தியாச மில்லாம ஒருகவுத்து நாய் மாதிரி இருப்பானுகள், இருப்பாளுகள்!

நம்மிட்ட வந்து அவங்களுக்குத்தேவப்படுகிற தேங்கா, மாங்கா, கிழங்கு, கிடுகு, தோடங்கா எலுமிச்சங்கா, குருத்து இளனி காய்கறி எண்டு வாங்கக்க மட்டுந்தான் நல்லாக் கதைச்சி வாங்கித்துப் போவாங்க. தெரிஞ்சவங்க, அறிஞ்சவங்க தானே எண்டு தப்பத்தவற அவங்க - ஊடு வாசலுக்கோ, வாடித்தலத்திக்கோ, கோயில் குளங்களுக்கோ போயித்த மெண்டா கட்டிப்போட்ட நாய அவுட்டு உட்ட மாதிரி எண்ணடா வந்த ஏண்டா வந்த எண்டு பாய்வார்கள்.

இப்புடிப்பட்ட மனிசருர சமுகத்துக்க அந்த மனிசன எப்புடிப் போய்ப் பாக்கிற” என்று வல்லி விசனப்பட்டபோது கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாரி,

“அப்போ! நான் சீனிப்போடியாருர வாடிக்குப் போய் போடியாரிர பொஞ்சாதியக்கண்டு என்ன மாதிரி மாணிக்க ஜயாடபாடு நாங்களும் போய்ப் பாக்க ஏலுமா? நாங்க போய்ப்பாக்க மாணிக்க ஜயாட - ஆக்கள் எங்களவிடுவார்களா? ஒண்டும் சொல்லமாட்டாங்களா என்று கேட்டுத்துவரட்டா அப்பா?”

“ஓம்புள்ள, அது தாங்கா நல்ல புத்தி. சீனிப்போடியாருர பொண்டாட்டி என்ன சொல்லுறாவு எண்டுபாத்து அதுக்குப்புறகு நீயோ, நானோ போய்ப் பாக்கலாம் மகள். அந்த மனிசனப் பொறுத்தவரயில நம்மளப்புறக்கணிக்க மாட்டார் என எண்ணுறன். எண்டாலும், மனிசரச் சொல்க் கெடக்கா அவர்ர மனதில இருக்கிறத நாமகண்டமோ? என்னதான் இருந்தாலும், நாம போய்ப் பாக்கத்தானே வேணும். நாளைக்கு அந்த மனிசன் வந்து என் வல்லி என்னோடு கோவமடப்பா! இந்த ஊர்சனங்களோல் லாம் வந்து பாத்தபோது நீயோ; உண்ட மகளோ, வந்து செத்துப் போயித்தனோ! உயிரோடதான் கெடக்கனோ என்று எட்டியாவது வந்து பாத்தயளா? எண்டுகேட்டா நாம என்னபுள்ள சொல்ல முடியும்?”

“ஓமப்பா நான்போய், சீனிப்போடியாரிட மனிசியக் கண்டு கேட்டுட்டு வாறன்” எனச்சொல்லி மாரி, சீனிப்போடியாரின் வாடிக்கு ஏறுகடப்பைக் கடந்து செல்லண்ட பங்குவாடிக்கு முன்னால் போன போது செல்லண்ட பங்கு வாடிக்குள்ள ஆரோ மாரிக்குத் தெரியாத ஒருவர்தான்நின்று பயிர்க் கொடிப்பந்தலில் எதையோ ஆய்ந்து கொண்டிருந்தார். அவரும் மாரியைக் கண்டும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து மாரியிடம் என்ன எங்கபோறா என்று ஒருவார்த்தை தானும் கேட்கவில்லை. செல்லண்ட பங்கு வாடியக் கடந்துதான் கண்டுபோட்ட பங்கு வாடிக்குப் போகவேணும். மாரி வாடியை கடந்து இன்னும் நான்காறு பாகம் நடந்ததும், செல்லண்ட பங்கு வாடிக்குள் இன்னுமோர் பெண்ணின் குரலும் கேட்டது. அந்தக்குரல் “இந்தா போறாபொட்ட வல்லிரமகள் தானே. இந்த வெயிலில் எங்கபோறாள்?” என்ற கேள்வி மாரியின் காதில் கேட்டது.

அதற்கு பந்தலடியில் நின்றவர் “கண்டு போட்ட பங்கு வாடிப் பக்கந்தான் போகுது ஒருவேளை சீனிமாமனாரின் வாடிக்கு ஏதும்

உறமோர் அது இதுவேண்டப் போகுதாக்கும்” என்றார். அவர் சொல்லிய பதிலில் இருந்து இதுமானிக்க ஐயாடி வையமகளும் புருஷனும் போல இருக்கு என்றபடி தனக்குத்தானே சொல்லியபடி தொடர்ந்து நடந்தபோது சீனியரின் நாய்கள் மாரியை சற்று தூரத்தே கண்டும் குரைத்துச் சீனியரின் வாடியில் உள்ளவர்களுக்கு முன்னறிவித்தல் கொடுத்ததும்; வாடியினுள் இருந்த சீனியர் மனைவி “பொன்னம்மா புள்ள, நாய் குலைக்குதுகா ஆருவாறன்டு பாரு. ஆரும் தெரியாத சனமெண்டா நாய் கெளவிப்போடும். பாவம் ஓடுகா, ஓடிப்போய்ப் பாருகா” என்று குரல் கொடுத்ததும்; இதுவும்மாரிக்குக் கேட்டதனால், “ஓங்கிளி நாயப் புடியுங்க கிளி நம்மட கயிட்டகாலம் கடிச்சிக்கிடிச்சி போடாம்” என்று மாரி வரப்பில் எட்டத்தில் நின்று சொல்ல, சீனித்தம்பியரின் மகள், “நீயா வாவா நான் நாயப்புடிச்சி கட்டிப் போட்டன் பயப்படாம வா! என்றவாறு ஓடிவந்து மாரியின் கையைப் பற்றிப் பிடித்துச் சிரித்துக் கொண்டபடி இழுத்துச் சென்றாள்.

சீனித்தம்பியர்மகள் லெட்சுமிக்கும், மாரிக்கும் முன்கூட்டியே இரண்டொரு வருடங்களுக்கும்மேலாகச் சினேகிதமுன்டு. சீனித்தம்பியர் குடும்பம் மட்டும் இந்த வட்டைக்குள் மாரியின் வாடிக்குச் சற்று எட்டத்தில் இருந்தாலும், சில நாட்களில் சீனித்தம்பியர் மனைவி பொன்னம்மா தன் மகள் லெட்சுமியையும் கூட்டிக் கொண்டி மாரியின் வாடி சென்று கதைத்துப் பொழுதுபோக்கும் முறையில் பழக்கமும், சினேகமும் உண்டு.

லெட்சுமி மாரியின் கையைப் பிடித்து இழுக்கும்போது மாரி மெதுவாக “வாடில ஆருகிளி இருக்கிறா ஓங்க கொப்பன் அண்ணன் மார் இல்லையா?” என்று கேட்டதும் “எங்க அப்பனும், அண்ணன், தம்பியும் உன்னப்புடிச்சித்தின்னையா போறார்கள்! அப்பனுமில்ல ஆட்டுக்குட்டியுமில்ல அம்ம மட்டுந்தான் பால் காச்சிறா வா” எனச் சொல்லி இழுத்துக் கொண்டுபோய் வாடியின் வாசலில் விட்டு விட்டு இரியென மேலும் இழுத்தபடி தரையில் லெட்சுமி முன் கூட்டியே இருந்தபடி மாரியையும், இருக்க வைத்தாள். இதனைக் கண்ட தாய் பொன்னம்மா, “ஆருகா மாரியா இருகா வாறன் புள்ளயோட கதச்சிற்கு இருபால் கும்பிப்போகும் அதக் கையோட காச்சிப் போட்டு வாறன்” என்றாள்.

லெட்சுமிக்கும் மாரிக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒரேவயது இருக்கும். இருவரும், ஓரிரு நாளில் பூப்பெய்தினர். ஆனால் லெட்சுமி ஓல்லி யாகவும், சற்று கட்டையான ஓர் சிறுமி போலவுமிருந்தாள். மாரி

யோ பார்க்க எடுப்பான உயரமும் உயரத்திற்கு ஏற்ற உடல்ப் பருமனும், நல்ல முகக் கவர்ச்சியாக, ஆணையோ, பெண்ணையோ பார்த்த மாத்திரத்தில் கவர்ந்திமுக்கும் சக்தியுடையவளாக இருந்தாள்! இதனால் இதனை லெட்சுமியே மனம்விட்டு வாய் திறந்து “அடியே மாரி உன்னைக்காண எனக்குச் சரியான எரிச்சல் எரிச் சலாகவருகுதடி!” “என் கிளி நான் என்ன கிளி உனக்குச் செய்தேன்?” நீ ஒன்டும் செய்யல்ல ஆனா, உன்ற உருவத்தையும், என்ட உருவத்தையும் பாருமாரி. நீயும் நானும் ஒரு வயது கூட னே! ரெரு நாளில் தானே சமஞ்சோம். ஆனா நீ எப்புடி இருக்கிறா? நான் எப்புடி இருக்கிறன்?” “எண்டா கிளி நீயும் சமஞ்சதுண்டுல நல்ல தெளிவா உயரமாத்தானே இருந்தா? உனக்கு வயதுகாட்டாதபடி பெரிய ஆளா இருந்த ஒனக்கு என்னடாகிளி நடந்த? ஏதும் வருத் தமா? சோறு திண்டுறல்லையா? சோறு திண்ண ஒண்ணாட்டி நல்லா பகப்பால எருமப்பாலக் கிடக்குத்தானே குடிக்கலாந்தானே கிளி!”

“நான் எல்லாங் குடிக்கிறதுந்தான். ஒரு நேரத்துக்கு மூண்டு நேரமும் இடத்தீனும் திண்டுறதான். ஆனா! ஒண்டாலயும் தெளியக் காணல்லயே!” “அப்புடியானால் மனதில ஏதும் கவலையாக்கும். என்னகவல சொல்லன் என்னிட்ட நான் ஆருட்டச் சொல்லப் போறன். உனக்கு என்ன கிளி அப்புடிக் கவலவாற? எனக்குத்தான் அம்மயுமில்ல அக்க, தங்கச்சி, அண்ணன், தம்பி ஒருவருமில்ல. ஆனா, உனக்குத் தான் நெறஞ்ச செல்வம் மாதிரி எல்லாரும் இருக்கிறார்களே.” என்று மாரிதன் நிலையை மனம் கலங்காமல் சொன்னதும்; லெட்சுமி மாரிக்காக நொந்தும் மனமுருகி, “சரி அதவிடுமாரி. என்ன வந்த இந்த வெயிலில்” என்று மாரியின் கதையைத் திசை திருப்பினாள் லெட்சுமி.

“அதென்னபுள்ளி, நீ மாரிய வந்ததும் வராததுமாக, என்ன வந்த ஏது வந்த என்டு கேட்டு விரசப்போறா போல. அது இரிக்கட்டுமே. நான் வாறன்” என்று வாடியின் அடுப்படியில் இருந்த பொன்னம்மா மகனுக்குக் குரல் கொடுத்து மகளைக் கண்டித்தாள். கண்டித்ததோடு அவளும் வெளியில் வந்து, “என்ன மாரி சுகமா இரிக்கிறயா? இப்புடியே எல்லாரும் இரிக்கிறதானா? இன்னா ஒண்ட நானும் வச்சிற்கு இரிக்கிறன். அதுக்கும் ஒருவன் வாற மாதிரிக்காணல்ல. இன்னாபாரன் இந்த பொடிச்சை புள்ளயளைல் லாம் இண்டப்பாக்க, நாளையப் பாக்க வளந்து வாற, இதென்ன எண்டா நாளுக்கு நாள் வாருகப் புல்லுப்போல தேஞ்சேபோறா.

இதுக்கென்ன சோறு கறி இல்லயா? இனி ஏதும் சாமி மாருர கொறயோ; பேய் பிசாசிபுடிச்சி இருக்கோ நானென்டா அறியேன்.

உனக்கு என்ன மாரி. கொப்பன் ஒரு வழியையும் பாக்கல் வயா?" "ஏன் பாருங்க நாலஞ்சி பக்கத்தால் அப்பன் போய்ப் பார்த்து வந்ததுதான். ஆனா அவருக்கு குலத்தொழில் செய்யிறவன் ஒருவனும் வேணாமாம்." "இதென்னடி உஞர் அப்பன்ற புதுனம் அந்தந்த சாதிக்காறன் அவனவன் தொழிலைத் தானே செய்வான். அவன வனுக்குத் தெரிந்ததத்தானே செய்வான்?" "அதில்லப் பாருங்க வனுக்குத் தெரிந்ததத்தானே செய்வான்?" "அதில்லப் பாருங்க அவருர மாடு கண்ட நிலபுலனப் பாத்து மேய்க்கக் குடியவனாக இரிக்க வேணுமென்று எண்ணுறாரு."

"அதெண்டாச்சரிதான் மாரி. புள்ள மாரிக்குப் பால் ஊத்திற்கு வாகா." "எனக்கு வேணாம் கிளி." "ஏன் நாங்களும் குடிக்கத்தான் என்று சொல்லியபடி, வழமையாகத்தாங்கள் பால், தண்ணீர் குடிக்கும் பெரும் பெரும் சிவியசிற்டடை ஆம்! தேங்காய்ச் சிற்டடைகளில் மூன்று பேரூக்கும் பாலை ஊற்றிக் கொண்டு வந்து, "மாரி சீனி இல்லாமப் பால் குடிக்க மாட்டாளேயம்மா! அந்தக் கேத்தலுக்க இரிக்கிற சீனியக் கொஞ்சம் அள்ளிக் கொண்டு குடன். மாரிர சாட்டில கொஞ்சச் சீனிதான் கெடக்கு, நீ அள்ளி வாய்க் குள்ள போட்டிருராத." இஞ்ச பாரு. மாரி! இந்த மனிசி கதைக் கிறதை. இப்புடித்தான் மாரி இந்த மனிசி என்னை ஆக்கள் வந்து இரிக்கக்க இல்லாத பொல்லாததச் சொல்லிச் சங்க குறைக்கிற. இப்புடித்தான் மாரி மூண்டு மாசத்துக்கு மூன்னநம்மட செல்லண்ட பங்கு வெள்ளாமச் செய்யிர மாணிக்கப் பெரியப்பா வந்திருந்து கதைச்சிக் கொண்டு இருக்கக்க புலிய மாடுவெட்டின கதையைக் கதைக்க நான் பயத்தில இருந்த இரயில சட்டையோட புடவையோட முத்திரம் பேஞ்சிபோட்டேன் என்று சொல்லிப் போட்டாவே! எனக்கு வெக்கமெண்டா என்ன வெக்கம் தெரியுமா சனி மனிசி, எல்லாத்தையும், எல்லாருட்டையும் சொல்லிச்சங்க குறைப் பாவு."

"அதில என்னமாரி வெக்கம், உண்மையைச் சொன்னா என்ன நடவாததைச் சொன்னாத்தான் வெக்கம் வரவேணும்."

"அது இரிக்கப் பாருங்க, நம்மட மாணிக்க ஜயாட பாடென்ன பாருங்க? நீங்கபோய்ப் பாக்கல்லையா! அதக்கேக்கத்தான் வந்த நான் நானோ, அப்பனோ இன்னும் இவ்வளவு நாளைக்குப் போய்ப் பாக்கல்ல. நாங்க போகலாமா? போனா ஜயாட ஆக்கள் ஒண்டும் கதைக்க மாட்டாங்களா?"

“ஏன் மாரி போகல்ல! புள்ளியிர அப்பன் ரெண்டு நாள் அடுக்கடுக்காப் போனவர். ஆரும் என்னத்தக் கதைக்கிற நானும் நாளைக்கு புள்ளியையும்; கூட்டிற்றுப் போய் பாக்கத்தான் போறன். வசதியா இருந்தா கொப்பனிட்ட கேட்டுத்துவாவன். போய்ப் பார்த்து வருவம்.” “ஓம் பாருங்க நானும் வாறன்.

அப்பநான் வாடிக்கிப் போறன்கிளி. நாளைக்கு வெள்ளாப்பில் வாடில் பாத்துத்து நிப்பன் நீங்க வந்தா அதால் போகலாந்தானே?” “ஓ ஓ, வெள்ளாப்பில் வாறம் போவம்.” மாரி அங்கிருந்து பொன் னம்மா லெட்சுமி இருவரிடமும் விடைபெற்று எழும்பியதும் லெட்சுமி முன்புபோல் மாரியைக் கையில் பிடித்தும் முதுகில் தடவியும் கூட்டி வந்து சற்றுத்தூரம் வரை மாரியை விட்டுவிட்டுத் திரும்பினாள். மாரியும் சீனித்தம்பியர் மனைவி சொன்னதை தந்தை வல்லியிடம் வந்து சொன்னாள்.” அப்ப நீ கொஞ்சத்தோடங் காயையும் முத்தியதாகப் பாத்து ஆஞ்செடுத்துக் கிணத்தடில் பழுத்துப் போயிருக்கிற மாதாழம் பழங்கள் மூண்டு நாலையும், ஆஞ்சித்து அதோட் கோழி முட்டையும் கொண்டு குடுத்துத்துவா” என்று சொன்னதோடு, தான் சேத்து குடமுட்டிக்குள்ள வச்சி இருந்த காசு ஐந்து ரூபாய்க் காசும் சிலின் ரெண்டு ரூபாயும் கொடுத் தார். மாரி, “இவ்வளவு காசு எதுக்கப்பா மட்டக்களப்புப் பட்ட ணத்தை வாங்கித்து வரவா?” “ஏன், பயணத்தில் கையில் இரிக்க வேணும்புள்ள. அதுமட்டுமல்ல நல்ல புடவசட்ட கிடந்தாலும் சரி அல்லது உனக்கு விருப்பமானத வாங்கித்து வாவன்.”

“களுதாவளையில் இருந்து வஸ் கூலி எவ்வளவு அப்பா?” போகவர அறுபது சதத்துக்குள்தான் வரும். அறுபது சதமுமில்ல களுவாஞ்சிக்குடிதான் அறுபது சதமாக்கும். களுதாவளையில் இருந்து எப்புடியும் போக, வர நாப்பது சதந்தான்புள்ள வரும்: வஸ்சில ஏறுற, போற வாற கவனமாக ஏறவேணும், இறங்கவேணும் போக்குள்ள வரக்குள்ள புதினம் பாராம பாதையக் கவனமாப் பாத்து நடக்கவேணும்.” என, வல்லி, மகள் மாரிக்கு இல்லாத புத்தி யெலாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். மாரியை மட்டக்களப்புக்கு அனுப்புவதென்பது வல்லியைப் பொறுத்த வரை, ஏதோ ஒரு வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புவது போன்றதோர் கவலை. காலமெல் லாம் காடன்டிய வாடியிலே வாழ்ந்த மாரியை அங்க இங்க அனுப்புவதென்பது வல்லிக்கு மனம் சங்கடமாகவே இருக்கும். மாரி ஒரு மணிநேரமாவது வாடியில் இல்லையென்றால் வல்லிக்கு உலகமே இருண்ட மாதிரியே இருக்கும். மாரி இதற்கு முன் பழு

காமத்திற்கும், களுதாவளை, பிலாவி வெம்பு ஆகிய இடங்களுக்கும் தன் தகப்பனோடு ஓர்இருநாட்களும்; மட்டக்களப்பிற்கு மாமாங் கத்தீர்த்த உச்சவத்திற்கும் தகப்பனோடு ஒரு முறை போய் வந்தவள் தான். இருந்தும் மட்டக்களப்பு நகரம் என்பது தன்னால் மறக்க முடியாத ஓர் இடம் தான்.

கல்லடிப்பாலமும், அங்குள்ள வெளிச்சக்கம்பங்களும், வீதிகள், வீடுகள், பெரும் அரிசி ஆலை, புகையிரதம், புகையிரத நிலையம் மற்றும் அங்கு ஓடும் கார், குதிரைவண்டி, சினிமாத்தியேட்டர், சினிமா நடிகை, நடிகர்களைத் தேவலோகத்தினர்கள் போன்ற சித்திரித்து, சந்திக்குச் சந்தி வைத்துள்ள விளம்பரங்கள் போன்ற அனைத்தும் மாரிக்கு மறக்கமுடியாத காட்சிகள்தான். இதனால் அன்று சீனியரின் வாடியில் இருந்து வந்தநேரம் முதல் அன்று இரவும், முற்றாக மாரிக்கு ஏதோ ஓர்புதிய உலகில் மீன்டும் கால் பதிக்கப் போறதோர் நினைப்பில் உணவு உண்ணவும் முடியல்ல உறக்கமும் வரவில்லை.

திட்டமிட்டதுபோல் அடுத்த நாட்காலை பொன்னம்மா, மகள் லெட்சுமி, மாரி மூவரும் அதிகாலை விடியாலாக்கவும் போது எழுந்து வெளிக்கிட்டு நடந்து, பழகாமத்துறையின் முதல் வள்ளுத்துக்கு வந்து, ஏறிக்கடந்து, களுதாவளை வந்து பஸ் ஏறி மட்டக்களப்பு மருத்துவமனை சென்றார்கள். சென்றவர்கள் மாணிக்கர் இருக்கும் வாட்டைப் பலரிடம் கேட்டு ஒரு மாதிரி கண்டுபிடித்து மாணிக்கரிடம் சென்றதும், மாணிக்கர், எல்லை யில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்ததோடு; “இவ்வளவு தூரம் நடந்தும், துறை அக்கரைப்பட்டு பஸ் ஏறி வந்துள்ளீர்களே! இதற்கு நான் என்ன உங்களுக்குச் செய்ய முடியும்” என்று கூறி, உண்மையிலே அழுதுவிட்டார்.

மாணிக்கர் அழுததைக் கண்ட மாரியும், அற்பு மனம் உடைய இரக்கசபாவமுள்ளவள் என்பதனால், மாணிக்கரின் உடலையும், கால்கட்டுக்களையும், கண்ட அவளுக்கு அவர் அழுத உடனே அவளும் சிறுபிள்ளை போல் அழுத்தொடங்கினாள். மாரி அழு, லெட்சுமியும் சேர்ந்து அழுதாள். இதனைக்கண்ட மாணிக்கர் தன்னை முதலில் திடப்படுத்திக் கொண்டு இருபிள்ளைகளையும் பார்த்து, “என்மா குழறுறையள்? குழறாதீர்கள் என்றபடி,” மாரியின் கண்ணையும்; இலட்சுமியின் கண்ணையும் தனது கை யாலே தொடைத்து விட்டுத் தேற்றியும், மகளைப் பார்த்து “மகன், பிள்ளைகள் போகும்போது கூட்டிக் கொண்டு பஸ்சில் ஏற்றிவிட்டு

அதற்கு முன் அதுகளுக்குத் தேத்தண்ணிக்கடையில் எதையாவது வணிசப்பாண வாங்கித் தின்னக் குடுத்து தேத்தண்ணியும் வாங்கிக் குடு” என்று இவர்களுக்கு தெரியாமல் மகனிடம் இரகசியமாகச் சொல்லித் தன் முடிச்சியில் இருந்த காசு இரண்டு ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்து, “நீயும் எதையும் தின்டு குடிச்சிற்று வா” எனச் சொன்னார். வந்த மூவரும் ஓர் அரை மணித்தியாலங்கள் வரை மாணிக்கருடன் நலன் விசாரித்து இருந்துவிட்டு மருத்துவமனையில் இருந்து மாணிக்கரை விட்டுப்பிரிய முடியாத பாசபந்தமுடையோராக சிவகுருவோடு, மாணிக்கரிடம் விடைபெற்று வரலாயினர். சிவகுருவும் ஓர் இரு இடங்களை, “அதோ தெரிவதுதான் படமோடும் இடமென்றும், நீதிமன்றம், கச்சேரியடியென்றும், ஒருசில இடத்தை கூட்டிக் கொண்டு மூவருக்கும் காட்டிவிட்டு, வஸ் நிலயத்திற்கு முன்னுள்ள தேனீர்க் கடைக்குக் கூட்டிப் போனான். ஆனால், தேனீர் கடைக்குள் போகவும்; அங்குபோய் கதிரையில் இருக்கவும்; அதை ஆக்களுக்குள் வைத்து அவர்களுக்கு முன்னால் தின்று தண்ணீர் குடிக்கவும் வெட்கப்பட்டனர்.

இதை உணர்ந்த சிவகுரு, “இது பட்டணம். ஆக்கள் பார்த்து அதை எண்ணுவானுகள். எனவே எனக்குப்பின்னால் கூசாமல் வாருங்கள். நான் இருப்பதைப் பார்த்து இருங்கள். தின்னுங்கள் குடியுங்கள்” என்று கண்டிச்சிச் சொல்லியே மூவரையும் கூட்டிச் சென்றான்.

தேனீர் கடையின் முன் உணமத்தம்பூப்போல்ப் பெரிய குழலோடு கூடிய கிராமப் போனில் பேரறிஞர் அண்ணாவினால் கதை வசன அமைப்பிலான “வேலைக்காரி படப்பாடல்” ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. சிவகுரு “வணிகம் பழமும் தாருங்க” என்று சொன்னான் சொன்ன மாத்திரத்தில் நல்ல பெரிய பறங்கிப் பழமும், வணிகம் நான்கு சோடி கொண்டு ஓர் பெரிய தட்டில் வைத்ததும், இவர்கள் மூவரும் ஆளை ஆள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அவர்களைப் பார்த்து பல்லைக் கடித்து கண்ணைச் சிவப்பாக்கியபடி எடுத்துத் தின்னுங்கள் என்று சைகை காட்டியவன், அவனே முதலில் ஓர் பழத்தை உரித்தும், வணிசை எடுத்தும் தின்றான். அவனைத் தொடர்ந்து மாரியும், இலட்சமியும் அதே மாதிரித் தின்னத் தொடங்கிய பின்னே பொன்னம்மா எடுத்துத்தின்ன ஆரம்பித்தா.

இதன்பின் சாப்பிட்ட நான்கு வணிககளையும் விட மேலதிகமாகவும் நான்கும், இரண்டுமாக வேறு வேறாக வணிககளை கடதாசியில் கட்டித்தரும்படி சிவகுரு சொல்லி இரண்டு கட்டிய

பொட்டலத்தை மாரியிடமும், நான்கு கட்டிய பொட்டலத்தை வெட்சுமியிடமும் கொடுத்து, தேத்தண்ணீரும் வாங்கிக் கொடுத்து, தானும் குடித்து விட்டுக் கணக்கைக் கேட்டான். அங்கு பரிமாறி யவன் “பத்துப்பழத்துக்கும் 20 சதம் பத்து வணிசகளுக்கும் 50 சதம், நான்கு பிளேண்டிக்கும் 8 சதம் எல்லாம் 78 சதம்” என்று கணக்கைச் சொன்னதும் பொன்னம்மா வாயில் கையை வைத்து மனதினுள் பெரிய குடும்பம் ஒன்றிற்கு ஒரு பகல் சோத்துக்குக்காணுமே, இந்த 78 சதமும், இந்தப் பொடியன் வீண்செலவு தானே செய்கின்றான் என்று நினைத்தாள். தந்தை சொல்லியது போல் அவர்களை பஸ்சில் கவனமாக ஏற்றி ஆசனங்கள் பிடித்து மூவரையும் இருக்க வைத்து, மூவருக்கும் கருதவளை வரை செல்வதற்கு பயணச்சீட்டும், கண்டக்டரிடம் கேட்டு வாங்கி, அவற்றுக்கான பணத்தைத் தானே கொடுத்துவிட்டு, “கவனமாகப் போங்கள்” என்று கூறியபடி சிவகுரு பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கப் போனான்.

இறங்கமுன் ஏதேச்சையாகத் திரும்பிப் பார்த்த சிவகுரு, மாரி தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். அந்த ஒரு கணத்தில் இருவரது பார்வையும் ஒன்று கலந்தன. இதயங்கள் பேசிக் கொண்டன.

7. வாடியில் மலர்ந்த காதல்

மட் மருத்துவமனை சென்று வயல் வாடி திரும்பிய சீனித் தம்பியரின் மனைவி, மகள் லெட்சுமி, மாரி ஆகியோர் எவ்வளவு தான் நடந்து பல தூரம் கடந்து வந்த நிலையிலும், அவர்களுக்கு அலுப்போ, களைப்போ தெரியவில்லை. காரணம் மட் மருத்துவமனைசென்று மாணிக்கரைப் பார்த்தபோது, மாணிக்கர் தங்கள் மீது காட்டிய அன்பும், அப்பயன் பாடாக தன் மகன் சிவகுருவை விட்டு தங்களுக்குத் தேனீர்க் கடையில் வணிஸ், வாழைப்பழங்களுடன் தேனீர் வாங்கித் தந்ததோடு; வாடிக்குக் கொண்டு வரவும் வணிஸ் வாழைப் பழங்கள் வாங்கி, வஸ் செலவுக்கும் டிக்கற் எடுத்து, அனுப்பி வைத்தசெயலை முவரும் எண்ணியெண்ணி மனதால் நன்றி செலுத்தியபடி வந்ததனாலும் அதுமட்டுமல்ல சிவகுரு இந்த ரெண்டொரு நாளைக்குள்ள அந்த மட்டக்களப்புப் பட்டனத்தை எவ்வளவுதூரம் அறிந்துள்ளான். முன்பின் அறியாத சில இடங்களையெல்லாம் அவன்புள்ள நம்மளையும் கூட்டிக் கொண்டு, சத்துவேளைக்குள் காட்டினானே! என்றெல்லாம் மூவரும் கதைத்து வந்ததனாலும்; அவர்களுக்கு அலுப்புக்களைப்பு என்பது ஏற்படவில்லை.

இங்கு, வாடிகளுக்கு வந்தபின்னும் சீனித்தம்பியரிடம் மனைவியும், மகள் இலட்சுமியும், வல்லியிடம் மகள் மாரியும், வாடிகளில் இருந்து வெளிக்கிட்டுச் சென்றது முதல் மட்டக்களப்பில் தங்களை மாணிக்கரும், மகன் சிவகுருவும் எவ்வளவோ அன்பாக நடத்தி அனுப்பி வைத்ததையும்; பெருமையோடு கூறி தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த வணிஸ், வாழைப்பழங்களையும் எடுத்துக் கொடுத்து தாங்களும் பகிர்ந்து உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

இந்த வணிஸ் சாப்பாட்டினை இதற்குமுன் இவர்கள் கண்டது மில்லை உண்டதுமில்லை. இவர்கள் எங்கு சென்றாலும், வீட்டுச் சாப்பாட்டினைவிட விசேட சாப்பாடாகக் காண்பதும் வாங்கி உண்பதும், பாலப்பம், வண்டப்பம், புளிச்சப்பம், பிட்டு, இடியப்பம்

போன்றவை மட்டுமே. இந்த வணில், பாண் என்பவை இங்கு இந்த மக்களுக்குப் புதியவை தான் தேனீர் என்பவை புதிதுதான். இவர்கள் குடிப்பது பசும்பால் இளநீர் என்பதைவிடத் தேனீர் குடிக்கும் பழக்கமும், இவர்களிடமில்லை. இதனாலே இவர்களுக்கு வணிசையும், தேனீரையும் எண்ண எண்ணப்புதுமையும், மகிழ்வு மாகவே இருந்தது.

மேலும் மாணிக்கரும், பதினெந்து நாட்களுக்கும் மேல் மட்டக்களப்பு மருத்துவமனையில் இருந்து பன்றிவெட்டிய காயங்கள் ஆறியபின் ஊருக்கு வந்து தனது பிள்ளைகளுடன்னின்று, சற்று ஆறி, வாடிக்கு வந்தார். இவர் ஊருக்கு வந்திருந்தபோது, ஊரில் பல பெண்களும், ஆண்களும் சென்று பார்த்து தங்கள் தங்கள் அனுதாபத்தினைக் கூறிச் சென்றனர்.

இதுபோல் இங்கு செல்லண்ட பங்கு வாடிக்கு வந்ததும், சிலர் வந்து பார்த்தனர். இவர்களில் சீனியரும், மனைவி பிள்ளைகளும், வல்லியும் வல்லி மகள் மாரியும் வந்து அடிக்கடி பார்த்துச் சென்றனர். எவர் வந்து பார்த்துச் சென்றாலும், வெறும் கையுடன் வந்தனர். சென்றனர். ஆனால், வல்லியும், வல்லிமகள் மாரியும் வரும்போதெல்லாம் தேன் தோடம் பழங்களும், நாட்டுக்கோழி முட்டைகளுமாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்துச் செல்வார்கள்.

மாணிக்கர் எவ்வளவுதான் தான் வல்லியிடமும், மாரியிடமும் “இதெல்லாம் எதற்கு வல்லி, பிள்ளை மாரிசும்மா வந்து பார்த்தால் போதும். எதையும் கொண்டு தந்து தான்பார்க்க வேணுமா? இதெல்லாம் எனக்குக் கடனல்லவா,” என்று சொல்லியும், கேட்க மாட்டார்கள். இவர்கள் வந்து பார்த்துச் சென்று, ஐந்து நாட்களின் பின், மாணிக்கரின் வயல்வாடிக்கு வடக்குப் பக்கத்து வயல் வாடியில் உள்ள பதினெந்து பதினாறு வயறுப் பெடியன் ஒருவன், தன் வாடியில் ஒருதருமில்லாத நேரம். வயல் வேலியோரமாகப் பெரும் பாரியமரத்தையண்டி ஓர் சிறுகுளம் போல் மடுவொன்று; மாரிகாலமான படியினால், நீர் நிரம்பியிருந்தது. அதில் இறங்கி நீந்தியும், சுழியோடியும் இருந்தவன். மரவேரினுள் அகப்பட்டுக் கரர்சேர முடியாமல் இறந்து விட்டான்.

இந்த இறப்பானது, அந்த வயல் வட்டைப்பிரதேசத்திலே பெரும் பதட்டத்தையும், பரபரப்பையும் ஏற்படுத்தி விட்டது. அது மட்டுமல்லாது அந்தப் பெடியனின் சவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஊரில் அடக்கம் செய்யமுடியாதபடி மாவிதானை, தடை செய்தும்;

கொர்ணலைக் கொண்டு மரணவிசாரணை செய்த பின்னுமே அச்சவம் கொண்டு போய் ஊரில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. இதன் பின் அந்த வயல் வாடிப்பக்கம் யாரும் பகலிலோ, இரவிலோ செல் வதில்லை.

இறந்த பெடியனை யாரும் திட்டமிட்டு அடித்தோ, கழுத்தை நெரித்தோ, விஷங் கொடுத்தோ சாகக் கொண்டதன்பின் நீரில் போட்டிருக்கலாம் என்ற சந்தேகங்கள் சட்டத்தில் உண்டென்தப் தால், என்னதான் தெரிந்த, நேர்மையான, ஊர், உறவானவர்களா னாலும், அந்தக் காரணங்கள் எதற்கும் சட்டநீதி, நியதிக்கும் சம்பந்தமே இல்லையென்பதனாலும்; ஊர் மாவிதானையின் கடமையின் பேரில் மரணவிசாரணை அதிகாரியான கொர்ணல் உடையாரைக் கொண்டு முறையாகச் சம்பந்தப்பட்ட, படாத அனைவரிடமும் இறந்த பெடியனைப் பற்றி முறையான விசாரணை செய்தும், பெடியனின் உடலைக்கீறி முக்கியமான உறுப்புக்களில் கொலைக்குண்டான தடையங்கள் ஏதும் உண்டா இல்லையா எனப் பரிசீலனை செய்து அடக்கப்பட்ட சவம் என்பதால்; அனேக மானவர்களுக்கு பெடியன் இறந்த இடத்தில் பேய் பயமுறுத்து மென்ற பீதி பயம் காரணமாக, அந்தப்பக்கமே யாரும் முடிந்த வரை போகாதிருந்தினர்.

இறந்த பெடியனின் வாடிக்கும் இறந்த இடத்திற்கும், வல்லியின் வாடிக்கு மிடையில் எப்படியோ பத்துப் பதினெந்து பாக இடைவெளிதான் இருக்கும். இதனால் வல்லியின் மகள் மாரி வல்லி வாடியில் இல்லாத வேளைகளில் தான் மட்டும் தனது வாடி வீட்டில் பகலிலும் தங்கித்தரிக்கப் பயந்தவளாக சீனித்தம்பியர் வாடிக்கோ, அல்லது மாணிக்கரின் வாடிக்கோ, ஓடி ஓடிப்போய் அங்கே சில மணிநேரங்களைக் கழிப்பாள். சீனியரின் வாடியில், சீனியர் நிற்கும் நேரங்களில் மாரி அங்குபோக விரும்ப மாட்டாள். காரணம் சீனியர், ஓர்சாதிபேத உணர்வு உடையவர் என்பதனால், ஆனால் மாணிக்கருக்கு அதெல்லாம் இல்லை. இருந்தும் மாணிக்கரின் வாடியிலும் மாணிக்கர் மட்டும் நிற்கும் வேளைகளிலும், மாணிக்கரின் மகனுடன் நிற்கும் வேளைகளிலுமே எந்தவித மனத் தயக்கமுமில்லாமல் அந்த வாடியில் போய் நிற்ப்பாள்.

அப்படியான நேரங்களில் மாணிக்கரோ! மகன் சிவகுருவோ; சோறு, கறியெனச் சமைக்கும்போது, தான் சும்மா பாத்திருப் பதைவிட அரிசியை வாங்கி அரித்துக் கிளைந்து கொடுக்கலாம், அல்லது காயைக் கிழங்கை, அரிந்து கொடுக்கலாம் என்று நினைப்

பாள். ஆனால் எழுந்து, மனம் நினைப்பது போல் செயலில் செய்ய மாட்டாள். காரணம், அவர்கள் முகத்தில் அறைந்தாற்போல், அதுகள் ஒன்றையும், தொடவேண்டாம், செய்யவேண்டாம், என்று சொல்லலாம். சொன்னால், மனதில் பெரும் வேதனை ஏற்படும் என்பதனால், அவர்கள் சொல்லாமல் நாம் ஏன் செய்து வீணாக மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணவேண்டும்மென்றே இருந்தாலும்; மனம் கேளாமல் விறகை முறித்தோ, கோடரி கத்தி கொண்டு வெட்டியோ, பிளந்தோ கொடுப்பாள். அடுப்பை மூட்டி எரிப்பாள். ஏதும் ஆயவேண்டிய காயை, பிடுங்க வேண்டிய கிழங்கைக் கீரையைப் பிடுங்கியும் கொடுப்பாள். வேறு ஒன்றையேனும் தொடமாட்டாள்.

இவர்கள் சில வேளைகளில் சமைத்து உணவு உண்ணும் வேளைகளில் எவ்வளவுதான் தெண்டித்து உணவுண்ண அழைத்தாலும், கடைசி வரை வாங்கி உண்ணவே மாட்டாள். அந்நேரங்களில் அவர்களுடைய வாடியில் இருக்கும் பயிர்ப் பாத்திகளைக் கட்டுவாள், புல்களைகள் இருந்தால் பிடுங்குவாள், வாடியின் வழியில் புல் வளர்ந்திருந்தால் மன்வெட்டியை எடுத்துப் புல்லைக் கொத்திச் செருக்கியும் வாடியை வளைத்துக் கூட்டிப் பெருக்கியும் உதவுவாள். “இவைகளை செய்யவேண்டாம் மாரி, செய்ய வேண்டாம் பிள்ளையென” யார் சொன்னாலும், “நீங்க சோத்தத்தின் னுங்க நான் சும்மாதானே இருக்கின்றேன். எனக்குக் கூலி ஒன்றும் வேண்டாம். தருவதானால்; வயல் விளைந்தபின் கணக்கைப் பார்த்து நெல்லத் தாருங்க” என்று கேலி, கிண்டல் பேசியபடி ஆண்களைப் போல் தன்வேலைகளைச் செய்து கொண்டே இருப்பாள்.

மாணிக்கரின் மருமகன், தம்பி, மகன் ஆகியோர் செல்லண்ட பங்கு வாடிக்கு வந்த காலத்தில், சிவகுரு மட்டும் வல்லியின் வாடிக்கு அடிக்கடி தேங்காய், மாங்காய் மரவள்ளிக்கிழங்கு தென்னம் பாளை, ஒலை, கிடுகு எனக் கேட்டுப் போவான். இவனையடுத்து மாணிக்கரும், தம்பி, மருமகன் ஆகியோரும் காலப்போக்கில் சிலதை, ஆம்! தாங்கள் ஊரில் இருந்து கொண்டு வருவதும், வல்லியின் வாடியில் இல்லாததுமான சிலதை மாரியை அழைத்தும், சிலவேளைகளில் வல்லியின் வாடி சென்று கொடுத்தும் வரலாயினர். இதனால் சாதிவேறுபாடு என்பது தெரியாமல் பழகி வந்ததனால்.

மாரியும் ஆரம்பத்தில் பயந்து ஒதுங்கி வந்தாலும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல பயம் கூச்சமில்லாமல் ஓர் உறவினர்களின் இல்லம்,

வாடி சென்று பழகுவது போல் பழகி வந்தாள். இவளுடைய பழக் கத்திற்கும், வருகைக்கும் எந்தவகையிலும் மாணிக்கரின் ஆட்களால் மாரி இம்சைப்படாத வண்ணமே இருந்து வந்தான்.

மாரியைப் பொறுத்தவரை அவள் பிறந்து பருவம் எதிய இன்று வரை, மாரியின் உடலில் ஆண்களின் கை என்பது, தனது தந்தை வல்லியின் கை சிறுபிள்ளைப் பருவத்தில் பட்டதைவிட இதுகால வரை எந்த ஓர் ஆண்மகனின் கையோ! உடலோ பட்டது மில்லைத் தொட்டதுமில்லை.

ஆனால் இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்கு முன் மட்டக்களப்பு மருத்துவமனை சென்று மாணிக்கரைப் பார்த்ததும், அவர் இருந்த பரிதாபமான நிலையைக் கண்டு சீனியரின், மனைவி, மகள் ஆகி யோர் அழுது கண்ணீர் சிந்துமுன், மாரியே அந்நிலையில் மனமுருகிக் கண்ணீர் சிந்தியபோது, மாணிக்கரும் அழுதவராக அவரையே அறியாத நிலையில் தனக்காகக் கண்ணீர் சிந்திய மாரியின் கண்ணீரைத் தன் கையால் தொடைத்தும், அவள் முதுகில் தன் கையைவைத்து தட்டிக் கொடுத்து அழாதே என்று ஆறுதல் சொன்னதும் மாரி இவற்றையெல்லாம் ஓர் கனவுக்காட்சியா, அல்லது உண்மையாகவே நடந்தது தானா, என்று அன்று பிரமித்தே நின்றவள்; அந்நிகழ்வை என்றுமே மீட்டி மீட்டிச் சிந்தித்தபோதெல்லாம் இனந்தெரியாத ஓர் சிலிர்ப்பு அடிக்கடி ஏற்படத்தான் செய்தது.

இதற்குக் காரணமில்லாமலுமில்லை. அனேகமான சாதியினர், குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரைவிட ஏனையோர் எங்களை ஓர் மனிதராக மதிப்பதில்லை பதிலுக்கு சகிக்கமுடியாத அசிங் கத்தைப் பார்ப்பதுபோல் பார்ப்பார்கள், ஒதுக்குவார்கள். எங்க ஞக்கும் தங்களுக்குள் ஐம்புலனும், அவைகள் ஊடாக ஏற்படும் அறிவும், உணர்வும், உணர்ச்சியும் எங்களுக்கும் உண்டு என்று ஒருக்காலமும் அவர்கள், மறைமுகமாகவோ நேரடியாகவோ ஒத்துக்கொண்டதுமில்லை. அதனாடிப்படையில் நடந்து கொண்டதுமில்லை.

இந்நிலையில் மாணிக்கர் பல மனிதர்கள் உள்ள இடத்தில் தன் கண்ணீரைத் தொடைத்தும், முதுகில் தட்டிக்குளற வேண்டாம் என்று சொன்னதும், தனக்கு என்றும் ஏற்படாததுமில்லாமல், தனது காதில் படும்படியாக இந்த உயர்குடியினர் என்போர் தங்களைப்படுத்திய துன்ப துயரங்கள் எண்ணிலடங்காதவைகள்

என்று சொல்லக் கேட்டதுண்டு. அவர்கள் தங்கள் வீடுகளில் தோட்டம், வயல் வாடிகளில் வளர்க்கும் நாய், பூனை, ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற இனங்களிடத்தில் காட்டுகின்ற அன்பு ஆதரவில் ஒரு ஆயிரத்தில் ஒரு விகிதமாகக் கூட காட்டமாட்டார்கள். பதிலுக்கு எங்கெல்லாம் சனமும், கோயில் குளமும் உள்ள இடங்களில் எல்லாம், எங்களை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இழிவுபடுத்தி தங்களைப் பெருமைப்படுத்த முடியுமோ! அவ்வளவுக்கவ்வளவு கேவலப்படுத்தியவர்களில், மாணிக்கர் நடந்து கொண்ட செயல், மாரிக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாகவும், புதுமையாகவும் இருந்த தோடு மாணிக்கருக்காகத் தான் எதையும் இழக்கலாம் என்றதோர் மனநிலை அடிஆழமாகப் பதிந்தே இருந்து வந்தது. இதன்பிற பாடே மாரி மாணிக்கரின் வாடிக்கு அடிக்கடி வருவதும், மனம் விட்டுப் பழகுவதுமாக இருந்து வந்தாள். இதுபோல் மாணிக்கரும், மாணிக்கரின் வாடியில் உள்ள அனைவரும் மாரி மனம் புண் படாதபடி, ஓர் தண்ணீரைக் கொடுப்பதானாலும் தாங்கள் குடித்த பாத்திரத்திலே மாரிக்கும் குடிக்கக் கொடுப்பார்கள்.

மாரியும் சோப்பு அதுஇது என்று பாவிக்க முடியாவிட்டாலும், அடிக்கடி உடைகள் தோய்த்துக் கழுவியும், வீட்டில் சமைக்கும் பாத்திர பண்டங்கள் பாய், தலையணை எதுவானாலும், மிகமிகத் துப்பரவாகவும், சுத்தமாகவும் வைத்திருப்பாள். எவ்வளவு தான் தென்னை, பலா, மா, எலுமிச்சை மரங்களை நின்று நிழல் பரப்பி வாசல் முற்றத்தில் சருகு உதிர்த்தப் பரப்பிக் கிடந்தாலும், அவை அத்தனையையும், அலுப்புச்சலிப்பு இல்லாதபடி, அந்தப் பெரிய வளவினை கூட்டிப் பெருக்கி ஒரு குப்பை கூளமில்லாமல் வைத்திருப்பாள். அங்கு அவள் வாடி வளவுக்குள் வரும் அனை வரும் அந்த வளவினைப் பார்த்து, இது என்ன கோயிலா, குடி மனையா! என்று தெரியாத நிலையில் திண்டாடுவர்.

அவ்வளவு தூய்மையாகவும் அழகாகவும் வீடும் வளவும், வீட்டின் பாத்திர பண்டங்களும் இருக்கும். இதனால் இதனை நேருக்கு நேராக இந்த முன்று நான்கு மாத காலமாகக் கண்டு உணர்ந்ததனால் மாணிக்கரின் வாடியில் உள்ள எவரும் மாரியைப் புறக்கணிப்பதில்லை. மாரி, மீன், இறங்கியைக்கூட விரும்பிச் சமைக்கவும் மாட்டாள், உண்ணவும் மாட்டாள். அவளுடைய தினச் சமையல்ச் சாப்பாடெல்லாம் இலை, காய், கிழங்கு, தயிர் மட்டுமே. யாரும் விருந்தினர்கள் வந்தாலோ, தனது தந்தை என்றாவது ஒருநாள் விரும்பினாலோ, அதற்கென வேறு சட்டி பாத்திரங்களில்

சமைத்துக் கொடுத்தாலும், தான் ஒரு நாள் தானும் முட்டை, மீன், கருவாடு, இறச்சி என எதுவும் சாப்பிடவே மாட்டாள்.

இதனாலே மாணிக்கரின் வாடியிலோ, சீனியர் வாடியிலோ எப்படித்தான் போய் வந்து பழகினாலும் பாலை மட்டும் என்றாவது ஒருநாள் வாங்கிக் குடிப்பாள். வேறு உணவாக வாங்கிச் சாப்பிடுவதானால், சோளன், வற்றாளைக்கிழங்கு, மரவள்ளிக்கிழங்கு, பயறு, பயத்தங் கொட்டை போன்ற அவித்த, வறுத்த வகைகளை மட்டுமே வாங்கி உண்பாள். அதுவும் என்றாவது சிலநாளில் மட்டுமே. இவளின் இந்தப் பழக்க வழக்கம் காரணமாக மாரி பூறக்கணிக்கப்படாமல் நடத்தப்பட்டாள். என்னதான் இருந்தாலும் மாரி இவர்கள் வாடியில் அடிக்கடி வந்து நிற்பதனால் மாணிக்கரின் இனத்தார் அதை, இதை ஏதும் கதைக்கலாம், என்ற ஓர் உணர்வும், பயமும் மாணிக்கரின் வாடியினருக்கும், மாரிக்கும் என்றும் இருந்தே வந்தது.

மாரியின் சுத்தம், தூய்மை காரணமாக, மாணிக்கர் மட்டும் தனியே நின்ற ஒருநாள், மாரி தங்கள் வாடிக்கு வந்ததும், “பிள்ளை இஞ்சவா, எனக்கு அலுப்பாக இருக்கின்றது. அந்த உமலுக்குள்ள அரிசி இருக்கு. அதில் ரெண்டு சண்டு அரிசியை எடுத்து இந்த அடுப்பை மூட்டி அரிச்சிவை” என்றார். இப்படி ஓர் ஆணை எப்போ வரும், வரும் என எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவளுக்கு இன்று இது கிடைத்தாலும், சற்றுத் தயங்கியவளாக, “ஆரும் கண்டா உங்கள ஒண்டும் சொல்ல மாட்டார்களா” என்று கேட்டாள்.

மாணிக்கரும் “சொல்லாமலா விடுவானுகள்! ஆனால் இப்போதைக்கு ஒருத்தரும் வரமாட்டார்கள். வந்தாலும், நான் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன். நீ பயமில்லாமல் சோற்றை ஆக்கு நான் நிற்கும் நாட்களில் மட்டும் நீ வந்து பயமில்லாமல் எனக்கும் வந்து எதையும் அவித்துத் தந்து போட்டு, நீயும் ஒரு பிடிச்சோ றெண்டான திண்டுற்று போ. ஆனால் அங்கையும் உன்ற அப்பன் வாடில் இல்லாமல் வேலை வட்டி இல்லாத நேரம் மட்டும் வா. வேறு எனக்காக உன்ற வீட்டு வேலைகளை விட்டுப்போட்டு வராத” என்று சொன்னதும், மாரி தான் வீட்டிலே சமைப்பதையும் விடப் பயபக்தியோடு பாத்திரங்களையெல்லாம் எடுத்துத் தும்பும்; சாம் பலும் போட்டுக்கழுவி, தானும் கைகள் இரண்டையும் ஒருமுறைக்கு இருமுறை கழுவி சமைக்கத் தொடங்கினாள். மாணிக்கரும் மாரி சமைக்கையில் வாடியில் அமர்ந்து நாலாபக்கழும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

வயல் வாடிகளில் அனேகமாக ஆட்கள் வருவதும் போவதும் குறைவு. அதிலும் வயல் விதைத்து வேலி கட்டினால், மூன்று நான்கு பேர் நிற்கும் வாடிகளில் பகலில் ஒருவர் இருவர், சில வாடிகளில் ஒருவர்கூட இல்லாமலே இருக்கும், ஆனால் பொழுது பட்டதும் வயல் காவலுக்காக ஊரில் இருந்து அனேகமாக எல்லோரும் இரவுக்காவலுக்கென வந்து விடுவார்கள். ஆகவே அன்று பொழுது படும் வரை ஒருத்தரும் வரவே இல்லை. இதனால் மாரி சுயமாகச் சுதந்திரமாகச் சமைத்து முடித்தாள். உணவுண்ணும் பாத்திரத் தையும் கழுவி, தண்ணீரும் எடுத்து ஓர் சாக்கை விரித்து அதில் சோற்றுப்பானை, கறிச்சட்டிகள் அகப்பை உப்பு அனைத்தையும் எடுத்து வைத்து, “என்ன பாருங்க, சோறு ஆக்கி முடிஞ்சி. எல்லாம் சாக்கில் எடுத்து வச்சி இரிக்கன் சோத்தத்தின்னுங்க நான் எங்கட வாடிக்க போய்ப் பாத்துத்து வாறன்” என்றாள்.

“சோத்த ஆக்கின நீதின்னாம நான் மட்டும் திண்டுறதா? வாடிக்குப் போறன்றாலும் சோத்தத்திண்டுத்துப் போபுள்ள.” “இல்லபாருங்க. ரெண்டு பேரும் சோறு தின்னக்குள்ள தற்சமயம் ஆரும் வந்தா சரியில்லாதானே பாருங்க.” “அதென்னபுள்ள, சரியும் பிழையும், ஆரும் தின்னாததையா நாம தின்னப் போறம். சோறு திண்டுறதும் புதினமா? நினைக்கிறவன் நினைக்கட்டும், எதையும் சொல்லுறவன் சொல்லட்டும் நீவா, எடு ஏனத்த, ரெண்டு பேரும் தின்னுவம்” என்று மாரியைப் போகவிடாது தடுத்தார். மாரிக்கும் ஏனோ உணவுண்ணவேண்டும் என்ற அவா ஆசையில்லை. ஆனால் மாணிக்கரின் இப்படியான மன்றிலையில் அவருடன் அமர்ந்து, உணவு உண்ணவேண்டும், சரிசமமாக இருந்தபடி அவருடன் இருந்து கதைத்துச் சிரித்து இருக்கவேண்டும் என்றோர் எண்ணம் மட்டக்களப்பு மருத்துவமனையில் நடந்த சிறிதான தொரு நிகழ்வு அவள் மனதில் பெரிதான ஓர் வேட்கையை உருவாக்கிவிட்டது.

மாணிக்கரின் வேண்டுதலைத் தட்டிக்கழிக்காமல் அவருடன் இருந்து உணவுண்டாள். உண்டு முடிந்ததும் சகல சாமான்களையும் பக்குவமாக முடி அது அது இருக்கவேண்டிய இடங்களில் வைத்து விட்டுச் சிறிது நேரம் இருந்து அவருடன் பொதுவான விடயங்கள் சிலதைக் கதைத்துப் பேசி இருந்துவிட்டு தனது வாடிக்குச் சென்று விட்டாள். இது சிலநாட்களாக, வாரங்களாகத் தொடர்ந்தது. இதனால் மகன் சிவகுருவிடம் ஒருநாள் அவராகவே சொன்னார்.

மகள் அந்தப் பொட்ட சாதியில இளக்க மெண்டாலும், அவளிட துப்பரவு, பழக்க வழக்கம் நம்மட சாதிக்காறிகள் என்ன, ஒரு பிராமணத்திற்கு இருக்கும் என்பதும் சந்தேகம். இதனால் நானே கூப்பிட்டு அஹப்பா இரிக்கிறது! இஞ்சவந்து இந்தச் சோத்தக்கறிய அவிச்சித்தா எண்டு சொன்னன். பொடிச்சிக்குப் பயந்தான். ஆரும் என்னண்டானச் சொல்லுவார்களே எண்டு. ஆரும் இல்லாத நேரங்களிலதான் வந்து செய்துதா எண்டன். அதுக்குப் புறகு நான் தனிய நிக்கிற நாளில அந்தப் பொடிச்சிதான் வந்து சோத்தாக்கி வச்சிப் போட்டுப் போகும். சிவகுரு உள்ளூரத் திருப்திப்பட்டான்.

சிவகுரு “அதில என்னப்பா, மாரி எவ்வளவு துப்பரவாக இரிக்கு. அதுபோல தன்ர வீடு வாசலையும் கோவில் போல வச்சி இரிக்கு. நம்மட சாதி பாக்கிறசனம் அதிர புறங்கால் மண்ணுக்கும் தகுதியில்ல” என்று சொன்னதோடு தகப்பனும், மகனும் அங்கிக ரித்ததன் பேரில் மாரி மாணிக்கர் நிற்கும் நாளில் மட்டுமின்றி, மாணிக்கரும், மகன் சிவகுரு நிற்கும் நாட்களிலும் வந்து எல்லோரும் சேர்ந்து சமைப்பார்கள். ஆனால், என்றாவது ஒருநாள் இருநாள் மட்டுமே இவர்களுடன் இருந்து உண்பாள். ஏனைய நாட்களில் ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தனது வாடிக்கே போய் விடுவா. இங்கு மாணிக்கரின் வாடியில் நடக்கும் சம்பவங்கள் சிலதை தன் தந்தை வல்லியிடம் சொல்வா. சிலதைச் சொல்ல மாட்டா. தனதும், மாணிக்கர் வாடியினரினதும் தொடர்பையும், பழக்க வழக்கங்களையும் துண்டிக்க, கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சம்பவங்களாயின் தன் தந்தையிடம் சொல்லமாட்டா. மாறாக அந்த உறவும், தொடர்வும் வளரக்கூடிய சம்பவங்களையும், தொடர்பையும் மறக்காமல், மறைக்காமல் சொல்வாள். இதனால் வல்லியும் பெருமைப்படுவார். ஒரு தாய், சகோதரர்கள், இனசன மில்லாத பிள்ளை எந்த நாளும், தனியே இருப்பதென்பது கஷ்டம் தானே! அதனால் இப்படிப்பட்ட பெருமனம் உள்ளவர்களுடன் சேர்ந்து கதைத்துப் பேசி அதுதன் பொழுதைக் கழிக்கட்டுமே என்று எண்ணுவார்.

மாரியும், மாணிக்கரின் வாடிக்கோ, சீனித்தம்பியரின் வாடிக் கோ அடிக்கடி போனதும், போகத் தொடங்கியதும் அந்தப் பெடியன் தண்ணியில் தாண்டு இறந்தபின்னே தான். அதற்கு முன் அவள், கோடை, மாரி, வசந்தமென, இராப்பகலாகத்தன் வாடியைவிட்டும், தனது மாடு, கோழி, பயிர்களை விட்டும் எங்கும்

போகமாட்டாள். எந்த நேரமும், மாட்டுக்காலையைத் துப்பரவு செய்வதும் சாணங்களை அள்ளிக் கொண்டு பழ மரங்களுக்குப் பயிர்களுக்கு போடுவதும் தண்ணீர் இறைப்பதும், களைபிடுங்கு வதும், காய், கனி, கிழங்கு, கீரகளை ஆய்வதும், பிடுங்குவதும், வீட்டுவேலைகள் போன்றவைகளிலே அவளுடைய நேரமும், பொழுதும் போய்விடும்.

இத்தனை வருட காலங்களாக எத்தனையோ, விவசாயிகள், ஆட்க்கள் மாறி மாறி ஆட்கள் அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் வந்து வயல் உழுவார்கள். விதைப்பார்கள், அறுவடை செய்வார்கள், சூடு மிதிப்பார்கள். நெல்லை எடுத்துக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஊர் வீடு எனச் சென்று விடுவார்கள். இவர்களில் எங்காவது தூரத்தில் ஒரு சில வாடிகளில் மட்டுமே நிலையாக கோடை, மாரிவசந்த மென உரியகாலத்தில் வேளாண்மைச் செய்வதும், ஏனைய காலத்தில் மாடுகளான, ஏருமை, பசுக்களைக் கட்டி மேய்த்துப் பராமரிப்பதும் மேட்டுப் பயிர்களான மினகாய், வழுதிலை, வாழை, மரவள்ளி, கீரகளைனப் பயிரிடுவதுமாக இருப்பர். இவர்களோடெல்லாம் எக்காலத்திலும், மாரியோ, வல்லியோ மாணிக்கரின் செல்லண்ட பங்கு வாடிக்காறர்களுடன் பழகிப்போய் வந்தும் சமையல் செய்தும், உண்டு குடித்தும் வருவதென்றால் இவர்களுடன் மட்டுந்தான். இதனால் வல்லிக்கும், மகள் மாரிக்கும் இது ஓர் புதிராகவும், மகிழ்வாகவும் இருந்து வந்தது.

வல்லி எங்காவது போவதானால் அதுவும் உடன் சென்று வர முடியாத பயணமானால் மாரியைக் கூட்டிக் கொண்டு தனது சகோதரரின் மருங்கையடிமுன்மாரி வாடியிலே விட்டுவிட்டு எங்காவது போய் திரும்பும்போது அங்கிருந்து கூட்டி வருவார். இச்செயல் அடிக்கடி நடப்பதில்லை. வல்லிக்குத் தவிர்க்க முடியாத சில பயணங்கள் ஏற்படும் நாட்களில் மட்டுமே.

சில நாட்களில் வல்லியின் பயணங்களைவிடப் பகலில் எங்காவது மாடுகளை நீண்டதாரம், நேரம் காடுகளில் தேடிப் போகவேண்டிய நேரங்களிலோ, அல்லது பகலில் போய் எப்படி யோ மாலையாகமுன் வரக்கூடிய வயல் வட்டைகளுக்கோ போக வேண்டிய நாட்களிலும், நீண்ட நேரக்காட்டு வேலைகளான தேன் எடுக்க, தேவையான மரந்தடி, கதியால் வெட்ட கொடி அறுக்கப் போகவேண்டிய நாட்களிலும் மாரியை அதிகாலையிலே கூட்டிக் கொண்டு மருங்கையடிமுன்மாரிவாடியிலே விட்டு விட்டே தன் வேலை வட்டிகளுக்குப் போவார்.

ஆனால் செல்லண்ட பங்குவாடிக்கு மாணிக்கர் ஆட்க்கள் வயல் செய்ய வந்து ஓர் இரு மாதங்களின் பின் அவர்களுடன், தானும், தன் மகள் மாரியும் பழகி வந்ததன் பயனாக பகலில், அதாவது காலையில் வெளிக்கிட்டு எப்படியோ மாலையாகும், முன் வரக்கூடிய வேலைகள், பயணங்களானால் மகளை இவர்களின், அதாவது மாணிக்கரின் வாடியிலே போய் நிற்கும்படி சொல்லிவிட்டு, வல்லிபோய் விடுவார். இதனால் வல்லிக்குச் சற்று ஆறுதலாகவும் அமைதி இதமாகவும் இருந்து வந்தது. இதுபோல் கோடைமாரியென இருக்கும் கண்டுபோட்டவாடிச் சீனியரின் வாடியில் சீனியரின், மனைவி, மகள் இலட்சிமியென இரு பெண்கள் அந்தவாடியில் இருந்தும் மாரியோ, வல்லியோ அங்கு போகவோ, நிற்கவோ விரும்புவதில்லை காரணம், சீனியர் மாணிக்கரைப் போல்ல. அவர் கடுமையான சாதி, குலம் பார்ப்பவர். சீனியரின் மனைவி, மகள், மகன் மூவருக்கும் அப்படி எந்தப்பாகு பாடும் இல்லாவிட்டாலும் சீனித்தம்பியரின் பாகுபாட்டுக்குணத் தினால் அங்கு மாரி போவதில்லை. வல்லிகூட அங்கு போய் நில் என்று ஒரு நாளேனும் சொன்னது மில்லை. இதுபோலேதான் கணவரின், தன் தந்தை சீனித்தம்பியர் குணம் அறிந்ததனால் அந்த இரு பெண்கள் கூட மாரி நீ ஏன் அங்கு தனிய நிற்கவேண்டும்? அங்கு இங்கேன் போகவேண்டும்? இங்கு வந்து எங்களுடன் நிற்கலாந்தானே! நாங்கள் என்ன மனிதர்கள் இல்லையா? நாங்கள் பிள்ளைகளுடிகளைப் பெறவில்லையா வளர்க்கவில்லையா என்று ஒருநாளேனும் கேட்டதுமில்லைச் சொன்னதுமில்லை இதனாலே மாரி அங்கு செல்வதில்லை. ஆனால் மாணிக்கரின் வாடியைப் பொறுத்தமட்டில் மாணிக்கரினாலோ! மகன் சிவகுரு தம்பி, மருமகன் எவராலுமே மாரிக்கு இதுநாள் வரை எந்த இடையூறும் தலைகுனிவும் ஏற்படவில்லை. இதனால் இந்த வாடியை தனது வாடி இடம் போன்றும், இங்கு உள்ள நான்கு பேரையும் தனது உற்றார், உறவோர் என மனதில் இருத்திச்சுயமாகவும், சுதந்திரமாகவும் பழகி வரலானாள்.

8. கல்லடி வைரவர் பூசை

ஊரில் உள்ள மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஏதோ ஒரு தெய்வத்திற்கு பொங்கிப் படைத்தும், அரிசிமா நொட்டி சுட்டுவைத்தும், தெய்வமாட்டியும் வணங்கி வருவதுபோல் வல்லியும் தனது வாடியில் தைத் பொங்கலையும், மாட்டுப் பொங்கலான பட்டிப் பொங்கலையும், இன்னும் பொங்கி வழிபட்டு வருவது மில்லாது, ஓவ்வொரு மாதமும் இந்துநெறிப்படி நடக்கும் நோன் புகளையும் தவறாமல் தானும் கடைப்பிடித்து மகள் மாரியையும் கடைப்பிடித்து வரும்படி செய்துவந்தான். இதனடிப்படையில் தைப் பொங்கலையும், ஏனைய நோன்புகளையும், தானும், மகள் மாரியும் இணைந்தே சிறுசிறு நிகழ்வாக நிகழ்த்தி வந்தாலும்; பட்டிப் பொங்கலையும், தும்பாலை வட்டைக்கு முன்னால் உயர்ந்து படர்ந்து இருக்கும் மலையில் அந்த தும்பாலை வட்டை விவசாயிகள் வழிபட்டும், நொட்டி வாழைப்பழங்களிட்டும் வருகின்ற வைரவனுக்குச் செய்வதையும்; வல்லியும் மகனுமில்லாது; வயல் வாடிகளில் உள்ளவர்களிடமே சொல்லி அவர்கள் கையாலே பட்டிப் பொங்கலுக்குத் தேவையான பச்ச அரிசி குத்தி எடுத்தும், பால் சர்க்கரை போன்றவற்றைத் தேடி எடுத்தும், பொங்கற்ப பானை, பாத்திரங்கள், அகப்பை போன்ற அனைத்தையும் கொண்டு வந்து பட்டிப் பொங்கலைப் பொங்கும்படி வேண்டி அதற்குரிய நெல்லைத் தேங்காயை, வாழைக்குலையைக் கரும்பை, கொடுத்துப் பணத்தையும் கொடுத்து விடுவான். இவற்றைப் பெற்று வயல் வாடியில் உள்ளவர்களே பூசையை நடாத்துவார்கள். வல்லியின் பூசை நடக்கும் போதுமட்டும் வல்லியும், மகனும் ஓர் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று வணங்கியும்; பொங்கிப் படைத்தவர்கள் கொடுக்கும், திருநீறு, சந்தனம், மாலை, பொங்கல் போன்றவற்றைப் பெற்று பசுக்கள், காளைகள் கன்றுகளுக்குத் திருநீறு, சந்தனங்களைப் பணதன் நெற்றிகளில் பூசியும்; மாலைகளை பசுக்கள் கன்றுகளின் காளைகளின் களுத்துக்களிலும், கொம்புகளிலும் அணிவித்தும், அந்தச்சீவன்களுக்குப் பொங்கலை உண்ணக் கொடுத்தும் அவை

உண்ணும் போது அதனைப் பார்த்து, வல்லியும், மகள் மாரியும் மகிழ்வர்.

இதுபோல தும்பாலை வட்டைக்கு எழுவானில் காட்டைந்த மலைமேல் உள்ள கல்லடி வைரவருக்குச் செய்யும் போதும் மேற் கூறியபடி வயல் வாடிகளில் உள்ளவர்களிடமே வைரவருக்குச் செய்ய சொல்லி பணத்தையும், பழக்குலை, தேங்காய், கரும்பு நெல்போன்றவற்றையும் கொடுத்து விட்டுத் தான் விறகை மட்டும் கொண்டு கொடுத்துப் போட்டுப்பூசை நேரத்திற்கு மட்டும் அங்கு சற்று ஒதுங்கினின்று முகங்கொடுத்து வணங்குவார்கள். இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்வதன் காரணம். தான் பொங்கிப் படைக்கும் பொங்கலையோ, ரொட்டி, பழங்களையோ உயர் சாதிக்காறர் களாகிய விவசாயிகள் வந்து வாங்கவும் மாட்டார்கள். தாங்கள் கொண்டு கொடுத்துப் பெற்று, வாங்கி உண்ணவும் மாட்டார்கள் என்பதனாலே; அந்த விவசாயிகளைக் கொண்டு செய்வித்து அவர்களாக அவர்களின் ஆட்களை அழைத்தும், கொடுத்து எஞ்சி யதைப் பெற்றுமே தங்கள் வாடிக்குக் கொண்டு போவார்கள். வல்லி இந்த ஏற்பாட்டினைப் பல ஆண்டுகளாகச் செய்தே வந்தார்.

இம்முறையும், செய்வதற்கு மாரி மாணிக்கரின் வாடி ஆட்களை வேண்டினாள். அவர்களும் உள்ளனன்போடு சம்மதித்துமாணிக்கர், சிவகுரு, மாணிக்கரின் தம்பி சின்னத்தம்பி ஆகிய மூவரும் மிக உற்சாகமாக பயபக்தி, மகிழ்வோடு தங்கள் வீட்டுப் பெண்களிடமே சொல்லி பச்சை அரிசி குத்தி எடுத்து வந்தும், மாணிக்கர் வல்லியின் பட்டிக்குள் சென்று பசுக்களில் ப்பால் கறந்தும், சிவகுரு வல்லியின் தென்னை மரங்களில் ஏறிக் குருத்து வெட்டியும், தேங்காய் இளநீர் பறித்தும், கரும்பை வெட்டி எடுத்தும் மலர்களைப் பறித்து வைத்தும், பாத்திரபண்டங்களைத் தாங்களாகவே தங்கள் வீட்டில் இருந்து கொண்டு வந்தும், அழகாகப் பட்டியைக் குருத்துமாவிலை, செங்காந்தாள், குவளை, மலர்களால் சோடித்துக் கட்டி மெருகு படுத்தியும், பட்டிப்படலையில் தோரணம் போல் கட்டியும் பொங்கலாயினர்.

மாரி தனது பசுக்கள், கன்று, காளைகளுக்கு முன்கூட்டியே கட்டி வைத்திருந்த சரங்கள், மாலைகளை அணிவித்தும், திருநீறு, சந்தனம் பூசியும் பட்டிக்குள் அப்பசுக்கள், கன்றுகள், காளைகளை பொங்கல் செய்யுமிடத்தில் நிற்க வைத்து அவைகளுக்கு வழக்க மாகச் சொல்லி வரும் அறிவுரைகளைச் சொல்லி “ஆம்! பொங்கிப் பொங்கல் பூசை முடித்துப் பொங்கல் தரும் வரை ஒருவரும்

பிரளிபண்ணாமல் ஒழுங்கா நிற்கவேணும்; அது இல்லாம பிரளி பண்ணினால் வெட்சமியையும், கனகத்தையும், வளத்தாளையும் விட்டுப் போட்டு மற்ற எல்லாரையும் காலையால வெளிக்கிறப்பி காட்டுல விரசிப்போடுவன்” என்று எச்சரிக்கையோடு கூடிய அறிவுரை கூறியதும் அவளை மொய்த்தபடி அவளது மேலை உரசியும், காலைக் கையை நாக்கால் நக்கியும், குனிந்து அவளைக் குத்துவது போல் முட்டுவது போல் செல்ல விளையாட்டுக்கள் விளையாடியும், ஆனால் அதே நேரத்தில் எந்தப்பகவும் கன்றும் காளைகளும் ஏனைய பசுக்களுடன் காளைகளுடன் முட்டிமோதி யோ பிரச்சனைப்படாமல் நின்றன. இதனைக்கண்ட சின்னத்தம்பிக்கு மட்டும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆனால் மாணிக்கருக்கும், மகன் சிவகுருவிற்கும் இது ஆச்சரிய மூட்டவில்லைக்காரனைம் வல்லியில் லாத பல நாட்களில் மாரி பால் கறந்தாலும், மாணிக்கர், சிவகுரு இருவரும் பழகியபின் வல்லியில்லாத நாட்களில் மாரி இவர்களில் யாரையாவது அழைத்து அவர்களின் பாத்திரங்களையே கொண்டு வரச்சொல்லி தண்ணீர் கொண்டு பசுக்களின் மடி, முலைகளைக் கழுவச் சொல்லியும், பால் கறக்க விடுவாள். முதன் முதல் இரண் டொரு நாட்கள் மாணிக்கரையோ, சிவகுருவையோ, பசுக்களுக்களுக்குக்கிட்ட அனுகிப்பால் கறக்க முடியாதபடி பசுக்கள் கொம்பால் இடிக்கச்சென்றும், பின்னங்காலால் அடிக்க, உதைக்கச் சென்ற வேளைகளிலெல்லாம் மாரி பசுக்களின் அருகில் சென்று “ஓன்றும் செய்யக்கூடாது. நமது அப்பா, நமது அண்ணன். அவர்களை ஓன்றும் செய்யக்கூடாது” என அதட்டிக் கம்பைத் தியைக்காட்டி அச்சுறுத்தியதன் பின்னே இவர்கள், பசுக்களின் அருகே செல்லவும், பால் கறக்கவுமான நிலவரம் ஏற்பட்டது.

ஒருமுறை சிவகுருவைக் கொண்டு, கனகம் பசவை, அதட்டி சிவகுரு பால் கறந்து கொண்டிருக்கும் போது, மாரி நிற்பதையும் சிவகுரு பால் கறப்பதையும் பொருட்படுத்தாது; நின்று கொண்டிருந்த கருங்கழுத்தன் காளை, ஒரு வித சத்தம் போட்டபடி கனகப் பசுமேல் ஏறி தனது இச்சையைத் தீர்த்தபோது; நல்ல காலம் சிவகுருவும் திடீரென எழுந்துவிட்டான். மாரியோ தன்னையும் மறந்து அந்தக்காளையின் செயலையும், அதுதன் இச்சை தீர்த்துக் கொண்டபின் பசு நடுங்கி, பின்பிட்டம் நிலத்தில் பட நடுங்கிக் குந்திய செயலையும் கண்டு, ஏதோ ஓர் உணர்ச்சியினால் நின்ற வளைப் பாத்து சிவகுரு, “சீ! இந்த நாம்பனை ஏன் காலைக்குள் விட்டநீ, இதை வெளியாலே துரத்திவிடு. இந்த நாம்பன் நின்றால்ப் பால்கறக்க முடியாது! இந்தா பார் இந்தப் பசு விழுந்து படுத்துக்

கிடந்து நடந்குது பாவம். அது சரியான மொற்று நாம்பன் போல கிடக்கு” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்தான் மாரி தன்னைத் உணர்ந்து வெட்கித்தலை குனிந்ததோடு என்னைப் பற்றி சிவகுரு என்ன நினைத்தானோ என்று மனதால் என்னி நொந்தாள்.

இதன்பின் இவர்கள் வந்து பால் கறக்கும் நாட்களில் எந்தக் காளையையும் பட்டிக்குள், காலைக்குள் நிற்கவிடமாட்டாள். தான் பால் கறக்கும் அனேகநாட்களில், தான் காளையைத் துப்புரவு செய்யச் சானம் அள்ளும் நாட்களிலும் காளைகள் பசுக்களைப் போட்டு ஏறி மிதிக்கும்போது அவள் அக்காட்சிகளை மிகமிக விருப்பத்தோடு பார்த்து ஏக்கப் பெருமுச்சி விடுவாள்! ஆம்! என்ன தான் ஆண்கள் மீது ஆசைப்பட்டாலும்; இந்தக் காளைகளின் கொடிய செயலுக்குப் பசுக்கள் படும் வேதனை போல்; நாமும் வரப்போற ஆண்மகனால் இப்படி வேதனைப்பட நேரலாமே என்று யோசித்தாள்.

முன்கூறியதுபோல் தும்பாலை வாடிக்கு முன்னுள்ள கல்லடி வெரவருக்குச் செய்ய இம்முறை மாணிக்கரின் ஆட்களையே வல்லி வேண்டி நின்றார். மாணிக்கரின் வாடிக்காரர்களும் மறுக்காது முன் வந்தனர். “நமக்கு என்னதான் வேலைகள் இருந்தாலும்; தெய்வத்திற்கு உரிய கடமை செய்ய நம்மை அழைக்கும்போது நமது வேலைகளைப் பெரிதாக நினைக்க முடியுமா? இது எல்லா ருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதா?” என்று மாணிக்கர் சொல்ல, தம்பிக காறன் சின்னானும், “அதுசரிதான் வல்லிரவாடிக்கு முன்னால் உள்ள நாம இந்த உதவியைச் செய்யாமல், வேற ஆரு செய்யிற? அது மட்டுமில்ல வல்லியும், அந்தப் பொடிச்சி மாரியும், தெரிஞ்சும், தெரியாமலும், நாம இந்த வாடிக்கு வந்த நாள் முதல் எவ்வளவு தேங்காய் என்றும், தோடங்காய் எலுமிச்சங்கா யென்றும், மர வள்ளிக் கிழங்கு பச்ச கொச்சிக்காயென்றும், ஓலை கிடுகு என்றும் தந்திருப்பார்கள். இதையெல்லாம் நம்மட சாதிக்காறர்கள் தருவார்களா? தந்தாலும் சும்மா காசு, நெல்லு இல்லாமல் தருவார்களா? அப்புடியான உதவிகளை செய்தவர்களை கண்டறியாத சாதி, அதுஇது என்று நாம நன்றி மறக்க ஏலுமா?” என்று சின்னானும் ஒத்து ஊதுவது போலச் சொன்னதும் வெரவனுக்குச் செய்யும் வேலையில் இறங்கினர்.

கல்லடி வெரவனுக்கு இந்தப்பகுதி விவசாயிகள் அடிக்கடி ஆள் மாறி ஆள், வாடிக்காரர்களாக வழைமையாகச் செய்து

வருவார்கள். கல்லடி வைரவருக்கு றொட்டி, பழம் வைத்து வழிபட்டு வருவதென்பது ஒவ்வொரு வயல் வட்டைக்காரருக்கும், பெரும் மகிழ்ச்சியும் சிறப்புமாகவே அவர்கள் மனதில் பட்டுப் படியும் காரணம் தும்பாலை வட்டைக்கென எழுவான்மலையில் இரவில் அந்த உயரமான மலையில் காட்டு விறகைப்போட்டு அடுப்பு வைத்து பெரியதோர் தகடு வடிவத்திலான கல்லில்சூழ ரொட்டியினதும், வாழைப்பழத்தினதும் சுவைக்கு நிகரே இல்லை யென்ற அவாவும்; காலையில் கதிரவன் உதித்து மக்களுக்குப் பலவழிகளிலும் உதவிமகிழுவது போல் தும்பாலை வட்டையான நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வயல்வட்டைக்கு எழுவானில் குடிகொண்டிருக்கும் கல்லடி வைரவரடியில் விறகுபோட்டு எரிக்கப்படும் ஒளியும், அங்கு வைரவர் பந்தலில் ஏற்றியிருக்கும் விளக்கினது ஒளியும் அந்த வயல் வட்டைக்கு மட்டுமே இரவில் கதிரவன் உதித்து ஒளிகொடுப்பதுபோல் முழுவட்டையும் பிரகாசமுறுவதனாலும் ஒவ்வொரு வயல் வாடிக்காறனும் மகிழ்ச்சியடைவது மட்டுமல்லாமல் கல்லடி வைரவரின் றொட்டி வாங்கிச் சாப்பிடாமல் உறங்கவே மாட்டார்கள். அவ்வளவு சுவையாகவே இருக்கும் அந்த றொட்டி.

றொட்டியும் சாதாரணமானதல்ல குறைந்தது அரை அங்கு வக்கனமும், முழுச்சந்திரனை ஒத்த வடிவத்தில்ப் பெரிதான வட்ட வடிவமானதுமாகவே இருக்கும். எப்படிப் பசியுள்ளவர்களானாலும், எவ்வளவுதான் உனவு கூடுதலாக உண்ணக் கூடியவர்களானாலும், ஒரு றொட்டியைக் குறைந்தது மூன்றுபேருக்கு குறையச் சாப்பிட்டு முடிக்க ஏலாது! ஆம்!! அவ்வளவு கனமும், பருமனுமுடையதாகும்.

இதனால் வயல் வாடியில் உள்ள அனைவரும் கௌரவம், அந்தஸ்துக் கருதாது கிட்டடிவாடிக்காரர்கள் முதல் தொலை தூரத்து வாடிக்காரர்கள் வரை மழைபனி குளிர்பாராது மலையேறி வந்து இரவில் காத்துப் பார்த்து விழித்திருந்து வைரவரின் பூசைமுடிய றொட்டி வாங்கிக் கொண்டு, உண்டு களித்த பின்னே உறங்குவர். காலங்காலமாக தான் புத்தி அறிந்து பொறுப்புடன் செயற்படத் தொடங்கிய காலம் முதல் வல்லி இந்தக் கல்ல வைரவருக்குச் செய்து வந்தாலும்! ஒரு நாளாவது தானோ! தன் இனத்தில் உள்ளவர்களோ செய்யாது, பிற உயர்குடிச் சாதியினரைக் கொண்டே செய்து வந்தான். இந்த வழமைக்கேற்ப இம்முறை மாணிக்கரையும், மாணிக்கரின் மகன், மருமகன், தம்பி ஆகியோ ரைக் கொண்டு பெரிதாகவும், சிறப்பாகவும் செய்ய எண்ணி ஒரு

சாக்கில் ஆறு ஏழு மரைக்கால் நெல்லை மாணிக்கரிடம் கொடுத்து அந்த நெல் முற்றாகக் காயவைத்துக் குற்றி பச்ச அரிசி எடுத்து அதனை மாவாக ஊரில் இருந்து இடித்துக் கொண்டு வரச் சொன்னான். ஆனால் மாணிக்கர் “அப்படி ஊரில் வைத்து நெல்லைக் குற்றி மாவாக இடித்து வருவது நல்லதல்ல. அவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து வைரவருக்குக் கொண்டு செய்ய முடியாது. எத்தனையோவீட்டுக்குத் தூரமான பெண்கள் பிள்ளைகளின் வீடு வாசலைக் கடந்தும் கொண்டு வந்து செய்வதா? அது நல்லதல்ல. மகன் சிவகுரு, நீ உங்க மச்சானையும் கூட்டிற்று ஊருக்குப் போய் உங்க அக்கசெல்லம்மாவையும், மற்றச் சின்னவளையும் வரச் சொல்லி ஊரில் ஒரு வண்டில் ஒழுங்கு பண்ணி, மகன் அக்கமாரையும் ஏற்றிக் கொண்டு நெல்லுக்குத்த, மாவிடிக்க உரல், உலக்க, சுழகு, அரிதட்டு இன்னும் தண்ணிசுடவைக்கப் பெரியகுடமொன்றும், மாக்குழைக்கச் சரு வச்சட்டி, அகப்ப: எல்லாத்தையும் எடுத்து கொண்டு வாற வண்டிலோட நீ வா மகன், மச்சானையும் ஊருல நிக்கிற உன்ரசின்னப்பன் சின்னத்தம்பியையும், சுணங்காமப் போய் களுதாவளக்குளத்துக்க தாமரப்பூவும் ஆஞ்சிற்று, மண்டூர், காக்காச்சி வட்டப் பக்கம் போய் நல்ல பிலாப்பழம் ஒண்டும் வாங்கிற்று வரச் சொல்லு. நான் வல்லிர வாழக்காலைக்க நிறங்குடுத்த வாழக்குல ரெண்டு இருக்கு அது எப்புடியும் அறுனாறு அறனாற்றி ஐம்பது காய் இருக்கும். அது ரெண்டையும் வெட்டி மடுவில போட்டு நாலுதரம்புகை ஊதினால் அது நாளையண்ணைக்கு வைரவருக்குச் செய்யப் பழமாப்போயிரும்.

நீயும் அக்கவங்களும் வந்த புறகு தான் நான் ஊருக்குப் போய் கடையில் வாங்கவேண்டிய பாக்கு, வெற்றிலை, சந்தணக்குச்சி, சாம்பிறாணி, கற்பூரம் சாமானுகளை வாங்கி வரவேணும். நீ வந்தும், மகன் உனக்கும் வாடி வந்த உடனே குருத்தும்பாள, இளநி, கரும்பு என்று வெட்டுற வேலைகள் இருக்கு. அங்கபோய் நின்டிராம நான் சொன்னபடி எல்லாத்தையும் ஒண்டும் மறந்தி ராம செய் தெடுத்துற்று வாருங்க” என்று சொல்லி அனுப்பினார் மாணிக்கர்.

இதனைக் கேட்டவர்களாகச் சிவகுருவும் நாகமணியரும் உடனே ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். சென்றவர்கள் தங்களுக்கு இட்டகட்டளைப்படி சிவகுரு, தன் அக்காமாரோடும் ஏனைய உரல் உலக்கை போன்ற அனைத்துச் சாமான்களோடும் வண்டி பிடித்து ஏற்றிக் கொண்டு வாடி வந்தான், நாகமணியரும்,

சின்னத்தம்பியரும் கருதாவளைக்குளம், புன்னக்குளமெனச் சென்று தாமரைப்படு ஆய்ந்து கொண்டும், மண்டூர் சென்று பலாப்பழம் வாங்கிக் கொண்டும் அடுத்த நாள் இரவு அவர்களும் வாடிக்கு வந்தார்கள். இங்கு வாடி வந்த செல்லம்மா சின்னம்மா அடுத்த வாடிச் சீனித்தம்பியரின் மகள் ஆகியோரும் வல்லியின் மகள் மாரியையும் இணைத்துக் கொண்டு வல்லியின் மாமரத்து நிழலில் உரல் நட்டி நெல்லைக்குற்றவும், மாவிடிக்கவும் செய்தனர்.

வல்லியையும், மகள் மாரியையும் பொறுத்தமட்டில் இது நாள் வரை கல்லடி வைரவருக்கோ, பட்டிப் பொங்கல், சற்கரை அமுது, தைப்பொங்கலுக்கோ இந்தமுறை செய்வதுபோல் ஒரு காலத்திலும் செய்ததில்லை. பொங்கல்களுக்குத் தேவையான நெல்லையும் வாழைக்குலைகள் கரும்பு, இளநீர், குருத்து ஆகிய வற்றோடு கடையில், ஊரில் வாங்கவேண்டிய சாமான்களுக்கும் ஒரு நாறு ரூபாய்க்காசு கொடுத்தார்களானால் அவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டு வாடிக்காறர்கள் ஊரிலே வைத்து நெல்லைக் குற்றியும், மாவிடித்துக் கொண்டு வந்துதான் இதுகால வரை செய்து வந்தார்கள். வல்லியும், மகளும் பூசை நடக்கும் நேரத்துக்கு மட்டும் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்று கும்பிடுவார்கள்.

பூசை முடிந்து, காலையடிக்கோ, பொங்கும் பூசை நடக்கும் இடத்திற்கோ வாறவாடிக்காறர்களுக்கெல்லாம் பொங்கலையோ! வைரவருக்குச் செய்த றொட்டி, பழங்களையோ பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு, செய்த வாடிக்காறர்களும் நெல்லுக்குற்றியவர்களுக்கென்றும், மாஇடித்தவர்களுக்கென்றும், இன்னும் ஏனைய உதவி ஒத்தாசை செய்தவர்களுக்கென்று கொடுத்தும் எடுத்தும் விட்டு எஞ்சியவற்றை வல்லிக்கும் மாரிக்கும் அவர்கள் கொண்டு வரும் பெட்டியிலோ சட்டியிலோ போட்டுக் கொடுப்பார்கள். வேறு தங்களுடைய பாத்திர பண்டங்கள் எதிலும் கொடுக்கவும், அவர்களைத் தொடவும் கூட விடமாட்டார்கள்.

ஆனால் இவை அனைத்திற்கும் சற்று மாறாக தங்கள் உரல், உலக்கை, பாத்திரம் பாய் பண்டங்களானாலும், வல்லியின் வளவினுள் மரநிழலினுள் வைத்தே குத்துவதும் மா இடிப்பதும் போன்ற செயல்கள் வல்லிக்கும் மகள் மாரிக்கும் பார்க்கப் புதுமையையும்; அளவிட முடியாத மகிழ்வையும் ஏற்படுத்தின. இச்செயல் இவர்கள் இருவருக்கு மட்டுமல்ல. மாணிக்கரின் மகள்மாருக்கும் சீனித்தம்பியர் மகள் இலட்சமிக்கும் புதுமையாக இருந்தது.

இந்த ஏற்பாட்டினை முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு மாணிக்கரே செய்யச் சொன்னார். அவர் சொன்னபோது “அப்பா! மற்ற வாடிக்காறர்கள் வல்லியருவளவுக்குள்ள வச்சி நெல்லுக்குத்து வதையும், மா இடிப்பதையும் கண்டால் ஏதும் சொல்ல மாட்டார் களாப்பா?” “என்னத்த மகள் சொல்லுற நெல்லுக்குத்துறதும் மாவிடிக்கிறதும் என்ன புதினமா? அப்படிச் செய்தால் வல்லிர சாதி அந்த நெல்லிலையும் அரிசி, மாவிலையும் ஓட்டிருமா? அப்படிப் பாக்கப்போனால் அவன் அவன்ர வயலில் அவனால் உடல் உழைப்பு மூலம் வேர்வை சிந்தி உழைத்த நெல்லுத்தானே அந்த நெல். சொல்லுறவன் சொல்லிற்றுப் போகட்டும். நம்மட வாடி லையோ சொல்லுறவனுக்குர வாடிலையோ! நெல்லுக்காய வைக்க இடமிருக்கா, அதவச்சிக்குத்த, மாவிடிக்க ஒரு நிழல்ததாவடியோ இருக்கா? அதனல்லாம் விட்டுப் போட்டு அங்க நல்லதுப் பரவானவளவுதான் நல்ல நிழலும் இடவசதியும் இருக்கு நீங்க அங்க கொண்டுபோயே செய்யுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் மாணிக்கர் ஊருக்குச் சாமான்கள் வாங்கப் போயிருந்தார்.

இதனைக் கண்ட வட்டானையிர பங்கு வாடிக்காறர்களும், சேங்காட்டுவாடி, போன்றவாடிக்காரர்களும், என்னடா தம்பி மாரே இந்தா நடக்கிற புதினம்? என்று தங்களுக்குள் தாங்களே ஏதேதோ கிண்டல் கேலி பேசிக் கொண்டனர். என்ன ஆனதைப் பேசுவதானாலும் தங்களுக்குள்ளதான் பேச முடியும்; பதிலுக்கு மாணிக்கரின் முன்னால்ப் பேசக்கூடிய அளவிற்கு அங்குள்ள வாடிக்காறர்களுக்கு அறிவும், துணிவும் இல்லை. மாணிக்கர் ஏதோ அந்தக்காலத்தில் ஓராம் வகுப்புத்தான் படித்தவர். எடுத்த எடுகள், புத்தகங்களையெல்லாம் வாசிப்பார். எழுதமாட்டார். என்ன இருந்தாலும் மாணிக்கரின் இளகியமனமும், சமத்துவமான செயலும் யாரிடமும் இல்லையென்று தான் சொல்லலாம். பார்க்க ஓர் அப்பாவிபோல் இருப்பார், எல்லாரோடும் அன்பாகப் பழகு வார். ஆனால், அவருக்கு பிடிக்காத செயல்களினால் சினந்தாரே யானால் அவருக்கு அருகில் யாருமே நெருங்க முடியாது. அப்படியான உயர்ந்த பருமனான தோற்றமும் உடல் வலுவும், உள்ளத்து துணிவும், எடுப்பான முறுக்கு மீசையும், கொண்டைக் கட்டும் அவருக்கே உரிய அமைப்பாகவும் கொடையாகவும் இருந்தது. ஆனால், எந்த நேரமும் சிரித்த, சாந்தமான முகம் எவரையும் வசிகரிக்கும் தன்மையதாகவே இருக்கும். இருந்தார்.

இதனால்தான் அவர் சொல்லை எந்தப்பிள்ளையும் தட்டிக் கழித்து நடந்ததில்லை. இதுபோலே ஒரு மருமகனை மட்டும், விட-

மற்றும் அவர் தம்பியோ! முத்த மருமகன் நாகமணியரோ! ஏனைய சொந்தக்காறர் பழகியவரோ அவரை அலட்சியப்படுத்தி நடக்க மாட்டார்கள். எப்படியான மனமும், குணமும், கொள்கைக் கோட்ப்பாடுகள் இருந்தாலும், அவர் முன்னிலையில் காட்டிக் கொள்ளவே மாட்டார்கள். எப்படியோ மாணிக்கர் நினைத்தபடி எந்த ஒரு வயல் வாடிக்காறர்களும், தன் தம்பி, மருமகன், பிள்ளைகள் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதபடி மாணிக்கர் கல்லடி வைரவரின் பூசையை மிகச்சிறப்பாகச் செய்தும், பூசை முகத்திலே வல்லி, மகள் மாரி இருவரையும் முன்னால் நிற்க வைத்தும் வயிரவர் அகவலைத் தனது மருமகன் நாகமணியரைப் பாட வைத்தும், வல்லி, மாரி இருவரும் நின்ற இடது பக்கத்திற்கு எதிரானதும், வலது பக்கமானதுமான அடுத்த வரிசையில் சீனித்தம்பியர் மகள் லெட்சுமியையும், தனது மகள்மாரையும் நிற்கவைத்து பூசையை மிகச்சிறப்பாக முடித்தவர் மடைக்குத் தண்ணீர் தெளித்து வைரவருக்கு வைத்த வாழைப்பழங்கள் றொட்டி ஆகியவற்றை எடுத்து வைரவன் கல்லடிக்கு வந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கமுன் தன்னைத் தானே ஏதோ சொல்வதற்காகத் தயார்படுத்தியவராக கண்டு போட்ட வாடிக்காறரும், தனது முறைத்தம்பியுமான சீனித்தம்பியரைப் பார்த்து,

“தம்பி சீனி! நான் இந்த வைரவன் கல்லடியில் ஒன்றைச் சொல் வூறன். இங்க வந்து நிற்கிற அனைவரும் கொஞ்சம் பொறுமை யோட கேட்கவேணும். இந்த வைரவர் பூசை நமது சகோதரர் வல்லியினுடையதாகும். அவர்தான் இதனைச் சிறப்பாகச் செய்து தரும்படி கேட்டு ஆகவேண்டிய அனைத்தையும் வாங்கிச் செய்யும் படி பணம், நெல், பழம், இளநீர், கரும்பு, போன்ற எல்லாவற்றையும் தந்தார். அதனால் நான் மனிதரை மனிதராக மதிக்கவேண்டும் என்றபடி எல்லோரையும் சமமாக எண்ணி என்னால் ஆனதைச் செய்தேன். இதிலே இந்த வைரவர்கல்லடிக்கு இது காலம் வரை செய்யாத முறைகளான பெண்களைக் கொண்டு வந்துள்ளேன். எல்லாரையும் சமனாக நடத்தியுள்ளேன் என்று என்மீது குறை காணாதீர்கள். அப்படி நான் செய்தது புழையானால் நேரிலே சொல்லிவிடுங்கள். பூசை செய்ய எல்லாவற்றையும் தந்தவரை ஒதுங்கி நிற்கவைப்பதும்; பூசைக்காக நெல்லைக்குத்தி, மாவை இடித்துப் படாதபாடு பட்ட பெண்பிள்ளைகளை இந்த பூசை நடக்கும் இடத்திற்கு வராமல் தடுப்பதும் எந்தவகையில் ஞாய மாகும்? அதனால் தான் இது இரண்டையும் நான் செய்தேன். இதில் குற்றமானால் எனக்கு என்ன தண்டனையாவது தாருங்கள்.

இதைவிட்டு உங்கட உங்கட வாடிக்ஞக்கும், ஊருக்கும் போன புறகு அதை இதைக் கதைக்காதீர்கள்” என்று சொல்லியதும் எல்லோரும் ஏகமனதாக வல்லியையும் மாரியையும் தவிர “அது சரிதான் அதில் என்னபிழை என்று வழிமொழிந்தபடி அது சரி தான்” என்றார்கள். வல்லி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்த அதே நேரம், மாரி சற்று ஒதுங்கிதன்னை அடக்கமுடியாதவளாக மாணிக்காரின் செயலுக்காக மூக்குச்சிந்தி விம்மி விம்மி அழுதாள்.

மாணிக்கர் பேசிய கையோடு மடைக்குத்தண்ணீர் தெளித்து விட்டு பெரிய கடகம் ஒன்றினை எடுத்து அதில் மூன்று சீப்பு வாழைப்பழங்களையும், பத்துப் பதினைந்து றொட்டிகளையும் ஒரு தேங்காய் பாதியையும் இன்னும் பலாப்பழத்துண்டுகள், அதனாரிப்பழத்துண்டுகள், கரும்பு, பூபாக்கு வெற்றிலையென எடுத்துவைத்து மாரியையும், வல்லியையும் வரச்சொல்லி கொடுத்துவிட்டு சீனித்தம்பியரை அழைத்து “வைரவர் மடையிலே இருக்கும் பழங்கள், றொட்டிகளை எல்லோருக்கும் அவர்கள் சந்தோசமாக வாங்கிச் செல்லும்படி அதிகமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுங்கள்” என்றதும் சீனியரும் பெருமையோடு முன்வந்து ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு றொட்டிகளையும்; ஐந்து ஐந்து வாழைப்பழங்களையும் முறையே பலாப்பழ அன்னாசிப்பழத்துண்டுகளோடு கரும்பு ஆகியவற்றையும் பங்கிட்டுப் பங்கிட்டு சிறு பெட்டிகளில் வைக்க அவைகளை நாகமணியரும், சின்னத்தம்பியும் ஒவ்வொருவரும் நின்ற நின்ற இடங்களிலே கொண்டு கொண்டு கொடுத்தார்கள். வாங்கியவர்கள் மனநிறைவோடும், மடிநிறைவோடும் மாணிக்கர், சீனித்தம்பியர் ஆகியோருக்கும் வல்லிக்கும் நன்றி சொல்லிச் சென்றார்கள். இவ்வளவு அதிகமாக எல்லோருக்கும் கொடுத்தும், இன்னும் அரைவாசியளவில் பழங்கள், றொட்டிகள் என எஞ்சியிருந்தவைகளையும், மேலும் வராத ஒருசில வாடிக்காறர்களுக்கு நாளைப்பகல் கொடுப்பதற்காகப் பகிர்ந்து வைத்து விட்டு சீனியரும், தனக்குத் தேவைக்கதிகமாகக் கொண்டு போகும்படி நாமணியர்வைத்துக் கொடுத்துப்பின் மூன்று வாடிக்காறர்களுமான வல்லி, மாணிக்கர், சீனியர் ஆகியோர் இரவு நடுச்சாமம் அளவில் ஆளை ஆள், ஆட்களை ஆட்கள் விட்டுப் பிரிந்து சென்றனர்.

சென்றாலும் அன்று நள்ளிரவு முதல் சில வாரங்களாகக் கல்லடி வைரவரின், பூசையையும், அங்கு நடத்திய நடைமுறையையும், பகிர்ந்தவித்த நிறைவையும், மாணிக்கரின் பெருந்தன்மை

பற்றிய கதைகளையும் வாடிகளிலும், பட்டியடி ஊர்களிலும் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. கல்லடி வைரவர் அமைந்திருக்கும் மலை தும்பாலை வட்டைக்குக் கிழக்கே வயலின் ஓரமாகவே அமைந்து இருக்கின்றது. இது நெல்லுச் சேனை வட்டைக்கு வடக்காகவும், புதுவட்டைக்குத் தெற்காகவும் நடுநாயகமாகவே அமைந்துள்ளது. இந்த வயிரவருக்குச் செய்யும்போது அதிகமாக தும்பாலைவட்டைக்காரரும், நெல்லுச்சேனை வட்டைக்காரரும், தவறாமல் ஒருவாடியேனும் பாக்கியில்லாமல் எல்லாரும் வந்து கலந்து வைரவர் பூசை கண்டும் எவ்வளவு நேரமானாலும் நொட்டி, வாழைப்பழம் வாங்கிக் கொண்டுமே செல்வார்கள். ஆனால், புதுவட்டையைச் சேர்ந்தவர்களில் அதிகமானோர் வைரவருக்குச் செய்யும் போது வருவதில்லை காரணம், சற்று தூரம், இரவு என்பதனாலுமே.

வல்லியின் பூசையிலன்று மாணிக்கர் புதுவட்டையைச் சேர்ந்தவர், வல்லியின் வாடியை அண்டியிருந்தவர் மிகச்சிறப்பாக ஏற்பாடுகளைத் துறிதமாகவும் விரிவான முறையிலும் செய்கின்றார் என்பதனால் புதுவட்டையைச் சேர்ந்த சின்னச் செல்லண்ட பங்குக் காறர் வட்டானையிர பங்குக்காறர், சேனைக்காடு கல்லடிமுன் மாரிக்காறர், திக்கோடை ஊர்க்காறர், மருங்கையடி முன்மாரி வல்லியின் சகோதரர் எனப்பலரும் அன்றையப் பூசைக்கு வந்திருந்தனர். கல்லடி வைரவருக்குப் பூசை செய்ய ஆரம்பித்த காலம் எப்படியும் முன்னாறு வருடங்களுக்கு மேலாக இருக்கும் முதாதையர்கள் சொல்லியபடி பார்த்தால். ஆனால் இவ்வளவு காலத்திற்கு இப்படிப் பலர் பல இடங்களில் இருந்தும்; இரவென்றும் பாராது வந்து கலந்து கொண்டது இதுதான் முதல் தடவையென்று பலராலும் பல இடங்களிலும் பேசப்பட்டதனால் வல்லிக்கும், மகள் மாரிக்கும் எல்லையில்லா மகிழ்வே.

9. தங்கம்மாவின் இல்லறம்

மாணிக்கர் கல்லடி வைரவரின் பூசை முடிந்த மறுநாட்காலை, மருமகன் நாகமணியர் முதல் மகன் சிவகுருவரை ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து “வைரவருக்குச் செய்த சாமான்கள் இங்கே இருக்கும், றொட்டி பழங்கள் எல்லாவற்றையும் எங்கெங்கு யார் யாருக்கெலாம் கொடுக்கவேண்டுமோ, அதையெலாம் ஒருகுறையுமில்லாது கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு விட்டு தான் ஒரு பன் உமலுக்குள் பழங்கள் றொட்டிகள் என எடுத்துக் கொண்டு “நீங்கவாற என்றால் ஆறுதலாக வாருங்க, நான் முந்தி ஊருக்குப் போய் மகள் தங்கத்தப்பாத்திற்கு வாடிக்குத் திரும்பவேண்டும்” எனச் சொல்லி வாடியில் இருந்து ஊர் வரவெளிக்கிட்டார்.

மாணிக்கர் ஊர்போக வெளிக்கிட்டு வல்லியின் வாடியைக் கடந்துதான் போகவேண்டும். அதன்படி மாணிக்கர் வேட்டி உடுத்துச் சால்வையை அள்ளித்தோளில் போட்டபடி கையில் உமலோடு வரக்கண்ட மாரி, கவலை மனதில் ஏழ அவளது வாடியின் வேலியோரமாக வந்து நின்று “தூரத்துப் பயனமோ? என்ன திடீரென்டு ஆருக்கும் சுகமில்லையோ” எனக்கேட்டதும், “இல்ல, அப்புடி ஒண்டுமில்ல புள்ளி, தங்கத்தப் போய்ப் பாத்துத்து வரலாமென்டு ஊருக்குப் போறன்.” “எப்ப திரும்புற தோ? நாலாறு நாள் போகுமாக்கும்! அங்க போனா நிக்காம வரவிடுங்களா?” “சீ அவிய என்னத்தவிடுற, நான் போறதும் வாற துமா உடனே திரும்பிருவன் ஏன்? என்ன ஏதும் சாமான், அதுஇது வாங்க வேணுமோ?” “அப்பன் எங்க, ஒரு சாமானும்வாங்கல்ல அப்பன் மாட்டுக்காலைக்க தான் நின்டாரு.” “சாமான்கள் ஏதும் வாங்கவேணுமென்டாச் சொல்லு கையிலகாசு இல்லாட்டாலும் நான் வாங்கி வாறன் புறகு எடுக்கலாந்தானே.” “அப்புடி ஒண்டு மில்ல நீங்க திடீரெனச் சொல்லாமக் கொள்ளாம் வெளிக்கிட்டு வரஎனக்கு மனதில் ஒரு மாதிரி என்னவோ, ஏதோ எண்டு பயந் திற்ரன் அதுதான் கேட்ட நான் சரி கவனமாப் போயித்து வாங்க”

என்று சொன்ன மாரிக்குத் தன்னை அறியாமலே மாணிக்கர் போவதை எண்ணி கண் கலங்கியது. மாரி தனது தந்தை வல்லியை விடவும் மாணிக்கரின் மேல் எல்லை கடந்த பாசம், பக்தியெனக் கொண்டிருந்தாள். இதற்கெலாம் காரணங்கள் இல்லாமலு மில்லை. மாரியைத்தன் மகளாகவே எண்ணிப் பழகி வந்தார் மாணிக்கர். அதனாலே எங்கு போவதானாலும் தன் பிள்ளை களிடம் சொல்லிச் செல்வது போல் மாரியிடமும் சொல்லிச் சென்றார். இதனால் மாரி ஆடாமல் ஆசையாமல் மாணிக்கர் செல்வதைக் கவலையோடு பார்த்தபடி நின்றாள்.

மாணிக்கர் மிகவும் வேகமாக நடப்பார். நடந்து ஊர் வந்து தங்கத்தின் படலையைத் திறந்ததும் குடத்தடியில் சட்டி பானை கழுவிக் கொண்டிருந்த தங்கம் தன் தந்தை வரக்கண்டதும், பெரும் மகிழ்ச்சியோடு செய்த வேலையை விட்டுவிட்டு குடத்தடியில் கழுவக் கொண்டு வைத்திருந்த செம்பை அவசர அவசரமாகக் குலுக்கிக் கழுவிக்குடத்தில் இருந்த தண்ணீரைச் செம்பில் ஊற்றி நிரப்பிக்கையில் செம்போடு தந்தையின் முன் சென்று தண்ணீரை கையில் கொடுத்தும், அவரது கையில் இருந்த பன் உமலைத் தான் வாங்கியும் முற்றத்திற்கு வரலானார்கள்.

மகளின் முகத்தையும், உடல் தோற்றத்தையும் கடைக்கண்ணால் மேய்ந்த மாணிக்கரும் மனதினுள்ளே மகிழ்ச்சி கொண்ட வராக, மகளின் முற்றத்து மனலிலே அமர்ந்தார். தங்கமும் தான் கற்பமுற்று இருப்பதை தந்தையிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று அவளது மனம் உந்தினாலும் அப்பா தன்னைப் பற்றி ஏதாவது கேட்டால் அதன்பின்னே சொல்லலாம் என சற்று அமைதியாய் இருந்தவளாக இருந்தாலும் ஏதாவது தானே அப்பாவிடம் கதைக்கவேண்டும் என்ற முடிவோடு, “அப்பா! தம்பியும், மச்சானும் அங்க வைரவருக்குச் செய்யிற இடத்திற்கு வரச் சொன்னவர்கள்தான். அக்கதான் நீ வரவேணாம் என்று சொன்னவ அதனாலதான் நான் வரல்லப்பா. எப்புடிப் புசை! ஆக்கள் கனக்க வந்தார்களா?” “அதென்னமகள், என்ற சீவியத்திலே வைரவருர மலைக்கு அப்புடிச்சனம், அந்த ராவான நேரத்தில வந்த மாதிரி ஒரு காலத்திலையும், இல்ல மகள். சனமெண்டா, மலையிலே இடமில் லாத அளவுக்கு இருந்தது. “பூசாரியார் நேற்று மாலைக்குள்ள வந்தவர், சொல்லிப் போட்டாரு. இந்தமுற உங்கட அப்பன் கல்லடி வைரவருக்கு முன்னிண்டு செய்யிறதால இந்தப் புசையை வல்லிர புசை என்று புறக்கணிக்காம வயல்வாடில உள்ள சனமெல்லாம்

வந்து சிறப்பிக்குங்கள் என்று அவர் சொன்னது போலதான் நடந்திருக்கு.

“என்னமகள், சுடலையில் செய்து கழிச்சி முனுமாதமிருக்குமா மகள்? “இல்லப்பா, வாறவெள்ளி போய் அடுத்த வெள்ளி வந்தால் தான் முனுமாதம். நான் முழுகாம உட்டே ஒரு மாதமும், இருபத்தேழு நானுமப்பா. பூசாரி என்றா அந்த ஆள்தான் ஒரு நாளைக் கொண்டாலும் பூசாரி அவர் மனம் வச்சிச் செய்தார் என்றால் எதுகும் நடக்கும் இந்தா நாமனும் அந்தக் கோவில், இந்தக் கோவில், அந்த வைத்தியன், இந்த வைத்தியன் என அலை அலையென அலஞ்சம் தானே என்ன நடந்தது? எவ்வளவத்தான் காச என்றும் கோழி, ஆடு என்றும் தேடிக்குடுத்தம், கொட்டினம். அந்த மனிசன் எண்டைக்கு நம்மட வளவுக்குள்ளகால் வச்சாரோ அண்டயில் இருந்து நம்மளப்புடிச்ச முடுமையும் கயிற்றமும் நீங்கி நம்மட குடும்பத்திலையும் எல்லோருக்கும் சந்தோஷம் ஏற்படத் தொடங்கித்து.”

“எங்க மகள் அவரக்காணல்ல?” அவரு இப்ப அதிகமாக ஊட்டுல தங்கிறல்லப்பா! ஒங்க மருமகனாருக்கு மனதில பெரிய சந்தோஷம். அதுகுமில்லாம பூசாரியாரிட்டே சொன்னாரு நான் இனி வீடு வாசலில் தங்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு ஒண்டுமில்ல இனி நான் எண்ட தொழிலப்பாக்க வேண்டும் செய்து! கழித்த தோட எல்லாம் முடிஞ்சி போச்சி எண்டு எண்ணாம அடிக்கடி வந்து நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் பார்த்துத்துப் போக வேணு மென்று சொன்னாரு. அந்த மனிசனும் என்னதான் தலபோறவேல வட்டிக்குள்ளயும் எப்புடியும் ஒரு கிழமைக்கு நாலு நாளாவது வந்து தான் போவாரு. மனுசன் பாவம். அவருர ஊட்டுக்கு அவரத் தேடி செய்து கழிக்கயும், ஆட்டுச்சடங்குக்கெனவும், காச்சல், அங்கபயந்த இஞ்ச பயந்த என்று திருநீறு போடயும், நேந்து கட்டயும் நூல் போடய மெண்டு வாற ஆக்களெண்டாக் கணக்கு மில்லவழக்கு மில்ல. அதுக்குள்ளயும் இஞ்சவந்து எட்டிப் பாக்காம இரிக்கமாட்டாரு அனேகமாக மனுசனுக்குப் பகலில நேரங்கிடைக்காது. அதனால சனி ஞாயிறுகளில் இரவிலையும் மத்தநாளையில் மாலைக்கை, பொழுது பட்டு விளக்கு வைக்கிற நேரத்தில யெண்டான ஓடிவந்து என்னப் பாத்து என்ன செய்யிது ஏது செய்யிது? என்ன வேணும்? என்று கேக்காமப் போகமாட்டாரு.”

அவனெல்லாம் முறையாகப் படிச்சி முறையாக மந்திரம் செய்யிறவனுகள் தான். தான் எடுத்த கருமத்தில கண்ணாத்தானே

மகள் இருப்பானுகள்.” “என்டாலும் இந்த மனிச்னப்போல ஒரு பூசாரியக் காணுறது கஸ்ரமப்பா அதிலையும், நம்மட குடும்பத்தில் அவருக்கு அக்கறகூடப்பா! இவருகூட ஒருநாள் என்னிட்டச் சொன்னாரு நான் இல்லையே, அது இது என்று யோசியாம பூசாரியார் வாற நேரம் எந்நேரமானாலும், அந்த மனிசன் ஒருகுத் தம்குற காணாதபடி அவர ஆதரிக்கவேணும். கனக்க இல்லாவிட்டாலும் ஒருகால் போத்தல்ச் சாராயமெண்டான அவருக்கு வாங்கிக் குடுத்துப்போடவேணுமென்று. அந்த அளவுக்கு அவருக்கும் பூசாரி யாரோட சரியான இரக்கம். தன்ற வயிற்றுக்குள்ள போற இரண்மணியையும் பூசாரியாரென்றால் அவருக்குக் குடுத்துப் போட்டு பட்டினியாக்கிடக்கச் சொன்னாலும் உங்கட மருமகன் கிடப்பாருப்பா! அந்த அளவுக்கு அவரோட இவருக்கு இரக்க மெண்டா கேக்கயாவேணும்!” என்று ஒரு மணித்தியாலங்களுக்கும் மேலாகத் தங்கம்மா தன்னையே மறந்த நிலையில் பூசாரி கந்த வனத்தைப் புகழ்ந்தே பேசிக் கொண்டிருந்தாள். இப்படியே பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது பூசாரியாரும் தற்செயலாக வந்தார். பூசாரியாரைக் கண்ட தங்கத்திற்கு இருமடங்கான மகிழ்ச்சியில் தங்கத் தரிக்க முடியாமல் ஓடினாள். வீட்டிற்குள் நுழைந்து எழுத்துப்பாய் ஒன்றினை எடுத்துக் கொண்டு போட்டாள். பின் தனது அப்பாவை வீட்டிற்குள் அழைத்துதன் சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து வைத் திருந்த ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்து அப்பா நீங்க நிக்கிறத்தோட மத்தியானம் பூசாரியாருக்கு சோறு குடுக்கலாம். ஒரு கோழிச்சாவலும் சாரயமும் வாங்கித்து வாருங்கப்பா. அதுக்கு இடயில தண்ணிச்சோறு எடுக்கிறன் அதத்தின்டுத்துப் போங்க வெறு வயித்தோட போகாதங்க. நான் சோத்த எடுக்கிறன் பூசாரியார் எழும்பித்து போயிருவார் அவர மதியம் நின்டு போகச் சொல்லுங்கப்பா” என்று மண்டாட்டமாக வேண்டியது போல் வேண்டினாள் தங்கம்.

மாணிக்கரும், மகளின் வேண்டுதலை மறுக்கமுடியாதவராக வாசலுக்கு வந்து கந்தவனம் பூசாரியாருடன் இன்முகங் கொடுத்துப் பலதைப் பேசினார். பூசாரியாரும் “கல்லடி வைரவருக்கு மிகச்சிறப் பாகச் செய்தீர்களாம் என்று இப்ப வட்டைக்குள் இருந்து வந்த ஆட்கள் ரெண்டொரு பேர் கதைத்துப் போறார்கள். நீங்களும் இஞ்சதான் வந்து நிக்கிறயளாம் என்று சொன்னார்கள். அதுதான் உங்களக் கண்டுகளநாள், சும்மா பாத்துத்துப் போகலாம் எண்டு வந்த நான்”, என்றதும், மாணிக்கர் “எங்க பூசாரியார் உங்களப் போலதான் எனக்கும் ஊர்ப் பணிவிடைகளென்றும் இனி நம்மட

புள்ளியளூர் அலுவல்கள், வெள்ளாமச்செய்க எண்டு சூத்துக்குந்த நேரமில்லாத வேலை.” “எனக்கும் அப்புடித்தான் பாருங்க, ஒரு நாளைக்காவது ஊட்டுல நிக்கயும் கொஞ்சம் நிம்மதியா நித்திர கொள்ளவும் நேரங் கிடக்கிதில்ல பாருங்க. ஒரே சூனியம் எடுக்க எண்டும் பேய்க்கு, நோய்க்குச் செய்ய எண்டும், உள்ளவன் ஓடி வரக்க, நாம ஏலா எண்டு சொல்ல ஏலுமா? நம்மட உள்ளவனவிட ஆயலூர வண்ட தொல்லதான் பெருந்தொல்ல” “ஓமாமெண்டு மகள் சொன்னாவு நீங்க நீண்டகாலம் இருப்பயன் நான் வளவுக்க வந்தசாமத்துக்கு உங்கட கதைதான், மகள் கதச்சிக் கொண்டிருந்த,” என மாணிக்கரும் ஒத்து ஊதியபடி இருக்க மகள் மாணிக்கரை அழைத்து தண்ணீர்ச்சோத்தைச் சாப்பிடச் சொல்லிப் போட்டு வாசலுக்கு வந்து ஒப்புக்காக தந்தை மாணிக்கருக்குக் கேட்கக் கூடியபடி பொதுவாகப் பூசாரியாரிடம் கேட்டும் விசாரித்தும் இருந்ததுபோல் பேசினாலும் சைகையால் பூசாரியாரைப் போகா மல் இருக்கும்படியும், மதியம் சாப்பிட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்றும் கையால் பாசை காட்டிக்கொண்டே இருந்தாள். மாணிக்கர் காலைச்சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு மேலும் பூசாரியாருடன் கதை கொடுத்து “மதியம் சாப்பிட்டுப் போகலாம் இரியிங்க நான் இந்த இவடத்த கொஞ்சம் போயித்து ஓடிவாறன்” என்று சொல்லிப்போட்டு கோழியும் சாராயமும் வாங்க மாணிக்கர் சென்றார்.

தங்கம் சொன்னது போல் கோழிச்சேவல் அடித்து பூசாரியாருக்கும் தகப்பனுக்கும் சாப்பாடு கொடுத்தாள் சாப்பிடுவதற்கு முன் மாணிக்கர் கொண்டு வந்திருந்த சாராயப் போத்தலைத் திறந்து மாணிக்கர் பூசாரியாருக்கும் கொடுத்துத் தானும் குடித்த பின்னே சாப்பிட்டனர். சாப்பிட்டு ஓர் இரு மணித்தியாலங்கள் உரையாடி இருந்து போட்டு மாணிக்கர் வயல்போக வெளிக் கிட்டார். மாணிக்கர் வெளிக்கிடப் பூசாரியாரும் எங்கோ போக வேண்டும் என்று சொன்னதும்; “கடும் வெயிலாக இருக்குப் பூசாரியார் நான் வட்டைக்க போறனான் முந்துறன் நீங்க கொஞ்சம் இடுப்பக் கெளிச்சி இணல்ச்சாயப் போகலாந்தானே இப்ப என்னத்திற்கு அவதிப்படுறையள்” என்றபடி மாணிக்கரே தங்கத்தின் ஒட்டுவிறாந்தையில் எழுத்துப் பாயையும் விரித்து பூசாரியாரைப் படுக்க விட்டு விட்டு வெளிக்கிட இருந்தபோது தங்கம் எங்கோ போய் விரால்க்கருவாடும், வழுதிலங்காய், வெற்றில பாக்கு புகை யிலை, சுண்ணாம்பு எனச்சிலதைத் தேடிக் கொண்டுவந்து அவர் கொண்டு வந்த பன்றுமலிலே போட்டுக் கட்டிக் கொடுத்ததும், மாணிக்கருக்குப் பல வருடங்களுக்கு முன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்த

மனைவியின் நினைவே வந்தது. தங்கத்தைப் போலவே மாணிக் கரின் மனைவியும், குணத்தாலும் நடை உடை பாவனையாலும், மனைவி இருந்த காலத்திலும் தங்கத்தைப் போல் தான் எங்கு போகப் பயணம் பண்ண இருந்தாலும்; வேளைக்கு எப்படியும் இரண்டு கறியும், சோறும் சமைத்து மாணிக்கரையும் பிள்ளை களையும் ஒரே இடத்தில், ஒரே பக்தியில் இருக்க வைத்தும் அவர் களுக்கு உணவைப் பருமாறிக் குழந்தைகளும் கணவரும் உண்ட தன்பின் தானும் கொஞ்சமாக உண்டு சமையல் பாத்திர பண்டங் களை அது அது இருக்க வேண்டிய இடங்களில் பக்குவமாக முடி வைத்துவிட்டு நிழல் மரத்தடி பார்த்து அந்த இடத்திலே பாய் விரித்து மாணிக்கரின் தலை முடிக்கு உருக்கிய தேங்காய் எண்ணை பூசித்தலையை இழுத்து நீவிக்கொண்டையிட்டுக்கட்டி அதற்கென வெள்ளியினால் உள்ள கொண்டைக்குத்தியை கணவரது கொண்டை அவிழாமல் குத்திச் செருகிவிட்டு அவரது தோளிலும் மேலிலுமாக தலைமயிர் வீழ்ந்து படிந்திருந்தால் அதனைத் தனது முந்தானைச் சீலையில் தட்டி துடைத்துவிட்டு கிணற்றிடக்குப் போய் கை கால் அலம்பி அதன்பின்னே அவர் வயல் வட்டைக்குப் போவதானால் அவர் சொல்லாமலே அரிசி காய், கறி, தேங்காய், உப்பு, மிளகாய் களென எல்லாவற்றையும் எடுத்து இரு பன்றுமல்களில் இட்டுக் கட்டியும், அவரது கொட்டப் பெட்டிக்குள் வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, சுண்ணாம்பு என எல்லாவற்றையும் ஒன்றும் குறையாமல் பக்குவமாக வைத்து சால்வை தளப்பத்து ஒலை எனக் கொடுத்து, படலடியிலே நின்று முழுவியளம் பார்த்தே அனுப்புவா.

இப்படியான செயற்பாடுகள் தன் மனைவி இறந்தபின்னும் மக்களால் செய்யப்பட்டாலும், அதிலே தங்கம்மாதான் விசேடமாக எக்குறையுமில்லாமல் செய்து முடிப்பாள். ஏனையமகள் மார்களான செல்லம்மா, அரசம்மா, சின்னம்மா மூவரும் எப்படி யோ ஓர்ரிரு குறை, குற்றம் இருக்கக்கூடிய படியே செய்வார்கள். மாணிக்கர் மகள் தங்கத்தை ஏன்னிப் பெருமைப்பட்ட அதே நேரம் இளைய மக்களான அரசம்மா, சின்னம்மா இருவரையும் என்னிக் கவலைப்பட்டார். முத்தமகள் மார் இருவருக்கும் தான் கேட்க்காமப்பாக்காமலே ஆதன சீதனம் என்று எதிர்பாராமலே, ரெண்டு மருமக்களும் தாங்களாக முன் வந்து இரண்டு பிள்ளை களையும் கட்டினார்கள்.

ஆனால் இருக்கின்ற இரண்டு பிள்ளைகளில் ஒன்றிற்கேனும் ஒருவழியையாவது பாராமல் இருக்கின்றோமே! பிள்ளைகளுக்கும் வயது கூடிக்கொண்டு போகின்றதே! என்று கவலைப்பட்டவராக

வுயலை நோக்கி மகளிடமும் பூசாரியாரிடமும் விடை கூறிப்பயண மானார். இதற்குள் ஒருநாள் தன்மருமகனும், தங்கத்தின் கணவருமான கோபாலர் தன்ரமகள் சின்னம்மாவை பூசாரியார் விரும்புவதாகச் சொன்னாரே! இந்த எண்ணம் பூசாரியாரோடு கதைத்து சாராயம் குடித்து சோறு தின்னக்குள்ள வராமப் போச் சிதே. ச! அப்பவே இந்த நினைவு வந்திருந்தால் முஸ்பாத்தியோடு முஸ்பாத்தியாக நானே கேட்டு முத்தமகள் அரசம்மா இரிக்கும் போது இளையமகள் சின்னம்மாவை ஏன் விரும்புறயள்? சின்னம் மாக்கு இன்னும் வயது வரல்ல அவ சின்னப்புள்ளதானே! வயது வந்த தன்டு திறாணியான அரசம்மாவையே முடியுங்க பூசாரியார் என்றே அப்பவே நான் கேட்டிருக்கலாந்தானே, நான் தான் கேக்காவிட்டாலும்; மகள் தங்கம்மாட்டச் சொல்லியாவது கேட்டிருக்கலாந்தானே ச! நான் என்னமடயன் என்றபடி தன்னைத் தானே நொந்தவராக வந்து கொண்டிருந்தவருக்குப் பின்னால், ஒருவர் தன்னைக் கண்டு அவரும்; காவும் காத்தாடியோடும் வருவதைக் கண்டு வீதியோரம் நின்ற மீனாட்சி மர நிழலில் தரித்து நின்று பார்த்தபோது அது எதிர்வாடி வல்லியின் தம்பிக்காறன் மாரியின் சின்னப்பன் காறன்தான். கணபதியென்று அறிந்து அவர்தன் அருகில் வரும் வரை பார்த்திருந்து, “என்னடா தம்பி! கணபதி பெரும் சாமான்களோட எங்கபோய்வாறா?” “நான் பாருங்க போனகோடைக்குள்ள நம்மட கடக்காற, அதுதான், கோவிலடிச் சந்தியில் கடவச்சி இருக்கிற காத்தான்குடி வெள்ளத் தம்பிக்காக்காட்ட முந்திரியம்பருப்பு ஒருபத்துப் பன்றெண்டு சாக்குக் குடுத்த நான், அந்தக் காசை அந்த மனிசன் அப்பவே தந்த வருநான்தான், இருக்கட்டும் காக்கா மாரி மழை பெய்யிற காலத்தில கூப்பன் மாவ அதஇத வாங்கலாந்தானே, அது நிக்கட்டும் காக்கா எண்டுவிட்டநான். இப்ப பாருங்க வெள்ளாம வெட்டும் மட்டும் புள்ளியளப்பட்டினி போட ஏலுமா அதனாலதான் முன்னசொன்னாப் போல கூப்பன்மா அரமுட எடுத்துக் கொண்டு வாறன் பாருங்க.”

“என்றப்பா உங்களிட்ட இல்லாத நெல்லு அரிசியா! உங்கட அண்ணன் வல்லியரிட்டையே எப்புடியும் பதினெந்து இருபது அவனைநெல்லுப் போல இப்படிம் வீட்டுக்குள்ள பட்டறையில் இருக்காம் என்று மாரி அவதான் உன்ற அண்ணன்ரமகள் அடிக்கடி சொல்லுறா. அதுபோல உன்னிட்டையும் என்ன இல்லாமலா போகும்?” “இல்லாமல்லப்பாருங்க, என்னிட்டயும் கோடமாரி எண்டில்லாம பட்டறையிலையும்; கொட்டிலையும் நெல்லு இருக்கிறது. நான் பாருங்க போன வெட்டுக்கட்டுக்குள்ளையும்,

அதுக்கு முந்தின வெட்டுக் கட்டுக்குள்ளையும் ஒரு முறகுட்டுக் களத்தில மழவந்து நெல்லெல்லாம் கேடுபாடா நனைந்து போச்சி; நானும் பாராமக் காயப் போடாம் பட்டறையில் கட்டிப்போட்டு ஒரு பத்துப் பதினஞ்சி நாளால் பாக்க முழுநெல்லும் மடியாப் போச்சி. அதனால் காக்காவக்கூட்டிக் கொண்டுதான் கெட்டத் துக்குப் பாதியாகக் குடுத்த பாருங்க! போன முறதான் அப்புடி யென்றால் இந்த சித்திரவெட்டுக் கட்டுக்குள்ளையும் மழவந்து உப்பட்டியெல்லாம் வெள்ளம் தண்ணிலபட்டு ஒரு கிழமைக்கு மேல கிடந்து மடியாப்போச்சி. அனேகமான நெல் மடிக்கு முதல் முளக்கொள்ளத் தொடங்கித்து. அதனால அதையும் குடுத்ததனால் தான் இப்ப இந்த மாரிக்குப் புள்ளையஞக்குத் தின்னச்சோறு இல்லாத நிலையாப் போச்சிது.”

“அதத்தானேரா தம்பி கணபதி. முன்னுள்ளவன் சொன்னான், சீமான் வயலிலையும், சீரழிவாம் சூட்டிலையும் மென்று சம்மா வாசொன்னான்?” “ஓம்பாருங்க. என்னதான் இருந்தாலும் வெள்ளாம வெட்டிக் கட்டக்கையும் சுடுபோடக்குள்ளையும் மழை வந்தா அதப்போல சீரழிவு ஒண்டுமில்லப் பாருங்க.” இவ்வாறு இருவரும் உரையாடியபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த உரையாடலோடு கல்லடி வைரவருக்கு மாணிக்கர் பூசை செய்த முறையினையும், அதிலும் தங்களையும் மனிதர்களாக மதித்து அந்த பூசை நடந்த இடத்திலே பலர் முன்னிலையிலே நடத்திய செயலை கணபதி மாணிக்கரிடம் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டு இதுபோல் இது காலவரை ஒருவரும் நடத்தியதில்லைப்பாருங்க என்று மனதாரச் சொல்லிப் புகழ்ந்தார்.

இதனைக் கேட்டுக் கொண்டு சென்ற மாணிக்கர் “அதை யெல்லாம் விடுகணபதி; இதெல்லாம் பெரிய புதினமா? மனிசன மனிசன மதித்து நடக்காம, நடத்தாம வேற ஆடு, மாடு, நாய், பூனையடப்பா நடத்துவது?” “இருந்தாலும் பாருங்க, இது காலம் வரை இதை ஒருவரும் செய்யல்லையே, நீநானென்ட போடி மாரும், படிச்ச பெரியபதவியில் இருந்த ஐயாமாரும் செய்யாதத நீங்க துணிஞ்சி செய்து போட்டயள் தானே! இத மற்ற ஆட்க்கள் செய்யமாட்டாங்க பாருங்க! பலர் வாயால மட்டும் பால் ஒழுகக் கதைப்பார்கள். ஆனால், மனதில சரியான பாகுபாடுதான் தமிழன் இப்புடியெல்லாம் கெட்டுப் போறதுக்குக் காரணம்” சரி என்ன செய்வது அவனவன்ற மனம் போலதான் அவன்ற வாழ்வும். சரி தம்பி கதைச்சிக் கதைச்சி எப்புடியும் வயலை வந்து அடஞ்சிற்றம். நான் போயிற்று வாறன் கணபதி.” “இல்லப் பாருங்க, வாடியடில்

வந்து கொஞ்ச நேரம் இருந்து காலாறிப் போங்க என்று தடுத்ததும்; மாணிக்கருக்கு அதனைத் தட்டிக் கழித்துப் போகமுடியாதவராக கணபதியின் வளவின் அடுத்தபுரன் வளவடியில் ஓர் முந்திரிய மரநிழலில் அமர்ந்தார். மாணிக்கர் வழக்கமாக திக்கோடை வாடியின் அருகால்த்தான் போவது வருவதும். ஆனால் இன்று இந்தப்பயணத்தில் கணபதி வந்த வழியும் வேறு கணபதிக்காக மாணிக்கர் வந்த வழியும் வேறு மாணிக்கர் மருங்கைபடி முன் மாரிக்கு மேற்கே உள்ள பனையறுப்பான் பங்கு வாடிக்குப் போய் வரவேண்டிய காரணத்தினாலே கணபதியின் மருங்கையடிமுன் மாரி வழியாக வந்தார். மாணிக்கர் வந்து மருங்கையடி முன்மாரி வளவின் முந்திரி மரநிழலில் வந்தமர்ந்ததும் கணபதி மின்னல் வேகத்தில் தன் வாசலில் காவை இறக்கிவைத்து விட்டு ஒடோடிப் போய் செவ்வல் தென்னங்கன்று ஒன்றில் கத்தி துறட்டிகொண்டு இரண்டு முன்று இளநீரைப் பறித்தும், கத்தி ஒன்றினை எடுத்துக் கொண்டும் மாணிக்கரிடம் கெஞ்சும் நிலையாக நின்று இதனை வெட்டிக் குடியுங்க எனக்கூறிவிட்டு மேலும் மாணிக்கர் அவரது வயல் வாடிக்குக் கொண்டு செல்வதற்காக இன்னும் நான் ஐந்து இளநீர்களும், பத்துக்கும் மேற்பட்ட தேங்காய்களையும் ஆய்ந்து ஒரு காத்தடியில் இளநீர் தேங்காய்களையும் பிணையல்களாகப் பிணைத்துக்கட்டித் தயார் நிலையில் வைத்திருந்தான்.

இதனைக் கண்ட மாணிக்கர் மனம் உருகிய நிலையில் “இதெல்லாம் என்ன தம்பி? இதையெல்லாம் தந்தும் வாங்கியுந்தான் நாம அன்பாக இருக்கவேண்டியதில்லை. மனதால் ஒருவரைஒருவர் அன்பு கொண்டு வாழ்வதுதான் உண்மையாகும். அதைவிட்டுப் போட்டு இப்புடியெல்லாம் செய்வது எனக்கு விருப்பமில்லக் கணபதி. இளநீரைத்தான் குடிக்கத் தந்தாய் அதுபோதுந்தானே! இதுகளையும் தந்து, கொண்டு போக, எனக்கு அவ்வளவு நல்லாக் காணல்லத் தம்பி!” “அப்புடியெல்லாம் நினைக்காதங்க பாருங்க. இந்த மரத்துக் தேங்காயெல்லாம் சும்மா பழுத்து விழும். இதை யெல்லாம் என்ன செய்யிறபாருங்க! ஆருக்கும் காசு பணத்துக்கு விக்கலாமா? அதனால் உங்களுக்கும் வாடில என்ன தென்ன மரங்காய்க்குதா? ஊரு இருந்துதானே கொண்டு வரவேணும். அதுகு மில்லாம் நீங்க நெடுகவந்தா வாங்கிக் கொண்டு போப்பிறயன்! சும்மா போற நீங்க கறிப்பாட்டுக்கு உதவுமே கொண்டு போங்க! என்று கெஞ்சாமற்க் கெஞ்சிய நிலையில் மாணிக்கர் அதனை ஏற்று காவைத் தூக்கித்தோளில் வைக்கும் முன்னம் “சரி நானும் ஏதாவது தரத்தானே வேணுமெனச் சொல்லி” தான் கொண்டு வந்திருந்த விரால்க் கருவாடுகள் எப்படியும் ஒரு நாலுறாத்தலாவது இருக்கும்.

அதில் ஒரு றாத்தல்க் கருவாடுகள் அளவிற்கு எடுத்துக் கொடுத்து விட்டுப் பயணமானார். மாணிக்கர் தனது வாடியை அடையும்முன் வல்லியின் வாடியடியாலே சென்றபோது மாரியும் சொல்லி வைத்தது போல் அவளது வளவின் படலையில் நின்றபடி மாணிக்கரின் வரவையே வழிமேல் விழிவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

காலை போகும்போதே நான்போறதும் வாறதுமாக வாறன் என்று சொல்லிச் சென்றவர் தனது மகள் ஒருத்தி ஊரில் இருந்தும் இங்கே வாடியில் இருந்து மூன்று மகள்மாரும், மருமகனும் ஊர் சென்ற நிலையில் அங்கெல்லாம் மக்களுடன் தங்கித் தரிக்காமல், சொன்னது போல் திரும்பிவந்து விட்டாரே! இந்த மனிசன் சொன்னால் போல் திரும்பிவந்து விட்டாரே! இந்த மனிசன் சொன்னால் அதன் சொல்பிழைக்காமல் நடப்பவர்தான் என்று தன் மனதுக் குள்ளே சொல்லி மகிழ்ந்தும், “என்ன பாருங்க உடனே திரும்பித் தயனே! நான் நினச்சன் ஊருக்கு போறவயள புள்ளயள் உடனே வரவிடுங்களா? நாளைக்கி நாளப்புறத்தைக்குத்தான் வரு வயள் என்று” “அவிய என்னத்த விடுறபுள்ள! நாமபோற அலுவல் முடிஞ்ச உடனே வரவேண்டியதுதானே! இந்தா கருவாடு கொஞ்சம். அதில இந்த வெத்தில பாக்கையும் எடு ஆனா, கருவாட்டோட எல்லாத் தையும் சேத்துப் புடிக்காம, கருவாட்ட வேற்யா வச்சிப் போட்டு, வெத்தில பாக்க மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு உங்க அப்பனிட்ட குடுத்திருகா” என்றபடி தனது வாடி சென்றார்.

வல்லியின் மகள் மாரி, மாணிக்கரை எதிர்பார்த்து நின்றது போல் மகன், சிவகுருவும் தன் அப்பாவை எதிர்பார்த்துதான் நின்றான். முன்பு கூறியது போல் மாணிக்கரின் பிள்ளைகளான ஆண் பெண்கள் ஐந்து பேருக்கும் தந்தை மாணிக்கர் என்றால் ஏதோ சொர்க்கத்தில் இருப்பது போன்றதோர் உணர்வு. அவர் நின்றால் சாப்பிடவோ, தண்ணீர் குடிக்கவோ கூட அவசியமில்லை என்பதுபோல் இருக்கும். இவர்களுக்கு. தந்தையைக் கண்ட சிவகுரு, அவருக்கு அருகில் சென்று, அவர் கொண்டு வந்த தேங்காய், இளநீர்க்காலை இறக்கியபடி” என்னப்பா இளநீ! தேங்காயெல்லாம்? ஏதப்பா? அக்கவங்களக் காணல்லயா? அவியஞ்சம் மதியம் சோறாக்கித் திண்டுற்று இணச்சாயத்தான் போறாங்க. வழியில காணல்லயப்பா?” “இல்ல மகன் நான் தும்பங்கணிக்ட்டு, பூவரிர வட்டவழியால வந்து, மருங்கையடிஉம்மாரில நம்மட மாரிர சின்னப்பன் கணபதி தேங்கா இளநீ எல்லாம், அவன்தான் ஆஞ்சிதந்தான் அது தான் மகன் இது” என்று பதில் சொல்லியபடி நிற்கலானார்.

10. பூசாரியாருக்கும் ஒரு திருமணம்

தங்கம்மாவின் ஓட்டு விறாந்தையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த கந்தவனம் பூசாரியார் நிழல் சாந்து தானாக எழுந்தார். எழுந்தவர் மிக நிதானமாகவும், மரியாதையாகவும் தங்கம்மாவுடன் உரையாடலானார். தங்கம்மாவும் வாசல் முற்றத்தில் இருந்தபடி பூசாரியாருடன் உரையாடினாள்.

என்னதான் இருந்தாலும், பூசாரியார் ஓர் இரு மாதகாலமாக அவருடைய சிந்தனை செயல்களில் பெரும் மாற்றம். அவர் முன்பு தங்கம்மாவோடு கொண்டிருந்த வேட்கையும், வெறியுமில்லாது பெரும் மரியாதையோடு எட்டி நின்றபடி எதையும், கதைப்பார். அந்தக் கதையில் தேவையில்லாத ஆபாசமும் அலட்டல் என்பனவும் முன்பு போல் இப்போது இல்லை இருக்காது. இந்த மாற்றம் காரணமாக முன்பு அவர் மீது இருந்து வந்த குருபக்தியே தங்கத் திற்கு இருந்து வந்தது. இதன் காரணமாகப் பொதுவானவைகள் பற்றியே பூசாரியார் கேட்டார். கேட்டதற்குகெல்லாம் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவருக்கு தனது கணவரிடம் பூசாரியார் தங்கச்சி சின்னமாவை விரும்புகின்றார் என்று சொன்ன செய்தி ஞாபகத்திற்கு வரவே.

“பூசாரியார்! எங்கட ஆள் ஒருக்கை ஒன்று சொன்னார். அது உண்மைதானா?” “என்ன கதை?” “அது தான் எங்கட சின்னம் மாவை நீங்க விரும்புற மாதிரிச் சொன்னார் அது உண்மைதானா?” “எப்ப சொன்னவரு? நான் அப்படி ஒன்றும் சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.” “கிட்டத்தில் தான் அவர் வாடிக்குப் போறதுக்கு ரெண்டொரு நாளைக்குள்ளதான் சொன்னவரு.”

“என்ன என்று சொன்னாரு? சுத்தி வளைக்காமாச் சொல்லன் புள்ள.” “நீங்களும் எங்கடயவரும் எங்கையோ சடங்கு செய்து போட்டு வரக்குள்ள உங்களுக்குக் கொஞ்சம் வெறியாம். அந்த நேரம் ரெண்டு பேரும் கதச்சிக்கதச்சி வரக்க நீங்க சொன்னயளாம், நான் இன்னுமின்னும் ஒரு வாழ்க்கையில் இறங்காம இரிக்க ஏலாது

அப்புடி, இறங்கிற என்றாலும், நம்மட தங்கம்மாவப் போல ஒரு புள்ளையத்தான் நான் முடிச்கவேணும். தங்கம்மாட தங்கச்சி சின்னம்மாவைக்கூட நான் விரும்புறன். ஆனா அதுர நிலப்பாடு எப்புடியோ தெரியாது என்று சொன்னயளாம்.”

“ஒருவேளமுஸ்பாத்தில விளையாட்டாச் சொல்லியிருப்பன் அதை மறக்காம உடனே உங்களிட்ட சொல்லிப் போட்டாரா?”
“அவரு சொன்னதில என்ன பிழை பூசாரியார்? அவருஆருட்டயும் சொல்லல்ல என்னிட்டத்தானே சொன்னவரு? சின்னம்மா ஆரு? நான் ஆரு! சின்னமாட அக்கதானே நான்! அதில ஒண்டுமில்ல நீங்க விரும்பினா அதத்தட்டிக் கழிக்க அங்கொருவருமில்ல. எல்லாரும் கொண்டாடி ஏற்பார்கள். ஆனால் எங்களிட்ட ஒழுங்கான வீடு இல்லாம கலியாணமா என்று தான் நினைப்பார்கள்! வேற ஒண்டு மில்ல.”

“எனக்கும் உங்கட குடும்பத்துக்குள்ள செய்யத் தான் விருப்பம். நீங்க அறிஞ்சயளோ என்னமோ நான் அறியேன் நான் கலியாணம் முடிக்க நினச்சி இருந்தா இந்தப் பூசாரித் தொழிலைத் தொடங்கி செய்துவாற இத்தனை வருடகாலத்துக்குள்ள நம்மட ஊரிலயும், அயலுரிலயும் கேட்ட இடங்களுக்கு அளவு கணக்கே இல்ல. அப்புடி முடிச்சி இருந்தாலும் நல்ல நல்ல வசதியான இடங்களில் தெறிச்சித் தெறிச்சப் பெண் எடுத்து முடிச்சி, இப்ப எனக்கு ரெண்டு முனு புள்ளையனும் இருக்கும்.

என்ற நோக்கமெல்லாம் வசதி அது இது இல்லாட்டியும், நம்மட ஊரில நம்மட சாதி சனத்துக்குள்ள நல்ல குணநலன் உள்ள இடத்திலதான் முடிக்கவேணுமென்டு இருந்தபள்ள.”

“இதென்ன பூசாரியார், நாங்க என்ன அயலுரிலயா இருந்த! எங்களுக்குத் தெரியாதா உங்கட மதிப்பு மரியாத? நாங்களே அறிய உங்களாக்கேட்ட இடங்கள் கொஞ்சமா? இப்பதான் எண்டாப்ப என்ன கெட்டுப் போச்சிது? நீங்கதிட்டமா ஒரு முடிவு சொன்னா நான் அப்பனிட்டையும் அக்க, மச்சான் இவரு எல்லாருட்டையும், சொல்லி வாற கிழமைக்குள்ள செய்யலாந்தானே? இப்ப கலியாண நாட்கள் தானே?”

“நீ சொல்லுற சரிதான் புள்ள, ஆனா, ஆடம்பரமில்லாம ஊர்க்கூட்டாமச் செய்யிறதெண்ட அத நீ ஒழுங்கு பண்ணன். நமக்கு எதுக்கு ஆடம்பரம். அது மட்டுமில்ல. சின்னம்மாவிட்டையும் ஒரு முடிவுகேட்ட புறகுதான் மற்றதெல்லாம். அந்தப் பொடிச் சிற்றக்கோம ஒருவருட்டையும் இதப்பத்திக் கதைக்காத.”

“அதெல்லாம் நான் பார்ப்பன். நீங்க ஏன் யோசிச்கிற.” “சரிசரி. நான் போயித்துப் புறகுவாறன்.” விடிநிலவிலே வாசலையும் கூட்டிச் சமையல் சட்டி பானை பாத்திரங்களையும் கழுவிவைத்து விட்டு, அடுப்புக் கரியைக் கொண்டு பல் விளக்கியும், முகம் கழுவிப் பூவாய்ந்து மாரியம்மன் படத்திற்கு வச்சி வணக்கிற்று, ஒட்டமும் நடையுமா தனது அக்கா வீடு சென்று, அக்காவையும், மச்சா ணையும் கண்டு பூசாரியாரை சின்னம்மாவிற்கு கல்யாணம் கேட்டு முடிவெடுத்து விட்டதாகக் கூறினாள். இது இவ்வளவு வேலை களையும் ஒரு அரை மணிநேரத்துக்குள்ளே செய்து முடித்தும் செய்தியைச் சொல்லியும் வைத்தாள்.

இதனைக் கேட்ட நாகமணியரும், செல்லம்மாவும் “புற கென்ன, நல்ல காரியந்தான். உடனே வட்டைக்க போய் அப்பனிட்டச் சொல்லி அதுக்கான பணிவிடயப் பாக்க வேண்டியது தான்” என்றா. செல்லம்மா, “என்ன புள்ள நீ கேட்டதா அல்லது கோபாலன் கேட்டவரா?” அவரு இல்லக்க, அவரும் அவருர வட்டக்கிப்போய் ஒரு கிழமைக்கு மேல இன்னும் வரல்ல. ராவைக்கு ஒரு வேள வரலாம். நான்தான் நேத்துக்காலமே அப்பன் வந்ததும் அவரையும், பூசாரியாரையும் வச்சி மதியம் சோறாக்கிக் குடுப்பம் என்று என்னி அப்பனிட்டே சாராயமும் கோழிச்சாவல் ஒண்டும் வாங்கிவரச் சொல்லி அஞ்சி ரூபாய்க்காசம் குடுத்த நான். அவரும் வாங்கி வரக் கோழியையும் ஒரு குழம்பு வச்சி, மய்யோரிக் கிழங்கும் ஆணம் வச்சி மத்தியானம் சோத்தக்குடுத்தன். ரெண்டு பேரும் சோத்தத் திண்ட கையோட அப்பன் வட்டைக்க போக வெளிக்கிட்டாரு, பூசாரியாரும் அவருர ஊட்டபோக எழும்பக்க அப்பன், அவர வெயிலா இருக்கும் பூசாரியார் கொஞ்சம் இடுப்ப கெளிச்சிற்று இனைச்சாயப் போங்க எண்டு பூசாரியார நிப்பாட்டிப் போட்டு அப்பன் போக, இதுதான் நல்ல தறணம் எண்டு பூசாரியாரிட்டக் கதையை விட்டு, அவருர சம்மதத்தக் கேட்டதோட, இதை நீங்க மறுக்கக்கூடாது எண்டு மாரியம் மனைச்சாட்டிச் சத்தியமும் பண்ணி வாங்கித்தன்.”

“நீ சரியான கெட்டிக்காறிதாண்டி! என்ற தங்கச்சி தங்க மெண்டா உண்மையிலே தங்கந்தான்.” “என்ன தங்கமும் பித்தளையும் இவ்வளவெல்லாம் செலவழிச்சி அப்பருக்கும், பூசாரியாருக்கும் விருந்து போட்ட ஒண்டதங்கச்சி நானும் ஒரு மச்சான் இருக்கிறனே எண்டு என்ன நினைச்சிப் பாத்தாவா? என்ன ஒருவாத்த வாமச்சான் எண்டு கூப்பிட்டாவா? இதுக்கு, அந்தப்

பூசாரியாரை, உன்ற தங்கச்சி ஆடி, ஆய் காய் எண்டு கத்த நான்தான் ஒடிப்போய் கூட்டி வரவேணும்.”

“அவள் கூப்பிட்டுத்தான் இருப்பாள், நீங்கநேத்து மத்தியானம் வாடிலநின்ட உங்கள், அவள் எப்புடி கூப்பிடுவாள்?” “இது என்ன கதையாம், மச்சான் கதைக்கிறகதை, நான் என்ன வேணு மெண்டா செய்த நான். அப்பன் திடீரென வந்தாரு கல்லுந் தேங் காயும் சந்தித்த மாதிரிப் பூசாரியாரும் அந்நேரம் வந்தாரு குடுத்தன்.” “அவருக்கும்மா விளையாட்டுக்குக் கதைக்கிறாரு. அவருர கதையை விட்டுப்போட்டு, பூசாரியாரு எப்ப முடிக்கிற என்று சொன்னாரு?” “பூசாரியாரப் பொறுத்தவரை இன்டைக் கெண்டாலும் செய்வாரு. நாம முடிவெடுத்தாச் சரிதான்.” “எப்புடிக் காலம் மாறிப்போச் செண்டு பாத்தயா? உண்ட தங்கச்சியை ஆட்டிக் கழிக்கத்தான் பூசாரியார் வந்தார். ஆனா இப்ப பூசாரியாரை உண்ட தங்கச்சி ஆட்டுற அளவுக்கு வந்திற்றா!” “அதப் பாருங்க, நாங்க எப்புடிப்பட்ட ஆக்கள் என்று இப்பயாவது விளங்குதா எங்களப்பத்தி?” “கும்மா போங்க உங்களப்பத்தித் தெரியாமத் தான் கிடக்கு.”

இந்த இவர்களின் உரையாடலையடுத்து தங்கமும், செல்லமும் நாகமணியரை வயலுக்கு அனுப்பினார்கள். “நேற்று மதியம் போன மச்சான் என்னப்பா, இந்தா வாறாரு, ஆருக்கும் சுகமில்லயோ?” உங்க மச்சான்தானா, சரியாப்பாரு,” “ஓமப்பா மச்சான்தான்;” “சரி வரட்டுமே, அவருவர்றதப்பாத்தா அப்புடி ஒண்டு மில்லப் போல தெரியது. சிரிச்சித்தானே வாறாரு.” “ஏன் மகன் அவதிப் படுறா மச்சான் வாடிக்குள்ள வரட்டுமே, வந்தபுறகு எதெண்டாலும், சொல்லுவார் தானே?” தண்ணி எடுத்துக் கொண்டு குடுமகன். குடுத்துற்று சோறு காணாட்டி உமலுக்குள்ள இருக்கிற அரிசில ஒரு சுண்டு அரிசி எடுத்து பத்திற அடுப்புல அரிச்சிப் போடு மகன். “சோறு காணுமப்பா.” “என்ன சோத்துக் கதகதைக்கிற சோறுகாணாட்டி நான் ஒண்ட பங்குச் சோத்தத்தின்னுவன் நீராவைக்குப் பட்டினி கிடவன்.” “என்னமச்சான் சுணங்காம வாறயள்?” “ஒண்டுமில்ல சும்மாநின்டாப்பில வாறன்.” “என்ன அக்கயோட சண்ட போட்டுற்று வாறாருபோல தெரியது!” “சண்டையுமில்ல கிண்டையுமில்ல, சும்மாவாறன்டப்பா ஏன் உடனே வரக்கூடாது என்று சட்டமா?” “எனக்குத் தெரியா இந்த மச்சானோட ஒண்டும் கதைக்க ஏலாது.”

“என்னதம்பி அவவரமாகத் திரும்பின, புள்ளையனுக்கு ஏதும் வருத்தம் வாதையா?” “ச! அப்புடி ஒண்டு மில்ல. சின்னம்மாவுக்கு

நம்மட கந்தவனம் பூசாரியாரை, நீங்கநேத்து வந்த புறகு தங்கம்மா கேட்டவபோல, அவருசரி இப்பயெண்டாலும்; நான் முடிக்கச்சம் மத்து என்னு சொன்னவராம். அதுதான்போய் அப்பனிட்டச் சொல் லுங்க. என்னு சொன்னதுகள். அதனாலதான் சுணங்காம உடனே சொல்லுவம் என்னு வந்த நான்.”

“அடகடவளே! நல்ல காரியந்தான். பெருமாண்ட புண்ணியத் தால அதாடனே செய்வம் நமக்கென்ன. நான்நேத்து வரக்குள்ளே நினைச்சனான் தம்பி. என்ற மடத்தனம் இடயில வரக்குள்ளதான் அந்த நினைப்பு வந்தது. இல்லையெண்டா நானும் பூசாரியாரும் நேத்துக் காலமேயில இருந்து மதியம் பொழுது கிறுகும்மட்டும், எவ்வளவு நேரத்துக்குக் கதச்சிக் கதச்சி இருந்து போட்டு, புள்ள தங்கம். ரெண்டு பேரையும் வச்சித் சோத்தத்தர, ரெண்டு பேரும் இருந்து திண்டுத்து நான் வட்டைக்கவெளிக்கிடப் பூசாரியார் புள்ளியிர வீட்டுத் திண்ணையிலே இருந்தவர். அப்பவே நான்கேட்டிருக்கலாம். சரி இப்பதான் என்ன கெட்டுப்போச்சி! நான்கேக்க இருந்தத என்ற மகள் கேட்டு நல்ல முடிவ எடுத்துத்தான் தானே! அவள் ஒரு நாளைக் கெண்டாலும் கெட்டிக்காறிதான். அவள் அவளூட அம்மாவைப் போல இதிலையெல்லாம் கடும் கரிசி ணையானவள்” என்று சொல்லி மாணிக்கர் பெரும் மகிழ்ச்சியிலே இருந்தார். இந்த உரையாடல்களுக்குப்பின் சிவகுரு “அக்கவங்க ஞுக்குத் தெரியுமா மச்சான்?” “ஓ உங்க முத்த அக்க ரெண்டு பேருந்தான கதைச்சிப் போட்டு என்ன வட்டைக்க அனுப்புன.”

“இல்ல மச்சான் அவிய ரெண்டு பேரையும் நான்கேக்கல்ல, சின்னம்மா அக்க, அரசம்மா அக்க ரெண்டு பேருக்கும் தெரியுமா?” “அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் நான் ஊட்ட இருந்து வெளிக்கிட மட்டும் தெரியாது. இனி ஒருவளே நான் இஞ்சவந்த புறகு உங்க அக்கமாரு சொல்லி இருப்பாங்க. ஏன் அவ்வளவு கரிசிணை யாக்கேக்கிறா?” “இல்ல, நான் ஊருல நிக்கக்குள்ள அரசம்மா அக்கயிட்ட முத்தக்க கேட்டவ என்ன சின்னம்மா நம்மடவ பூசாரியாரு விரும்புறாராம் என்று மச்சான் கோபாலரு சொன்னாரு அப்புடியெண்டா உனக்கு விருப்பமா என்றுகேக்க, ஆருக்குத் தான் தேவைவரு! இந்தப் பூசாரிகள்னையெல்லாம் முடிக்கிறத்த சிவனே, விதியே என்று இப்புடியே இருந்து செத்துப் போகலாம் என்று அரசம்மா அக்க நான் நிக்கக்குள்ளே சொன்னவ. அதனால தான் கேட்டன்.”

“அது அரசம்மா அக்கதானே சொன்னவ. ஆனா, சின்னம்மா அக்க சொல்லல்லத்தானே?” “இல்ல சின்னம்மா அக்க இந்தக் கதய முத்தக்க கேட்டுக்கதைக்ககுள்ள அவறில்ல. அவ எங்கையோ பேயித்தா.” “அது அப்புடித்தான் மகன் சொல்லும். ஏனெண்டா தனக்கு முத்த அக்க ஒருத்தி இருக்கக்க, தான் சம்மந்தான் என்று எந்தப்புள்ளை யாவது சொல்லுமா? அடுத்தது உண்ட சின்னம்மா அக்க எப்புடியான சொண்டி என்டு எல்லாருக்கும் தெரியுந்தானே! அவள் கடவுளா இருந்தாலும், அவளூர மனதில ஒழிவு மறைவு இல்லயே! மனதில உள்ளத ஆருகோவிச்சாலும் சரி சண்டபுடிச் சாலும் சரி உடனே சொல்லிப் போடுவாள்! அதனாலதானே அவளவச்சி ஒருவரும் அவளுட குணத்த அறிஞ்சி ஒண்டையும் கதைக்கிற இல்ல, அப்புடிப்பட்ட வாய்க்காறச் சொண்டி அவள்?” “ஓமப்பா சின்னம்மா அக்கைக்கு கோபமும் கூடப்பா! அண்டைக்கு வைரவருக்குச் செய்யிற மாவிடிக்கக்க சீனிச்சின்னப்பண்ட லெட்சுமி அக்க என்னமோ பகுடி கதைக்க மாவிடிச்ச உலக்கை யாலே லெட்சுமி அக்கயஅடிக்க சின்னம்மா அக்க ஓங்கிற்றுப் போக, நல்லகாலம் பெரியகக்க புடிச்சிற்று. இல்லாட்டா அண்டக்கி லெட்சுமி அக்கயிரமண்டயும் உடஞ்சி வைரவருக்கு செய்தபாடுமில்லாமப் போயிருக்கும்! என்னையும் பாராம அடிப் பாளப்பா!”

“என்ன மகன் செய்யிற, அவள் சின்ன வயதில் இருந்தே அப்புடித்தான். கோபம் வந்தால் எடுத்ததாலையெல்லாம் முத்தபுள்ள, தங்கம்மாப்புள்ளயனுக்கெல்லாம் எறிவாள்! அப்புடி அவளூர சுபாவம். ஒரு பட்டியில எல்லாமாடும் ஒரே மாதிரியா இருக்கும்? அதுக்குள் ஆக்கள விரசி வெட்டுற, குத்துற மாடு நிக்கும். காலால அடிக்கிற மாடு நிக்கும். நல்ல பதுமையான மாடு நிக்கும். ஆக்களக் கண்டா வெருண்டோடுற மாடு நிக்கும். அதுபோலதான் நம்மட குடும்பத்தில உள்ள நாலு பொம்புளப்புள்ளைகளுக்கும் நாலுவித மான குணம் இருக்கு. என்ன செய்யிற அதெல்லாம் அதுஅது புறக்கக்குள்ளே உண்டான குணங்கள். அதுபோக தம்பி நீங்க விடியப் போய் வாற்கிழம ஒரு நல்ல நாளாப் பாத்துப்போட்டு வாங்க. அதுக்குப்புறகு கோபாலரையும் வரச்சொல்லி, கசாதையும் வச்சி கலத்திலலையும் போடுகிற ஒழுங்கச் செய்வம். மகன் நல்லா நேரம் போச்சிது உங்க மச்சானுக்கு சோத்த எடுத்துக்குடுத்துப் போட்டு எனக்கும் கொஞ்சம் போட்டுத்தாவன் மகன்.”

மகன் சிவகுரு அவர் கொண்டு வந்திருந்த விரால்க்கருவாட் டையும் குழம்பு வச்சி, வயலில் பிடுங்கிய பொன்னாங்கணிக் கீரையையும் ஆணம் வச்சி இருந்தான். கறியெண்டா, ரெண்டு

கறியும் சம்மால்ல நல்லாத்தான் உப்புப்புளி, உறைப்பு என எல்லாம் ஒண்டை ஒண்டு குறையாம இருந்தது! இருந்தும் மருமகனும், மகனும் சாப்பிட்ட அளவில் மூன்றில் ஒரு பங்குச் சோத்தக்கூடமாணிக்கரினால் திண்ண முடியல்ல! அந்த அளவுக்கு மகள் சின்னம்மாவின் கலியாண விசளம் கேட்ட நேரமிருந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியாலும், எப்படியோ இது உலைந்து அலைந்து போகாமல் நல்லதொரு நாளாக ஒரு வாரங்களுக்குள்ளே பாத்துச் செய்து முடிச்சிற்ற மெண்டா பெரிய தொரு பாரம் குறங்சமாதிரி இருக்குமே, எண்ட எண்ணத்தில் அன்று இரவு பெரிதாச்சாப்பிட முடியாதவராக மட்டுமல்ல அவருக்கு இரவெல்லாம் வழமைக்கும் மாறாகத் தூக்கமும் வரவில்லை. சிவகுருவும், நாகமணியரும் சாப்பிட்டு விட்டு வாடிப்புரை மீது ஏறிப்படுத்துக் கொண்டார்கள். மாணிக்கர் அடிக்கடி எழும்புவதும் வயல்பக்கம் போவதும், தான் வழமையாகப் படுத்துறங்கும் வாடிப்புரைக்கு நேராகப் போடப் பட்டிருக்கும் சிறாம்பிக்குக் கீழ் தீழுட்டிக் காய்வதும், கொட்டப் பெட்டியைத் திறந்து வெற்றிலைபோடுவதுமாக இருந்தார். இப்படியாக அன்று இரவு கழிந்ததும்; மறுநாட்காலை நாகமணியரைத் தன்மகன் சிவகுருவோடு நிற்கும்படி கூறியவர் மேலும், சிந்தித்த வராக நீங்க ஊருக்கு வராமல் இங்க நின்டால் நான் மட்டும் போய் என்ன செய்யமுடியும்? மகன் சிவகுரு பகலக்கி நிக்கட்டும். நாம ரெண்டுபேரும் ஊருக்குப்போய் தம்பிக்காறன் வாடிக்கு வரச் சொல்லிப் போட்டு நாம ஊரிலநின்டு சின்னம்மாட கலியாணப் பிரச்சனையைப் பார்ப்போம். வெளிக்கிடுங்க” என்று மருமகன் நாகமணியரிடம் சொன்னதும்.

“அப்பா! நீங்க ராவும் சோறு தின்னல்லயல்லவா? நான் சோறு எடுக்கிறன். மச்சானும் நீங்களும் தண்ணிச் சோத்தத்தின்டுத்துப் போங்கப்பா” என்று சொன்னதோடு தான் ஓடிப்போய் பூவலடியில் முகங்கழுவியும், குடத்தில் தண்ணீரும் அள்ளிக் கொண்டு வந்து கெதிகெதியாக இரு தட்டங்களில் தண்ணீர்ச் சோற்றையும் தயிரையும் வைத்துக் கொண்டு மாணிக்கரிடமும், மச்சான் நாகமணியர் முன்னும் வைத்தான். அதனை இருவரும் ஏற்றுக் கொண்டவர் களாக எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, ஊர் செல்ல வெளிக்கிட்டார்கள். வெளிக்கிடும் போது, “மகன் என்னென்ன சாமானுகள் வேணுமென்டுபாத்துச் சொல்லு மகன் நாங்க ஊருக்குப் போனதும் இல்லாத சாமானை சின்னானிட்ட வாங்கி எடுத்துக் குடுத்து விடுறம்” என்றதும், சிவகுருவும் “அப்பா! அரிசி தேங்கா எல்லாம் இருக்கு. உப்பும் புளி, கொச்சிக்காத்தாள், ஸாம்பெண்ணை நாலுசாமானுந்தான் இல்லப்பா. மற்றதெல்லாம் இருக்கு அப்பா.

என்று சொல்லியதைக் கேட்ட பின் இருவரும் “சரி நாங்க போயித்து வாறும் பட்டினி கிடக்காம மத்தியமானம் சோத்த ஆக்கித்தின்னு. பின்னேரம் மாலபடமுன்னம் சின்னப்பன் சின்னான் வந்திருவான். வேலிக்கடப்பத் திறந்து போட்டுப் போயிருவானுகள் கவனம். அத அடிக்கடி பாத்துக்க. வேற ஒண்டுமில்லத்தானே?” “இல்லப்பா, நீங்க போங்க. நான் எங்கபோற, நான் படலையைப் பாத்துக்கிறன். எனக்குச் சரியான வேலகிடக்கு அதச்செய்யப் போறன்.” “என்ன சரியான வேலப்பா?” “ஓம்மச்சான் இந்த நீங்க போற நடவரம்பு, சீனிச்சின்னப்பன்ற வாடிக்குப் போற வரம்பு, வேலிக்கால் வரம் பெல்லாம் காடு போல புல்லு வளந்து கிடக்கு. அதையெல்லாம் செருக்க வேணும். அதுகளக் செருக்காட்டி, ராவில இருட்டில அதாலயெல்லாம் போக ஏலாது மச்சான்.” “அதெண்டாமெய்தான் மகன், ஆனா அத இப்ப நீதனிய நின்டு செய்யாத. சின்னப்பன் சின்னான் வந்தபுறகு நாளை நாளையன் ணக்கிச் செதுக்குங்க” என்றபடி கூறிச் சென்றார்கள்.

இதற்குள் மாரி, தனது வளவினுக்குள் நின்று எதை எந்த நேரம் செய்தாலும்; செய்யநேர்ந்தாலும் செல்லண்ட பங்குவாடிப்பக்கம் ஒரு நாளைக்கு நூற்றுக்கணக்கான தரம் பார்த்தபடியே எதையும் செய்வாள். அந்தவாடியில் யார் யார் நிற்கின்றார்கள், என்ன செய்கின்றார்கள் என்ற கவலை, சிந்தனை சிரத்தைகளைவிட, மாணிக்கர் நிற்கின்றாரா? அவர் என்ன செய்கின்றார் என்ற சிந்தனையிலும், கவலை அக்கறையுடனுமே இருப்பாள். அங்கு யார் நின்றாற் சரி நிற்காவிட்டாற் சரி, ஆனால் மாணிக்கர் நிற்கின்றாரா! சிவகுரு நிற்கின்றாரா! என்றே தினமும், எந்நேரமும் எது செய்யும் போதும் பார்த்தபடியேயிருப்பாள். அவரும், சிவகுருவும் அங்கு இல்லையென்றால் அவளை அறியாமலே அவளது மனதிலையிலும் உடல் நிலை செயல்களிலும் பெரும் கவலையும் சோர்வும் ஏற்பட்டுவிடும். மட்டுமல்லாமல் எதையோ பறிகொடுத்த நிலையாகக் காண்போர் பரிதாபப்படும்படியாகக் காணப்படுவாள்.

இது எதனால் எதற்காக ஏற்படுகின்றன என்று தன்தைத்தானே கேட்டால், மாணிக்கர் தான், ஓர்தாழ் நிலையில் பிற சமூகத்தால் ஒதுக்கி இது நாள் வரை இருந்த என்னை, இந்த மனிதர் தான் பெற்றபிள்ளையைப் போல் அன்பு கொண்டு மனதார ஆதரிக்கின்றாரே! இப்படிப்பட்ட மனிதரோடு நான் இறக்கும் வரை அவருடன் நெருங்கி அவரது பிள்ளைகளில் நானும் ஒருத்தியாக வாழக்கிடைக்குமா? என்மீது அன்பு காட்டும் அந்தத் தெய்வம் என்கண்முன்னால் நின்றால் எனது பெற்ற அம்மாவும் அப்பாவும்

எனதருகிலே இருப்பது போன்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. அவர் அங்கு இல்லாமல் எங்காவது போனால் அந்தத்துயரை என்னால் தாங்க முடியவில்லையே! இதுபோன்று தான் சிவகுரு மீதும் அன்பு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆனால் அந்த அன்பு மாணிக்கர் ஜயா மீது உண்டான அன்பில் இருந்து ஒர் வித்தயாசமானதாகப்படுகின்றது! இதனைச் சகோதர பாசமென்பதா இன, இரத்தபாச மென்பதா என்று சொல்ல முடியாத நிலையாக உள்ளது என்று விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் திண்டாடுவாள். மாரி, தாங்கத் தரிக்க முடியாதவளாகத்துடியாய் துடித்தாள்! மறைவில் எங்காவது நின்று ஒர் குழந்தையின் நிலையில் தேம்பித்தேம்பி அழுவாள்! சில நேரங்களில் எதையாவது கையாண்டு இறந்தாற் கூடப் பறவா யில்லை என்ற முடிவிற்கும் வருவாள்!

இன்றும் இவ்வாறே ஏதோ வேலை செய்து கொண்டிருந்த வளுக்கு மாணிக்கரும், அவரது முத்த மருமகன் நாகமணியரும் வாடியில் இருந்து வெளிக்கிட்டு வரக்கண்டதும், மனதிற்குள் திக்கென்றது. என்ன நேற்றோ, முந்தநாளோ போன நாகமணியர் உடனே வந்து மாமனாரையும் கூட்டிற்றுவாறாரு எங்க போப் பிறாங்களோ? என்ன ஆருக்கும் சுகமில்லையோ? என்று எண்ணிய வளாகத் தனது தந்தை மாட்டுக் காலைக்குள் நின்றவருக்கும் சொல்லி, அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு இருவரும் வரும் வழியில் தங்கள் படலையடியில் நின்றபடி இருவரையும் கண்டு “என்ன பாருங்கமாமனும், மருமகனும் ஏதோ அவசரமாகப் போற மாதிரித் தெரியது. ஆருக்கும் ஏதும் சுகமில்லையோ.” “ச! அப்புடி ஒண்டுமில்ல ஊருலபுள்ள சின்னம்மாட ஒரு பிரச்சனை வந்திருக்கு. அது நல்லதுதான் வேற ஒண்டுமில்ல. என்னத்துக்குப் பொய் சொல்ல வேணும் மகள் சின்னம்மாவுக்கு ஒருவழி தன்னிலே வாற மாதிரி இருக்கு. அது விஷயமாகத்தான் போய்ப் பார்த்து வரலா மெண்டு போறம்.” “பொடியன் சிவகுரு மட்டும் தனியநிக்கிறான். கொஞ்சம் அங்காலியும், பாத்துக் கொள்ளுங்கள். பின்னேரம், தம்பிசின்னவன் வந்திருவான். அதுவரை பாத்துக் கொள்ளுங்க.” “அப்புடியெண்டா வர நாலாறு நாளாகும் போல?” “இல்லல்ல, சும்மா போய் நிலம் எப்புடி எண்டு பாத்துச் சரியெண்டா உடனே செய்யமுடியுமா? புறகுதானே ஒரு நல்ல நாளா கீழ்ப்பாத்துச் செய்யவேணும். அடுத்தது கையிலையும் எப்புடியும் கொஞ்ச மாவது காசு தேவல்லையா?” “ஓம் பாருங்க, நல்ல விஷயந்தான் பார்த்துத்து வாங்க. அவர நாங்கப் பாத்துக்குவம். அவரப்பத்தி யோசியாமப்போயித்து வாங்க” என்று வல்லிதான் சொன்னான். இவ்வளவும் கேட்டதும் வல்லிதான் பதிலுக்குப் பதில் சொன்னதும்

வல்லிதான். மாரியோ எதையும் பேசப்பதில் சொல்லமுடியாத நிலையிலே சிலை போல் நின்றாள். நாகமணியரும் வல்லி, மாரி இருவருக்கும் பயணம் சொல்லிக் கொண்டு மாமனார் மாணிக்கருக்கு முன் முந்தியபடி நடந்தார்.

ஹர் வந்த மாணிக்கரும் மகள் தங்கம்மாவிடம் எல்லா விபரத்தையும், கேட்டறிந்தபின் தனது மகளும், கல்யாணம் கட்டப் போறவளுமான சின்னம்மாவிடமும், இளையகள் அரசம்மா விடமும் கேட்டபோது சின்னம்மா மெளனமாக இருந்தாள். அது சம்மதமென்ற பொருள்தானே! ஆனால் அரசம்மாவோ கடுமையாகச் சீறிச்சினந்து “ஏன்ப்பா, உங்களுக்கு அந்தப்பூசாரியைவிட ஆள் கிடைக்கல்லயா? அவ தங்க அக்கைக்குத்தான் பூசாரியார் பெரிய தெரவிசமென்டு, உங்களுக்கும் தெரவிசமா அப்பா?” “ஏன் மகள் பூசாரியாருக்கென்ன மகள்?”

“அவர் எப்புடிப்பட்ட பூசாரி எண்டு உங்களுக்கின்னும் தெரியாட்டி நானென்ன சொல்ல! அவன் சரியான குடிகாறன் அதோட கூத்திக்கள்ளனும், அப்படிப்பட்டவன்தான் உங்க மகளுக்கு திறமான மாப்பிளைண்டா எனக்கென்ன! நீங்களாச்சி உங்க கட கலியாணமாச்சி! என்று எடுத்த எடுப்பிலே சொல்லி விட்டாள் அரசம்மா. இருந்தும், மாணிக்கர் மருமகன் நாக மணியர், மாணிக்கரின் தம்பி சின்னத்தம்பியர் எல்லாரும் சேர்ந்து அரசம்மாவுக்கும் புத்தி சொல்லி, “வலிய வாறவன விட்டுப் போட்டு நாம கேட்டுப்பாத்து வேற ஒருவனச் செய்யிற எண்டா, தனி வீடு வளவு, ஆதனம் சீதனம் எண்டு கேட்ப்பான். அதனால, நாளராவைக்கு நல்ல நாள். ரெண்டொருவருக்கு மட்டும் சொல்லிப் பூசாரியாரை வரச்சொல்லி கலத்திலையும், போட்டுக் கசாதையும் வைப்போம்” என்று சொல்லி அரசம்மாவைச் சமாளித்து முடிவெடுத்து அந்த முடிவின் படியே அடுத்த நாள் தங்களுக்கு வேண்டிய நான்கு ஐந்து குடும்பத்தினர்க்கும், அது போல் பூசாரியாருக்குச் சொந்தமான நான்கு ஆறு குடும்பத்தினர்க்கும் சொல்லி எந்த ஒரு பிரச்சனையுமில்லாமல் தங்கம்மா, கோபாலன் இருவரினது முழுமுயற்சியால் நொத்தாரிசி, தோம்புதர் இருவரின் முன்னிலையில் அன்று இரவே தங்கம்மாவின் வீட்டில் கசாது பதிவும் செய்து கலத்தலையும் போட்டுப் பூசாரியாரையும் சின்னம்மாவையும் குடும்பமாக்கி இணைய வைத்தனர். என்னதான் இணையவைத்தாலும் அரசம்மா கடைசிவரையும், அந்தக் கல்யாணம் நடந்த தனது அக்கா வீட்டிற்கே வரமறுத்து நின்று விட்டாள்.

11. சங்கமம்

பூசாரி சின்னம்மா இருவரின் திருமணம் நடந்தேறிய நாட்களிலிருந்து பலர் மிகக் கேவலமான முறையில் பல மாதிரி விமர்சனம் செய்தும், கேலிகிண்டல் செய்தும் ஊரெல்லாம் பேசலாயினர். இந்தக் கல்யாணச்சம்பவத்தோடு வயலில் கல்லடி வைரவரின் பூசையில் மாணிக்கர் வல்லிக்கும், மகள் மாரிக்கும் கொடுத்த முதல் மரியாதை, முக்கியத்துவம் போன்றதையும் இணைத்து பூசாரியை தங்கம்மா கள்ளப் புருஷனாக வைத்து இருந்தது மட்டுமல்லாது, தங்கச்சி சின்னம்மாவுக்குக் கட்டி வைக்கிற சாட்டாக தன் வீட்டிற்கே பூசாரியை நிரந்தரமாக எடுத்துவிட்டாள். அவனது புருஷன் கோபாலந்தானே தன்ற பொன்சாதிக்குப் பூசாரியைக் கூட்டிக் கொடுத்தவன். இத்தனை வருஷமாகப் புள்ள இல்லாம இருந்த அவளுக்கு பூசாரிதானே வரங்கொடுத்த மாதிரி வயித்தில் குடுத்து இருக்கான். இதைகூட அம்மாள் குடுத்தவர் மெண்டுதானே ஊராரிடம் வெட்கமில்லாமல் தங்கம்மா சொல்லித் திரியிறாள். மகள் தான் இப்படியெண்டா தகப்பன் மாணிக்கர் என்ன நல்லவரா இத்தனைபுள்ளயளையும் பெத்து வளத்து கல்யாணமும் கட்டிக்குடுத்து பேரப்புள்ளயையும் கண்டவரு, தன்ற மகளோடு ஒத்த வல்லிரமகள் வைப்பாட்டியா வச்சி இரிக்கிறாரே!

என்றெல்லாம் பலரும் பல மாதிரியாக உண்மையிலே நடந்ததையும், நடவாததையும், தன் தன் கற்பனைக்கும் காழ்ப்புனர் வக்குமேற்பேசி வரலாயினர். இக்கதையெலாம் மாணிக்கருக்கும், மாணிக்கரின் மக்கள் மருமக்களுக்கும் எட்டின. இதனால், இவர்களும் பதிலுக்கு எங்களுக்கு வம்பு வசை பேசுறவர்களெல்லாம் என்ன திறமான ஆட்கள் தானா? எங்களுக்குத் தெரியாதா இவர்களை பத்தி! பள் பற பதினெட்டுச் சாதிக்கும் புள்ளயள் உண்டாக்கி ஊர் உலகத்திலே நடமாட, திரிய விட்டுப் போட்டுப் பெரிய சாதி பேசுறார்கள்! தங்கச்சிக்கும் மருமகள் மாமிக்கும், சின்னம்ம, அக்கமாருக்கும் ரகசியம் ரகசியமாகப் புள்ளயக்குடுத்துப் போட்டு ஊரில் உள்ள முடவனையும், குறுடனையும்,

சொத்தியனையும், அயலூரவனையும் புள்ளப்பதிவுக்காகக் கொண்டு கல்யாணம் கட்டி வச்சிப் போட்டு நல்ல மனிசர்களாக ஒழுக்கம் நின்னையும் பேசுறவுயளையும் எங்களுக்குத் தெரியாதா? என்று இவர்களும் மறைமுகமாகவும், எதிரும் புதிருமாகவும் பேசிச் சண்டை பிடித்துப் பெரும் பிரச்சினையே ஊரிலும், வயல்க்காடு களிலும் உருவாகின. என்னதான் பிரச்சினை பேச்சு எழுந்தாலும், மாணிக்கரும் அவரது குடும்பத்தில் உள்ள எவருமே மனம் தளராதவர்களாக அவர்கள் தங்களது அன்றாடக் கடமைகளை வழிமைபோல் செய்தும், வல்லி, மாரி போன்றவர்களுடனும் அன்பாகப் பேசிப்பழகியும், கொண்டு கொடுத்தும் வரலாயினர். அடுத்த வாடிச் சீனித்தம்பியர் மாணிக்கர் செல்லண்ட பங்கு வாடிக்கு வயல் செய்ய வந்த ஆரம்ப நாட்களில் மாணிக்கரைத் தனது உறவு முறையில் அண்ணன் தம்பியென்று எண்ணிப் பேசி னாலும் மாணிக்கரை அவ்வளவு அன்பாக அவர் நினைக்கவில்லை, நேசிக்கவில்லைக் காரணம் மாணிக்கரின் செயற்பாடெல்லாம் தனது சாதியவனையும், விட வித்தியாசமாக இருந்ததனாலும், வித்தியாசமானவர் என்று ஊரும், உறவோரும் சொல்லி வந்ததன் காரணமாகவுமே! ஆனால் மாணிக்கருடன் நெருங்கிப் பழகி வரும்போது மாணிக்கரைப்போல் ஓர் நல்லமனிதரை இதுநாள் வரை கண்டதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தவராக எந்த நாளும் இதுகால வரை இல்லாதபடி மாணிக்கரை உள்ளன்போடு நெருங்கினார் நேசித்தார்.

சீனித்தம்பியரைப் பொறுத்தவரை மாணிக்கர் போலித்தன மில்லாத ஓர் நல்ல மனிதர். அவரது உள்ளத்தில் ஒன்றும், செயலில் வேறொன்றுமில்லாத மனிதர். மனதில் பட்டதைச் சொல்வார். மனதில் பட்ட நல்லதைச் செய்வார். அவர் யாருக்கும் பணிந்து குனிந்து போலிக் கெளரவும், அந்தஸ்து அது இதுக்காக வாழ்ப் பவரில்லை என்ற முடிவோடு பழகிப் பேசி வரலானார். உண்மையும் அதுதான். மாணிக்கர் வல்லியோடும், அவர் மகளோடும் அன்பாய்ப் பேசிப் பழகிவருவதை இந்த அறிவுகெட்ட சனமெல்லாம் என்ன என்னமோ கதை கட்டிப் பேசி வாறர்களே! அப்படித்தான் நடந்தாலும் அதில் என்ன அவரும் ஒரு மனிதன்தானே. நானும் அவரைப் போல ஆண்பிள்ளைதான்! வயது போனால் ஒரு மனிதனுக்கு உண்டான உணர்வும் உணர்ச்சிகளும் போய் விடுமா? இத்தனை வருஷமாக அவர் எந்த ஒரு கெட்ட செயலிலும் ஈடுபடாம் தன்ரபிள்ளைகளை எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தாய்க்குத் தாயாக, தகப்பனுக்குத் தகப்பனாக இருந்து அந்தப்பிள்ளை

களுக்குச் செய்ய வேண்டியகடமை யெல்லாம் செய்து முடித்தபிறகு அவர் எவரையாவது வைப் பாட்டியாகவோ, சொந்தமாகவோ வைத்து இருந்தால் கதைக்கிற ஊரவருக்கெல்லாம் என்ன வந்தி ரப்போகுது? அந்த மனிசன்ற பிள்ளையளே அவரை ஒரு வயிற்றுப் பிள்ளைகள் என்றபடி மட்டுமல்லாமல் எவ்வளவு அக்கறை அன்போடு அவருடன் இருக்குதுகள். அவர் எதைச் சொன்னாலும் அதை பிள்ளைகளோ மருமக்களோ தட்டிக் கழிக்காமல் செய்யி றார்கள்.

உண்மையிலே பிள்ளைகள் என்றாலும் சரி, குடும்பம் என்றாலும் சரி மாணிக்கண்ணனின் பிள்ளைகளைப் போல, அவருடைய பிள்ளைகளின் குடும்பத்தைப் போலதான் இருக்கவேண்டுமென்று தனக்குள்ளே என்னிப் பெருமைப்பட்டார் சீனித்தம்பியர்.

மகள் சின்னம்மாவின் கல்யாணம் முடிந்ததும், மாணிக்கருக்கு ஒரு பெரும் சுமையை இறைக்கி வைத்தது போன்ற மனநிறைவும், அமைதியும் மாணிக்கருக்கு. இதனால் ஊரில் தரித்து நிற்காமல், அடுத்த நாளே வயல் வாடிக்கு வந்து தனது வழமையான வேலை களில் ஈடுபடவே என்னினார். ஆனால் முடியவில்லை. வயலும் விதைத்து, நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. தைப் பிறப் பிற்கு இன்னும் நாலாறு நாட்கள் தான் இருக்கின்றன. இதற்குள் பள்ள வரவைகள் உதன்சம்மா விதைத்திருந்ததனால் பார்த்த இடமெல்லாம் இடைக்கிடை கதிரும் முட்டுமுட்டென்ற குடலை யுமாக இருந்தது. இதனால், வயற்காரர்களை அழைத்து வயல் வட்டவிதானை, தலைமையில்க் கூடிச் சில தீர்மானங்கள் எடுக் கப்பட்டும் அதன்படி வயல்வேலிக்கு பன்றி புகாமல் நாலாவது வரிச்சியை சகலரும் ஓர் இரு நாட்களுக்குள் கட்டி முடித்தும் வயலின் வேலிக்காற்ப் புல் எல்லாம் செதுக்கியும், பன்றி, மாடு புகுந்து வயலை அழிக்கும் நிலைக்கு இடம் வையாது காவல்க் கட்டைப் பலப்படுத்தவேண்டும். வயலில் உள்ள வேலிக்கால் புரைகளில் ஆட்கள் தவறாமல் தங்க வேண்டும். மனி, பிரம்பு விட்டு வயல் வட்டையை விடிய விடியக் காவற் பாக்க வேண்டும்.

இந்த நடமுறைகளைச் செய்யாது இருப்பவர்கள் யாராய் இருந்தாலும் பாரபட்சமின்றி உரிய தண்டனைக்கு உட்பட வேண்டிவரும். ஒவ்வொரு கிழமையும் தவறாமல் இனி வட்டவிதானை தலைமையில் கூட்டம் நடைபெறும் என்ற கண்டிப்பான நிபந் தனைகள் தீர்மானங்களோடு வட்டைக் கூட்டம் கலைந்தது.

இதனையடுத்து சகல வயல் வாடிக்காரர்களும் பன்றி வரிச்சி கட்டுவதும், வேலிக்கால் புல்லுச் செருக்குவதும் வேலிக்காவற் புரைகளை இரவில் தங்குவதற்கான ஒழுங்குகள் செய்வதுமான வேலைகளில் ஈடுபடலாயினர். இதற்குள் சின்னம்மாவின் கல்யாணம் நடக்கும் போதும், நடந்து முடிந்த பின்னும், மகன் சிவகுரு மட்டும் வாடியில் தனியே நிற்கின்றான். தம்பி சின்னானை அவனுக்குத் துணையா அனுப்பலாம் என்டு எண்ணி வந்தா அவனுக்கும் நெருப்பா எரியுது காச்சல். நான் சணங்க ஏலாது. எண்ட புள்ள மட்டும் தனியக்கிடக்கக்க நான் இஞ்ச நிக்க ஏலுமா என்று அங்க லாய்து அவதிப்பட்ட மாணிக்கருக்கு.

மகள் தங்கம்மா “என்னப்பா நீங்க கிடந்து அவசரப்படுறயள் வாடில தம்பி தனிய நின்டாலும்; அட்டம் அயலில் மனிதனில்லாத இடமா? நின்டதோடு நின்டு நாளைக்குப் போங்கப்பா” என்றதும்,

மாணிக்கர் மறுப்பேதுமின்றி நின்றுவிட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து தங்கம்மா அரைபோத்தல் சாராயத்தைக் கொண்டு கொடுத்ததும் அதனை மாணிக்கரும் முத்த மருமகன் நாகமணி யருமாகக் குடித்தனர். அதன்பின்னே மாணிக்கர், மகன் சிவகுரு, வயல் வாடி என்ற நினைப்பினை மறந்தேவிட்டார்.

மாணிக்கரின் வாடியில் சிவகுரு மட்டும் நிற்பதுபோல் வல்லியின் வாடியிலும் வல்லிதனது தம்பியின் இடமான மருங்கையடிமுன்மாரிக்குப் போயிருந்தார். அங்கு தம்பியின் மனைவிக்குச் சுகமில்லை என்று கேள்விப்பட்டதன் பேரில் வல்லி போனாலும் மகள் மாரியிடம், மகள்! “நான் எப்படியும் பொழுது சாய முன்னம் வந்திருவன்” என்று சொல்லித்தான் போனார்.

ஆனால் வல்லி வெளிக்கிட்டுப் போகும்போது நல்லா ஏறு பொழுதாகவே இருந்தது. அவர் போய்க் கொஞ்ச நேரத்தால் மழையும் சற்று தூறத் தொடங்கியது. ஏறுபொழுதளவில் தூற்ற லாகத் தொடங்கிய மழை பொழுது சாய்ந்து மாலையாகும் வரை சிறுதூற்றலாக இருந்து பின் பாரிய இடி மின்னலோடு சற்று பெலக்கத் தொடங்கியது.

மாரியும் தன் தகப்பன் வல்லி வருவார் வருவார் என எதிர்பார்த்து இருந்தவளுக்கு மாலையாகி இருட்டோடு மின்னல் மின்னி வான் இடி இடித்ததும், பயந்த வளாகச் சளகை எடுத்து தலைக்கு மேல் கவிழ்த்துப் பிடித்தபடி மாணிக்கரின் வாடிக்கு ஓடலானாள்.

அங்கு வாடியினுள் கொழுத்தி வைத்திருந்த இலாம்பு எண்ணைக் குப்பி விளக்கும், காற்றுக்கும், மழைக்கும் தாக்குப் பிடிக்காத நிலையில் அணைந்தும், நனைந்தும் வாடி இருள் படிந்து இருந்தது.

சிவகுருதான் ஏற்கனவே காட்டில்ப் பொறுக்கி வாடியின் கூரை ஓரமாக அசவில் கட்டி வைத்திருந்த விறகுகளை எடுத்து சோறு சமைக்கும் அடுப்பினுள் வைத்து நெருப்பை முட்டிக் கொண்டிருந்தவன், மாரி மழையில் நனைந்தபடி ஓடிவரக்கண்டதும்;

“என்ன இருட்டிலும், மின்னி முழங்கும்போதும் மழையில் நனைந்து ஓடி வாறாய்? ஏன் உங்க அப்பன்?” இல்லையா எனக் கேட்டான். “அப்பன் மருங்கடி உம் மாரிக்குப் போயித்து பொழுது படமுன்ன வந்திருவன் எண்டு சொல்லிப் போனவரை இன்னுந் தான் காணல்ல. எனக்குத்தனிய இருக்கப் பயந்து ஓடிவாறன். உங்கட அப்பனும் வரல்லையா?”

“இல்ல அவரும் நான் வருவன் அல்லது சின்னப்பனையாவது வரச்சொல்லுவன் என்று போனவரு அவரும் வரல்ல சின்னப்பனும் வரல்ல. உன்ன சீனி சின்னப்பன்ற வாடில கொண்டு விட்டுத்து வரவா?”

“இந்த இடிஇடிக்கக்குள்ள எப்புடிப் போற? நான் அங்க போறத வாடியிலே செத்தாலும் பறவால்ல எண்டுபோய் நிக்கலாம். அவரு ஒரு சாதியான மனிசன் என்னக் கண்டாலே இஞ்ச என்னத்துக்கு வந்த நீ எண்டு கேட்டாலும் கேப்பாரு நான் அங்க போகல்ல மழைவிட்டால் வாடிக்கே திரும்பிப் போறன்.”

“சரி வாடிக்குப்போய் அங்க தனிய நிக்க ஏலுமா? அதப்புறகு மழை விட்டபுறகுயோசிப்பம். ஒருவேளை உங்க அப்பன் வந்தாலும் வருவாரு. அப்ப காலமேயில் இருந்து தனியத்தான்நின்ட நீயா? மதியம் சோறு ஆக்கல்லையா?”

“ஏன் ஆக்கல்ல, சோறுமாக்கி பொன்னாங்கனியும் சுண்டி, மய்யோரிக் கிழங்கும் ஆணம் வச்சனான். அப்பன் மதியம் வராததால கொஞ்சம் திண்டுபோட்டு மிச்சச்சோறு, கறியெல்லாம் அப்புடியே இருக்கு. அதோட தயிர்ச்சட்டியும் உறஞ்சமாதிரி தொடாமலே இருக்கு. நான் மட்டும் என்ன இருந்தும் எப்புடித் திண்டுற இந்த மழைக்க?”

“நானும் பனையான் மீன் புடிச்சிக்குழம்பு வச்சி, கார இலயும் ஆணம்வச்சன். ஆனா மழைபெய்யத் தொடங்கியதும், வயல் வரம்புகளையும், வக்கட, தத்துக்களையும் பாத்து வெட்டியும், கட்டியும் திரிஞ்சதால் நான் மத்தியானமும் சோறு தின்னல்ல. நீ சொன்னாப்போல சோறு கறியெலாம் அப்புடி அப்புடியே இருக்கு.”

“அடுப்பு கடுமையாப் புகையுது. நீங்க விடுங்க நான் அடுப் பப்பத்தவைக்கிறன்” எனச்சொல்லி மாரி சிவகுருவின் பதிலை எதிர்பாராமல் எழுந்து போய் அடுப்பைப் பற்றவைக்கலானாள். அப்படிப்பற்ற வைக்க மாரி எழுந்து சென்றபோது இருட்டில் சிவகுருவின் உடலோடு உடல்பட்ட படியே விறகினை ஒடித்து பற்றவைத்தாள். புகைந்து கொண்டு இருந்த அடுப்பு மாரியின் விடாழுயற்சியால் வாயால் ஊதி ஊதி தீ கொழுந்து விட்டு எரியும்படி செய்து விட்டாள்.

“அது சரியா நனைந்த கொள்ளிதானே! இனிப்பத்தும் அடுப்படியிலே இருக்காம கடுமையா மின்னுது முழங்குது, மழையும் விடுற மாதிரி இல்ல, நீ புரையில ஏறி இரு நான் நனஞ்சதோட பூவலடிக்கு ஒடிப்போய் குடிக்க குடத்தில தண்ணி இல்ல. தண்ணி அள்ளித்து வாறன்.” “இந்த மழைக்குள்ள உங்களுக்கு இடிமின்னல் இல்லையா? எனக்கு மட்டுந்தானா இடிமின்னல்?” “தண்ணி அள்ளுற மட்டுமில்ல பகலெலாம் நனைந்து நனைந்து வேலை செய்த நான் ஒட்டோட்டமாப் போய் மேலையும் கழுவித்துவாறன். புரையில ஏறி இரு” எனச்சொல்லி சிவகுரு குடத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மழையில் நனைந்தவனாக ஒடியவன் தண்ணீரும் அள்ளிக் கொண்டு குளித்துவிட்டும் வந்திருந்தான்.

“இந்த மழைக்குள்ள போயிருக்கத் தேவையில்ல. வாடியின் ஓரத்திலே நின்டு மேலைக்கழுவியிருக்கலாம். இருந்த தண்ணி குடிக்கப்போதும்தானே? மழையென்றாலும் பறவால்ல மின்னுற மின்னலில கண்கெட்டுப் போகும் போல இருக்கக்க இடிக்கிற இடியும் காது, எல்லாம் அடைக்குது அதுக்குள்ள வெளியால போறதா?” என உரிமையோடு கூறினாள். பொழுது பட்டு ஒரு சாமத்துக்கு மேலிருக்கும். மாரி என்ன தான் கதைத்தாலும் ஒரு வேளை தன் தகப்பன் வருவார் என்ற நம்பிக்கையில் தான் இருந்தாள். ஆனால் மழையும்உரத்து நேரமும் சென்றதனால் அந்த நம்பிக்கையை இளந்துவிட்டாள்.

இங்கே சிவகுரு ஓர் வாலிபனாக இருந்தாலும் தற்செயலாகக் கண்டு பழகியவன்ஸ்ல. சராசரி நான்கு மாதகாலமாக பழகி வருவதனால் மாரிக்கும் சிவகுருவோடு இந்த இரவில் தனிமையில் வந்து தங்கி நிற்பது மனதில் எந்தவித பயத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. மாறாக வயதிற்கேற்ற சலனம் அடி மனதில் இருந்தது. சிவகுரு வுக்கும் இதேநிலைதான். இது இப்படியிருக்க.....

தீயின் வெளிச்சத்தில் இருவரும் இருந்தபோது “சரி இனி உங்க அப்பன் வரப்போற்றில்லை. எனக்கும் பசிக்குது வெளிச்சம் மங்கி இருட்டாவதுக்கு முன் இந்த வெளிச்சத்திலே சோத்தத்தின்னுவம்” எனச் சொல்லி மாரியையும் கட்டாயப்படுத்தி அவனுக்கும் கொடுத்து தானும் சாப்பிட்டதன் பின்னும் கொஞ்ச நேரம் தீக்காய்ந்தபடி இருவரும் இருந்தாலும்; வரவர கடுமையா புகுபுகு வென்ற காற்றும் பேரிடியோடு கூடிய மழையும் பெய்து கொண்டிருந்தது.

சிவகுரு மாரியை வாடியின் மேல்புரையில் ஏறிபடுக்கும்படி கூறி தன் தந்தை மாணிக்கர் வழமையாகப் படுக்கும் கீழ்ச்சிறாம் பியில் படுக்கை போட்டான். ஆனால் கடும்காற்றும், மழையும் தொடர்ந்து மின்னால் இடியும் கூடிக்கொண்டே இருந்ததனால் புரைக்குக் கீழே எங்கும் தண்ணீர் பரவியது மட்டுமல்ல புரையை விடக்கீழே எங்கும் தங்கத்தரிக்க இடமில்லாதபடி நான்குபுறமும் காற்று வீசியபடி மழைநீரை கொட்டியபடி இருந்தது! எரிந்து கொண்டிருந்த தீ அடுப்பும் நனைந்து அணையும் நிலை வரவே.....

“மாரி புரைக்கு மேலே தூவானத்தண்ணீர், ஒழுக்கு ஒன்று மில்லை. அடுப்பை எடுத்துப் புரையிலே மூட்டுறன் கீழே நில்லாமல் புரைக்கு நீங்களும் ஏறி வாருங்க. கீழே எங்கும் தண்ணி பாம்பும் வரலாம். கால் கைகூட சூகை ஏறி விறைத்துப்போகும்” என்று கூறி மாரிபுரையை விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்து உள்ள விறகு, நெருப்பு எல்லாவற்றையும் மேல்புரைக்கே மாற்றிப்புரையிலே தீயை மூட்டி னாள்.

சிவகுருவும் நின்று பார்த்தான் மழை விடுமென்று. ஆனால் மழைவிடும் சாத்தியமே இல்லை. நேரமும் பொழுதுபட்டு இருசாம மாவது இருக்கும். வாடிக்குள்ளும் புறங்கால் மறையும் அளவுக்குத் தண்ணீர். இதனால் மாரி சொன்னதுபோல் புரையில் ஏறி இருக்க; படுக்க செல்வதைவிட வேறுவழியோ இல்லை.

புரையின் மேலும், பல சாமான்கள், அடுப்பு என எல்லாம் நெரிசலாகவே இருந்தது. மாரிக்கு இதையெலாம் பற்றிய எந்தக் கவலையுமில்லாதவள் போல் சிவகுருவை மழையில், தண்ணியில் நிற்காமல் மேலே ஏறிவாருங்க வாருங்க என்று பலமுறை கூறியும்,

அவன் வராமல் நின்றதால், கவலைப்பட்டவளாக “நான் இஞ்ச வந்தபடியால்தானே உங்களுக்குப் படுக்கக் கூடிட மில்லாம இருக்கு! நீங்க எத்தனை நேரத்துக்கு இப்படியே தண்ணில நிக்கப் போறயள் மழை, இருட்டானாலும், பறவால்ல என்னைக்கூட்டிடக் கொண்டு எங்கட வாடில உட்டுத்து வந்து நீங்க படுங்க” என்றபடி புரையில் இருந்து கீழே இறங்கினாள்!

“நீ அங்க தனிய நிற்க படுக்க முடியுமென்டா ஏன் புன்ன இங்ச வந்த நீ” என்றபடி புரையில் ஏறி மாரிக்கு பக்கத்தில் கொஞ்சம் ஒதுங்கிய படி தன் படுக்கையைப் போட்டுப் படுக்கலானான்.

கடும்மழை குளிரானாலும், மாரியும், சிவகுருவும் படுக்கைக்கு விரித்திருந்த சணல் கோணிச் சாக்குகள் காரணமாக படுப்பதற்கு மிக இதமாகவே இருந்தது. சிவகுரு தண்ணருகில் வந்து படுக்கை யைப் போட்டுப் படுத்ததும் அதனையும் விட இதமாகவும், புதுமையான பலவகைச் சிந்தனைகளையும் தூண்டியது. சிவகுரு வுக்கு இதனால் அப்பா தன்னை வெறுத்து ஒதுக்கும் நிலை வருமோ என்ற பயமும்; இதுநாள் வரை இப்படி ஓர் இளம் குமர்பெண் தண்ணருகில் தானாக வந்து படுப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியும், பருவக் கிளர்ச்சியும் எழ அந்தக்குளிரிலும் உடல் வேர்க்கலாயின. இருவரும் உறங்காமல் ஒவ்வொரு விதமாகச் சிந்தித்தப்படி படுக்கும்போது திடீரென தங்கள் இருவரின் மேலே வான் இடிந்து வீழ்ந்தது போன்று அந்தப்பகுதியே அதிரும்படி ஓர் முழக்கம் முழங்கி இடித்ததும், மாரி, “ஐயோ அப்பா” என்றபடி சிவகுருவை பாய்ந்து இறுக்க கட்டிப்பிடித்தப்படி நடுங்கலானாள். அதனைத் தொடர்ந்து இடிமுழக்கம் மேலும் மேலும் பலமாகவே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. சிவகுருவைக் கட்டிப்பிடித்த மாரி அவனை விடவே யில்லை.

இந்நிலையில் சிவகுரு என்ன மரக்கட்டையா? அவனும் தன்னிலை மறந்து அவளை அணைத்தான். மழையும், இடிமின்னலும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சந்தர்ப்பம் காரணமாக இரு இளம் உள்ளங்களும், அவர்களது உடல்களும் சில நிமிட நேரங்களிலே ஒன்றி இணைந்தன.

இதன்பின் மாரி தனது உள்ளக்கிடக்கையில் உறங்கிக் கிடந்த எண்ணங்களைச் சிவகுருவிடம் மனம்விட்டுப் பேசினாள். பதிலுக் குச் சிவகுருவும் பேசினாலும், “எதிர்வரும் விளைவினை எப்படிச் சமாளிப்பது? என்னால் துணிந்து உன்னை திருமணம் முடிப்பேன், உன்னைக்காப்பாற்றுவேன் என்று என்னால் சொல்ல முடியாது! எனவே; இதற்கு என்ன செய்யலாம்?” என்றபடி மாரியைக் கேட்டான்.

மாரியையும் சிவகுருவையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மாரி வயதில் சற்று கூடியவள் போல் இருந்தாலும் இரண்டு வயதில் சிவகுருவே கூடியவனாக இருந்தான்.

சிவகுரு கேட்ட கேள்விக்கு “நீங்க ஓன்றும் பெரிசா பயப்படா தீர்கள் நான் அப்பனிட்ட உடனே சொல்லாவிட்டாலும் புறகு நடந்த உண்மையைச் சொல்லுவன்! அவர் அதனைக் கேட்டு ஆதரித்தால் அவருடனே இருந்து காலமெல்லாம் உங்கள் பேரில் உண்டான பிள்ளை ஆணானாலும், பெண்ணானாலும் அதனைப் பெற்று உங்கள் ஞாபகமாக வளர்த்து வாழ்வேன்.”

அப்பன் ஏதும் சண்டை பிடித்துப் பிரச்சனை தந்தால் எனக்கும் சின்னப்பா மார் இருக்கிறார்கள் அவர்களிடமாவது போய், பிள்ளையைப் பெற்று வளர்ப்பேன். ஆனால்; எந்தநிலையிலும் உங்களாலதான் இது ஏற்பட்டது என்று அப்பனிடமோ, வேறுயாரிடமோ சொல்ல மாட்டன்.

அப்படி என்றால் யாரைச் சொல்லுவாய்? எப்படி நடந்தது என்று சொல்லுவாய்? “நான் தனிய நின்ற போது மாலை பட்டு இருட்டானதும் மழையில் ஓருவன் ஓடிவந்து மாடு தேடிவந்த நான் பிள்ளை மழையாக இருக்கு இதில் கொஞ்சநேரம் நின்டுற்று மழைவிட்டதும் போறன் என்று நின்டான் மழையும் விடல்ல. நீங்களும் (அப்பனும்) வரல்ல அவனாக ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ள புகுந்து கதவைப் பூட்டினான். நான் கத்தியும் எவ்வளவோ முயன்றும் முடியல்ல. அவன் என்னை என் விருப்பத்துக்கு மாறாக கெடுத்துப் போட்டு கதவைத் திறந்திற்று தன்ற பாட்டிலே போனான் என்று சொல்லுவேன்” என்றாள்.

அன்று இரவு இருவரும் உறங்காமல் உறவுகொண்டும்; அதனால் ஏற்பட்ட பயம் அச்சத்தினை எப்படிப் போக்குவது என்ற உரையாடலும் பலமணிநேரம் நீடித்து நீண்டு கொண்டிருக்கையில்

மழையும், ஓய்ந்து இடி மின்னலும் நின்று விடிவதற்குரிய அறிவுறுத்தலை காட்டைந்த பகுதிகளில் இருந்து மந்தியும், காட்டுக்கோழி போன்ற பறவை மிருகங்கள் கொடுத்த உறுமல், கத்தல், கூவலினால் இவர்கள் இருவரும் சுய உணர்விற்கு வந்தவர்களாக ஆனை ஆள் விட்டுப்பிரியும் கட்டாயமும், கடமை யும் ஏற்படவே கண்ணீர் சிந்தியபடி மறுபடியும் இருவரும் கட்டிப் பிடித்தும், முத்தம் கொடுத்தும் விடைபெற வேண்டி இருந்தனர்.

மாரியை கட்டி அணைத்தபடி சிவகுரு அவளது வாடிவரை இருட்டிலே கூட்டிக் கொண்டு விட்டு விட்டு வந்தான். மாரியும் பிரிய முடியாத மனநிலையில் தன் வளவினுள் நுழைந்தாள். இதற்கு இடையில் “சிவகுரு எதுக்கும் திஹர் முடிவு எதையும் எடுத்து தற்கொலை செய்து கொள்ளவோ, அல்லது உங்க அப்பனைவிட்டு விட்டு எங்காவது போகவோ கூடாது. அப்படி எதுவும் செய்யமாட்டேன் என்று எனது தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்”யென்றதும்,

மாரியும் அதன்படி சத்தியம் செய்து கொடுத்தபின் சிவகுருவும் “நானும் எப்படியும் அப்பனிடம் சொல்லாவிட்டாலும், மச்சானிடமும், சின்னப்பனிடமும் உண்மையைச் சொல்லாமல் சில பொய்களைச் சொல்லி உன்னை நான் விரும்பிக் கல்யாணம் செய்யப் போகின்றேன். உங்கள் விருப்பம் எப்படியென்று கேட்பேன். அவர்கள் சொல்லும் முடிவின்பின்னே உனக்கும் நல்லதோர் பதிலைச் சொல்லுவேன். எனவே எதுக்கும் அவரசப்பட்டு பிரச்சனைகளை வளர்க்காமல் ஓர் இருகிழமைக்கு அமைதியாக இரு” மென்று ஆறுதல்கூறியபடியே அவளைக் கொண்டு அவள் வாடிப் படலையடியில் விட்டு வந்தான்.

விட்டுவிட்டு வந்தாலும்; சிவகுருவிற்கு அன்று முற்றாக எந்தவேலையிலும் வழைமொல் ஈடுபடமுடியவில்லை. மாறாக மாரியோடு அவளது வாடியிலே போய் இருந்தால் என்ன? அப்பா அடிச்சி கொண்டாலும் கொல்லட்டுமென்று நினைப்பான். மேலும் புத்தி வந்தவனாக சீ அப்படியெல்லாம் ஏன் செய்யவேணும். நாலு பத்துநாள் பொறுத்து மச்சான் சின்னப்பா இருவரிடமே சொல்லி அதன்பின்னே ஓர் முடிவு எடுப்பது தான் சரியென்று ஆறுதலடைவான்.

இதேநிலை தான் மாரியும் அன்று அவளின் அப்பன் வல்லி வரும் வரை எதைச் செய்வது? எதைச் செய்யாமல் விடுவது என்று

அழாக்குறையாக இருந்தபோது, காலை, பொழுதெழுந்து பத்துப் பதினொரு மணிபோல் வல்லி தனது இடதுகாலில் கட்டுப் போட்டபடி நொண்டிக் கொண்டு வந்தவன், “ராவு எங்கமகள் நின்ட நீ” என்று கேட்டான். “எங்க நான் நிக்கிற வாடில தான் நின்ட இதென்ன காலில? என்ன நடந்த?”

“இது மகள், நானும் சின்னப்பன்றவாடிக்கே போக எங்கை யோகிடந்து வந்த வழி நாயோன்று பாய்ந்து வந்து கடிச்சிப்போட்டு அதுக்கு மருந்து கட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது மழையும் வந்திற்கு வந்தமழையென்ன லேசான மழையா? இடிமின்னல் அதுக்குள்ள எப்புடி வாற என்று நின்றதுதான்” என்றார் வல்லி.

மாரி வேறு எதையும் கேளாமல் சொல்லாமல் வல்லிக்கு வேண்டிய சமயற்கடமைகளிலும் மற்றும் வளவு, வீட்டு வேலை களிலும் ஈடுபடலாளர். வல்லியும் தான் என்னதான் நடந்தாலும் தனிமையிலே ஓர் குமர்ப்பிள்ளையை விட்டுவிட்டுப்போனது எவ்வளவு தவறு! போனபடியினால் தானே நாய் கடித்தும் அதனால் மழைகூடப்பெய்து வரமுடியாமல் நின்றதும்.

எனவே நம்மில பிழையை வச்சிற்று எங்கமகள் போனாய்? எங்க மகள் தங்கினாய் என்று கேட்டால். அவ எங்க போவா? மாணிக்கர் நின்றிருந்தால் அங்கபோயிருப்பா. அவர் நில்லாம பொடியன் சிவகுரு மட்டும் நிக்கிற இடத்திற்கு ஒருபுள்ள எப்புடிப் போகும்?

என்றபுள்ள தட்டத்தனிய மழைக்காலி இருட்டில என்ன பயமெல்லாம் பயந்திருப்பாள். எனவே புள்ளியிற்ற அவவாக எதையும் சொல்லும் வரை நான் எதையும் கேட்கக் கூடாது கேட்டாலும், அவவுக்கு இருக்கிற கோவத்தில எதையும் பேசவா என்ற எண்ணத்தில் வல்லியும் அந்தப்பிரச்சனையை மறந்து தனது கடமைகளைத் தொடர்ந்தார்.

இதுபோன்று தான் சிவகுருவும் வாடியில் கவலைப்பட்டு இருக்கும்போது அவனது தகப்பன், மாணிக்கரும், மச்சான் நாக மணியரும் வரவே அவனும் எதையும் பெரிதுபடுத்தி அவர்களைக் கோபிக்கவுமில்லை, எதையும் கேட்கவுமில்லை! அவர்களும் சிவகுருவை மட்டும் தனிமையில் விட்டுவிட்டு ஊரில் நின்று குடித்து வெறித்த குற்ற உணர்வு தங்களை உறுத்தியதன் பேரில் அவர்களும் சிவகுருவிடம் பெரிதாக விபரமாக எதையும் கேளாது தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யலாயினர்.

முன்பு குறிப்பிட்டது போல் மாணிக்கரின் வயல் செல்லண்ட பங்கு மட்டுமன்றி புதுவட்டைக்கண்டம், படுகாட்டுக்கண்டம், மதுரையடிமுன் மாரி, ஓடாவிரவட்டை, தும்பாலை வட்டை நெல்லுச்சேனை வட்டைகளைப்பல நூறு ஏக்கர் வயல்கள் கதிர் பறித்து எங்கும் எழிலாக, மரகதக்கம்பளம் விரித்தாற்போல் நாளுக்கு நாள் கதிர்முற்றிவிளைந்து கொண்டும், அறுவடையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டுமிருந்த காலகட்டத்தில்.....

சிவகுரு, மாரி இருவரினது தொடர்வு பற்றி சிவகுருவையும், மாரியையும்விட யாரும் அறியவில்லை. இருந்தும், சிவகுருவின் முகசுபாவத்தில் எதையோ பறிகொடுத்தவன்போல் யாரோடும் முன்புபோல் அதிகம் கதையாமலும், சிரித்துக் கலகலப்பும், மகிழ்ச்சியுமில்லாமலுமிருந்து வந்தான்.

இதனை மாணிக்கர், மகன் சிவகுரு முன்புபோல் மகிழ்ச்சியாக இருக்காமல் முகத்தை கோபத்தால் கடுகடுப்பாக வைத்து இருப்பதற்குக் காரணம், அக்கா சின்னம்மாவின் திருமணத்திற்கு அவனை அழைத்துப் போகாததும், தனியே மழை வெள்ளத்தில் அவனை மட்டும் விட்டுவிட்டு அனைவரும் ஊரில் நின்றதும், காரணமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணியவராக அவர் இருக்க.....

இடையில் சிவகுருவும், மாரியும் சந்தர்ப்பங்களை தாங்களாகவே உருவாக்கி நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் மிக அவதானமாகவும், அவசரஅவசரமாகவும் சந்தித்து ஒன்று கூடினர். “நிலமை பெரிதாக வருகின்றது, ஆம்! நான் வழமையாக வரும் மாதத் தொடக்கு வராமல் இருக்கின்றேன். எனவே இதனை இன்னுமின்னும் வளரவிட்டு பிரச்சனை வளரமுன் ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டு” மென்று மாரி சொன்னதன் பேரில்,.....

சிவகுரு துணிந்தவனாக ஓர் முடிவினைச் சொன்னான். “நீ உங்க அப்பனிடம் சொல்லி சரி வந்தாற்போகச் சரிவராவிட்டால் எங்காவது இருவரும் ஓடிப் போவோம். எனவே கவலைப்படாமல் தெரியமாக இரு” என்று மாரியைத் தேற்றி அனுப்பிய அன்றே சிவகுரு தனது மச்சான் நாகமணியருடன் இணைந்து சுடுவானுக்கு விறகு பொறுக்க காட்டில்ச் சென்றபோது நாகமணியரிடம் மாரிக்கும், தனக்கும் இடையில் நடந்த உறவையும், தொடர்வையும் ஒன்றுமே ஒழிவுமறைவின்றிக் கூறியதோடு, “மச்சான் இது என்னா லோ, மாரியினாலோ திட்டமிட்டபடி நடந்த செயல்லல்ல! எனவே நீங்கள் என்மீதோ, மாரிமீதோ குற்றம்சாட்டினால், நானும்

மாரியும் தற்கொலை செய்வதைவிட வேறு வழியில்லை; இந்தக் கொலைகளுக்கும் நாங்கள் இருவரும் காரணமல்ல. இதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் அப்பனும், மாரியின் அப்பனுமே காரணம்” என்று மிக உருக்கமாகக் கூறியதும்;.....

நாகமணியர் செய்வதறியாது கேட்டுக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தவரை மேலும் தட்டித்தச் சுற்றிடி “என்னமச்சான் நான் சொன்னதென்ன நீங்க உங்க பாட்டிற்குப் பேசாம இருப்பதென்ன” என்று கேட்டான். அதற்கு நாகமணியர் ஓர் இரு நிமிட நேரத்தின்பின் “நீ ஏதாவது வயிற்றுக்க வலிக்குது, குத்துது எனக் கொப்பனிட்டச் சொல்லிப் போட்டு இஞ்ச வாடில நிக்காம உடனே ஊருக்குப்போ! நான் உங்க அப்பனிட்ட நீ சொன்ன விஷயங்களை அவரிடம் சொல்லுறங். அதன்பற்கு அவர் என்ன முடிவைச் சொல்லுறாரோ அதனை நான் ஊர் வந்து உன்னிடம் சொல்வேன்” என்று சொன்னதன் பேரில்,

சிவகுருவும் தகப்பன் மாணிக்கரிடம் எட்டநின்றபடி “அப்பா எனக்குசுகமில்லை நான் ஊருக்குப் போயித்து வாறன்” எனச் சொல்லி அவரது பதிலை எதிர்பாராமலே வெளிக்கிட்டு ஊர் சென்றான். சென்றவன் மாரிக்கும் சைகைகாட்டி மாரியின் வாடியின் எழுவான் பக்கக்காட்டிற்கு வாரும் நான் அங்கு நிற்பேன் என்று சைகை காட்டி பற்றைமறைவில் மறைந்திருந்தான். மாரியும் அங்கு சென்றாள். அவளிடமும் நிலமையைக் கூறிக் “கவலைப் படாதீர். மச்சான் ஊர் வந்து என்ன சொல்லுகின்றார் என்று பார்த்தே நான் வாடிப்பக்கம் வருவேன். நல்லமுடிவு இல்லாவிட்டால்; நீ நம்பிக்கையோடு எப்படியும் ஒரு ஆறு, ஏழநாள் பொறுத்திரு. அதற்குள் நான் வந்து மலைகாட்டில் நின்று எப்படியும் மாலையாகிப் போற்நேரத்தில் மான் கூவுவது போல் பலமாகக் கூவுவேன். அதனைக் கவனித்தபின் “நீ உன்ற புடவை சட்டைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு இஞ்ச இந்த இடத்துக் குவா நாம அதுக்குப்புறகு உங்கட சின்னப்பன்ற வாடிக்குப் போய் அவர்களிடம் நாங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வாழப் போறம் உதவி செய்யுங்க என்று சொல்லி அவர்களின் உதவியோடு அங்க நல்ல மலைக்குகை காடுகள் இருக்கு. அங்கையே ஒரு மாதம் வரை மறைந்து வாழ்வோம். அதன்பின் மறுபடியோ சிப்போ” மென மாரிக்குத் தையரி மூட்டி முத்தமிட்டபடி விடை பெற்று ஊர் சென்றான் சிவகுரு.

சிவகுரு ஊர் போகும்போது காலை பத்து மணியாவது இருக்கும். அந்தநேரம் முதல் மாணிக்கர் மகன் சிவகுருவின் மனமாற்றம், கோபம் காரணமாகக் கவலைப்பட்டவராகவே எதையும் செய்யாது, எதிலுமீடுபாடில்லாது இருந்த வரை மருமகன் நாகமணியர் விரைவு விரைவாக மதியச் சோத்தை ஆக்கி மாமனார் மாணிக்கரை கட்டாயப்படுத்தி “சோத்த வந்து தின்னுங்க. சிவகுருவைப்பற்றி ஆறுதலாகச் சொல்லுறன்” என்று சமாளித்துச் சோத்தைத் தின்று ஓர் அரைமணி, ஒரு மணிநேரமளவில் நாகமணியர் சிவகுரு தன்னிடம் சூறியதையும், சூறி.....

மேலதிகமாக “நம்மடபுள்ள இத்தனை வயதாகியும் உங்கள் முன்னாலோ, நாம் அறியும்படியோ எந்தப்பிழையாவது செய்திருப்பானா? அதைப்போலதான் வல்லிரபுள்ளியும் வயது வந்த குமரப்புள்ளை அது எழிய சாதிப்புள்ளயாக இருந்தும் நாம் இந்த வாடிக்கு வந்த நாள் முதல் சராசரி மூன்று நாலு மாதகாலமாக நம்மடபுள்ள மாதிரி ஓர்தப்புத் தவறுகாணக்கூடியபடி நடந்துதா? நடந்ததாக நாம் கேள்விப்பட்டமா? நம்மட பொடியனும் தாயத் தின்னிப் பொடியன், அந்தப்புள்ளியும் தாயத்தின்னிப் புள்ள யாக தட்டத்தனிய இந்தக் காட்டைந்த பகுதியில தகப்பனோடு இருக்கும்போது சரி இல்லாதபோதும் சரி கோட்ட மாரியற்று மானம் மரியாதையோடு இருந்த புள்ளதானே! அதுகளின் தலை விதிதான் இந்தச் செயலுக்குக்காரணமேயன்றி வேறு ஒருவரு மில்லை” என்று நாகமணியர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மாணிக்கர் பெண்கள் அழுவதுபோல் “என்ற மகனே! என்ற செல்லமகனே நீ ஏன்யா ஊர் போகின்றீர்? என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாந்தானே மகனே! நான் என்ன மனிதனையும், மனித உணர்வையும் படிக்காத வனானாலும் உணர முடியாதவனா? என்ற மகன் ஊர் போறதாகச் சொல்லி எங்காவது ஒடிப்போனால் என்ற மகனை எங்கப்பா தேடிக்காணப் போகின்றேன்” என்று சொல்லிக்குளறியவராக ஊர் போக வெளிக்கிட்டவரைத் தடுத்து “அவன் எங்கும் போகமாட்டான். போவதானாலும் என்னைக் கண்டு நான் சொல்லும் முடிவின் பின்புதான் போவான்.”

“எனவே நீங்க திட்டமா யோசிச்சி ஒரு முடிவ சொல்லுங்க நான் நாளைக்குப் போய் சிவகுருவைக் கூட்டிவாறேன்” என்றார் நாகமணியர். அதனோடு மாணிக்கர் சற்று நேரம் வரை எதுவும் பேசாது சிந்திக்கலானார். இச்சிந்தனையின்பின் நாகமணியரைப் பாத்து “என்ன நடந்தாலும் சரி ஊரவனுகளால நாம் ஊரைவிட்டுப்

போக வந்தாலும் சரி வல்லிரபிள்ளைக்கு என்ற மகனை முடித்தே வைக்வேணும். இதற்கு உங்கட விருப்பம் எப்புடி” என்று மருமகன் நாகமணியரைக் கேட்டார். அவரும் உங்கட முடிவுதான். என்ற முடிவும் பொழுதுபட வல்லியையும் கூப்பிட்டு ஆறுதலா ஆருக்கும் தெரியாம அலுவலப் பாக்கலாம்” என்றார் நாகமணியர். நாக மணியர் சொல்லியதை அடுத்து “நீங்க ஊற்றுவாடிக்குப் போய் என்னண்டான பாத்து வாங்கித்து வாருங்க” என சொல்லி தனது வேட்டித் தலைப்பின் முடிச்சை அவிழ்த்து ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கொடுக்க நாகமணியரும் ஓட்டமும், நடையு மாக நடந்து இருட்டுப்படமுன் இரண்டு முக்காடுபோட்ட சாராயப் போத்தல்களை கொண்டு வந்தார்.

இதனையடுத்து சீனித்தம்பியரும், வல்லியும் அழைக்கப் பட்டதும், வல்லி பயந்த நிலையிலே வரவெளிக்கிடும்போது மாரியும் வல்லியைவிடப் பயந்த வளாக, அப்பனைக் கூட்டிக்கொண்டு அடிக்கப் போறார்களோ! என்ற எண்ணத்தில் நானும் வரப்போறன் என்று வெளிக்கிட நாகமணியர் “இல்லப்புள்ள நீயும், அப்பனும் நில்லுங்க நான் வாறன் புறகு” எனச் சொல்லி மாமனாரையும்; சீனித்தம்பியரையும் வல்லியின் வாடிக்கே கூட்டிச் சென்றார்.

இதற்குள் மாரி உயிரைக் கையில் பிடித்த நிலையாக என்ன நடக்கப்போகின்றதோ என எல்லையில்லாத பயம் பயந்தாள். அது மட்டுமல்லாமல் சிவகுருவுக்கும், தனக்கும் நடந்த பிரச்சனையைத் தந்தை வல்லியிடம் சொல்லி இதனாலேதான் எங்களுக்கு ஏதோ செய்யப்போகின்றார்கள்! எனவே அவர்கள் வாடிக்குள் வரமுன் அப்பனையும் கூட்டிற்று ஒடுவோமா என்று எண்ணியவள் ச! மாணிக்கரைப் பொறுத்தவரை அப்படிப்பட்ட மனிதரில்லை என மனதளவிலே எண்ணிய வேகத்தில் ஆறுதலடைந்து என்ன நடக்குது என்று பார்ப்பமே என மனதை தொயிப்படுத்தி இருந்தபோது சாந்த சொருபிகளாக!

மாணிக்கரும் மருமகன் நாகமணியரும், பக்கத்து பள்ளப் பங்கு (கண்டு போட்ட பள்ளம்) வாடிச் சீனித்தம்பியரும் மாரியின் வாடிக்கு வந்து “எங்க மகள் அப்பன், அவரயும் வரச்சொல்லிப் பாயும் ஒன்று எடுத்து வா” என்றார் மாணிக்கர்.

இந்த அமிர்தம் போன்ற சொற்களைக் கேட்ட மாரி துள்ளி விளையாடும் புள்ளிமான் குட்டிபோல் பாயெடுத்து கொடுத்தாள். வல்லி மாணிக்கர் உட்பட நால்வரும் மாரி இருந்த இடத்திலிருந்து

சற்றுத்தள்ளி பாய் போட்டு அமர்ந்து, வல்லியையும் அப்பாயிலே இருக்க வைத்தென்ன, இழுத்து வைத்த நிலையாக இருக்க வைத்து போத்தலில் ஒன்றை திருகி உடைத்து முடிகழட்டிச் சிற்ட்டை ஒன்றினுள் ஊற்றி தானே முதல் குடித்தார். அதன்பின் வல்லிக்கு ஊற்றி நீட்டியதும்.....

வல்லி “இதென்ன பாருங்க இதில எனக்குப் பழக்கமுமில்லை விருப்பமுமில்லை” என்று நெகிழ்ந்து மறுக்க மாணிக்கர் “இதை எனக்காகப்பிடியும்” என்றார். கூட இருந்தவர்களும் தெண்டிக்க வல்லி மறுபக்கம் திரும்பி குடித்துவிட்டு மகள் மாரியை அழைத்து “இந்தச்சிற்ட்டையை நல்லாக் கழுவிக் கொண்டு வா” என்று மகளிடம் கொடுத்த சிற்ட்டையை மாணிக்கர் சற்றுச் சீறியபடி “இஞ்ச கொண்டு வா மகள் சிற்ட்டையை” எனப் பறித்து அடுத்த படியாக சீனித்தம்பியருக்கும், மருமகன் நாகமணியருக்கும் ஊற்றிக் கொடுத்தார்.

மது உள் நுழைந்து நாலு பேருக்கும், வேலை செய்ய ஆரம்பித்ததும்; “அடே தம்பி வல்லி! நீ இன்றையில இருந்து என்ற சொந்தக்கார மச்சாண்டா! இதன்ன நீ விரும்பினாலும் சரி விரும்பாவிட்டாலும் சரி உன்றபுள்ள மாரியை ஏன்ற மகன் சிவகுருவுக்குக் கல்யாணம் கட்டிவைக்கப் போறன்! அதனால் பெற்ற தகப்பன் காறன் மனம் நோக்க்கூடாது என்ற எண்ணத்திலே உன்ற சம்மதத்தை கேட்க வந்திருக்கின்றோம்.”

“இதென்ன பாருங்க இதெல்லாம் நடக்கக் கூடியகாரியமா? நடந்தாலும் ஊரவன் உங்கள் விட்டாலும் எங்கள் விடுவானா பாருங்க!”

இடையில் சீனியர் குறுக்கிட்டு “அண்ணனுக்கு மச்சாண்டா எனக்கும் நீ மச்சான்தானே? எனவே மச்சான் ஊரவண்ட கதை உனக்கு வேணாம். அதை எல்லாம் நாங்க பாத்துக்குவம் உன்ற முடிவென்ன?”

“நான் எப்படி முடிவுசொல்லுற பாருங்க!?” “வல்லி! நீ முடிவு சொல்ல முன்னம் என்ற மருமகள் மாரி முடிவு சொல்லிப் போட்டா. எனவே உன்றமுடிவு எனக்கு அவசியமில்லை நீ விரும்பாவிட்டால் நான் இப்ப இந்த ராவிலே என்ற மருமகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விடுவேன். என்ன சொல்லுறா” என்றதும் வல்லி பதில் சொல்ல முன் நாகமணியர் குடித்தாலும் கொஞ்ச மாகவே குடித்து நிதானமாக இருந்தவர் “ஆண்டவனுக்காக நான்

வல்லி அண்ணோடு தனியக் கொஞ்சம் கூட்டிக்கொண்டு பேசித்து வாறன். அதுவரை பொறுமையாகக் கொஞ்சம் இருங்க” எனக் கூறி வல்லியைக் கூட்டிக் கொண்டு நடந்த அதாவது சிவகுருவுக்கும் மாரிக்கும் நடந்த பிரச்சனையைச் சொன்னதும் வல்லி மறுபேச்சிக்கே இடமில்லை என்ற எண்ணத்தோடு சரியென்றார்.

சரியென்றாலும் அப்படி மகனுக்குச் சிவகுருவைக் கல்யாணம் செய்து இந்த வாடியிலே நிரந்தரமாகவைத்து இருப்பதானால் மாணிக்கரையும் தங்களோடு தங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டுமென்றோர் நிபந்தனையைக் கூறியதும் சகலரும் அதனைச் சரியென ஆதரித்தனர்.

வல்லி மேலும் சொன்னார் நீங்கள் விரும்பினால் எங்களூடனோ அல்லது தனிய வாடிகட்டி இருப்பதானாலும் உங்களுக்குக் கோடைமாரி எனத் தொழில் செய்து உங்கட கீழ்க்கண்டுப் பிள்ளைகளை வாழுவைக்கும் அளவிற்கு என்னிடம் நிலம், நீர், ஏரு, நெல் என அனைத்தும் இருக்கின்றது தருவேன் என்று கூறிய வல்லியின் உறுதிமொழியை வரவேற்றுப் பாராட்டிய மூவரும் நன்றி கூறிவிடை பெற்றுச் சென்றனர்.

சென்றவர்கள் செயலிழக்காது மிகமிக வேகமாகவும் துணி வோடும் இறங்கிச் சிவகுருவுக்கும் மாரிக்கும், மாரியின் வாடியிலே சம்பிரதாய முறைப்படி சிவகுருவின் அக்காமார் மச்சான்களான நாகமணியர், பூசாரியார், சீனித்தம்பியர் குடும்பம் உட்பட உள்புர்வமாக இணைந்து மாரிக்கும், சிவகுருவுக்கும் கலத்தில் போட்டும் கைபிடித்தும் கொடுத்து இன்முகத்தோடு விடைபெற்றனர். மாரி ஓர் தேவதை போல் தனது கணவன் சிவகுரு சகிதம் மாணிக்கர், வல்லி, சீனித்தம்பியர், நாகமணியர், கோபாலன் பூசாரியார் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கி நல்லாசி பெற்றனர்.

முற்றும்

மட்டக்களப்புப் பகுதி வாழ்க்கையை
இரத்தமும் சதையுமாகப் பதிவுசெய்த
படைப்பிலக்கியமாகக்
'காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ?'
விளங்குகிறது.

மிகமிக எளிய விவரணைகளோடு
புதினம் தொடங்குகிறது. இதில்
இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்களும்
மிகமிக எளிமையானவர்கள்.

உழைப்பைத் தவிர வேறொன்றையும்
அறியாதவர்கள். காடு முரடான
நிலத்தை நேரங்காலம் பார்க்காமல்
உழைத்துழைத்துப்
பண்படுத்தியவர்கள்.

பேரசிறியர் முரளி அருபன்

978-955-8715-62-8